கிழக்கும் மேற்கும்

அ.ச.ஞானசம்பந்தன்

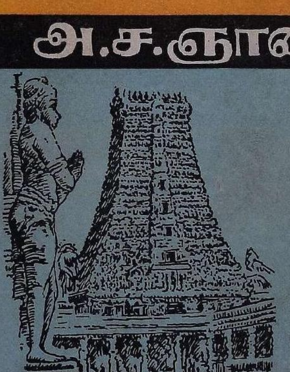

மெர்க்குரி புத்தகக் கம்பெனி
கோயமுத்தூர் - 1.

கிழக்கும் மேற்கும்

அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

தமிழ்த் துறை, மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்

மெர்க்குரி புத்தகக் கம்பெனி

கோயமுத்தூர் - 1.

முதற் பதிப்பு: ஜனவரி, 1971

விலை: ரூ. 1-80

புரோகிரசிவ் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-1.

முகவுரை

1969ஆம் ஆண்டு பூ. சா. கோ. நிறுவனத்தார் புரவலர் திரு. அரங்கசாமி நாயுடு அவர்களின் நினைவுச் சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்துமாறு அழைத்தனர்; அவர்களே இத்தலைப்புக்களையும் தந்து பேசுமாறு பணித்தனர். தமிழாசிரியனின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டுள்ள இத்தலைப்புக்கள் என்னை வியப்படையச் செய்தன. எனினும், ஒரு தமிழ் மாணவன் இத்தலைப்புக்களைப்பற்றி எவ்வாறு சிந்திக்கின்றான் என்பதை அறியும் நோக்குடன் இவற்றை எனக்குத் தந்ததாகவே கருதினேன். அதனாலேயே இப்பேச்சுக்களில் தமிழ் இலக்கியம் அதிகம் இடம் பெறவில்லை. இவற்றைத் தயாரிக்க முக்கியமாகப் பயன்பட்ட நூல்கள் நார்த்ரோப் என்பவர் எழுதிய 'கிழக்கும் மேற்கும்' என்ற ஆங்கில நூலும், மாஸ்கோ வெளியீடாகிய "Historical Materialism and Dialectical Materialism" என்ற நூலுமேயாகும். இவை தவிரச் சிவஞான சித்தியாரும் திரு. எஸ். இராதாகிருஷ்ணனுடைய பல நூல்களும் பயன்பட்டன.

இப்பேச்சுக்கள் முதலிலேயே எழுதப் பெற்றவை யல்ல. வாய்மொழியால் பேசியதை ஒலிப்பதிவு செய்து, பின்னர் அதிலிருந்து தட்டச்சுச் செய்யப்பெற்றவையாகும். எனவே, நடையில் ஓரளவு மாறுபாடு இருப்பதைத் தவிர்க்க இயலவில்லை. பேச்சுமொழிச் சொற்கள் மிகுதியும் இடம் பெற்றிருப்பதற்கும் அதுவே காரணமாகும்.

'இவர்தமக்கு யார் தாமோ தரம்' என்று கூறத்தக்க வகையில் அனைத்திற்கும் ஆணி வேராய் நின்று இந்நிறுவனம் ஆல்போல் தழைத்து அறுகுபோல் படர்ந்து பலர்க்கும் நலம் புரியப் பெருந்துணையாய் இருப்பவர்கள் இயக்குநர், திருவாளர் ஜி. ஆர். தாமோதரனார் அவர்கள். என்னிடம் பேரன்பு கொண்ட அவர்கட்கும் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன்.

இதனை நானே வெளியிட வேண்டும் என்று நினைத்தபொழுது மெர்க்குரி புத்தக நிலையத்தின் உரிமையாளர் திரு. எஸ். எஸ். கிருஷ்ணசாமியவர்கள் மனமுவந்து முன்வந்து இப்பணியை மேற்கொண்டார்கள். என் வளர்ச்சியில் பெரிதும் ஆர்வங்கொண்டு நலம் பல புரியும் திரு. கிருஷ்ணசாமி அவர்கட்கும் என்னுடைய நன்றி உரியதாகும்.

சொற்பொழிவைத் தட்டச்சுச் செய்து பார்த்தவர்கட்குத்தான் அது எத்துணைக் கடினமானது என்பது விளங்கும். எனினும் தம் பொறுமை முழுவதையும் பயன்படுத்தி இந்நூலை ஒரு வடிவு பெறுமாறு செய்த பெருமை பூ. சா. கோ. அறநிலையத் தொழி லாளர் நல அலுவலர் திரு. இருசுப் பிள்ளை யவர்கட்கும், பேராசிரியர் ம. ரா. போ. குருசாமி அவர்கட்கும் உரியது. என் தம்பிய ராகிய அவர்கட்கு என் நல்வாழ்த்துக்கள் உரியன.

ஆசிரியன்

பொருளடக்கம்

1. கிழக்கும் மேற்கும் ... 1

2. ஆன்மிகமும் உலகாயதமும் ... 41

ஆசிரியரின்
பிற நூல்கள்

★

கம்பன்கலை

தம்பியர் இருவர் ரூ. 3 00

அரசியர் மூவர் (அச்சில்)

நாடும் மன்னனும் (அச்சில்)

★

இன்றைய இலக்கியம் (அச்சில்)

★

1

கிழக்கும் மேற்கும்

தலைவர் அவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

புரவலர் திரு. அரங்கசாமி நாயுடு அவர்கள் நினைவாக நிகழ்த்தப்பெறும் இவ் விழாவில் சொற்பொழிவாற்ற இரண்டாம் முறையாக இங்கே வந்துள்ளேன். என்னை அழைத்தவர்கள் எனக்களித்த தலைப்புகளான "கிழக்கும் மேற்கும்", "உலகாயதமும் ஆன்மிகமும்" என்பன என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தின. என்பால் பேரன்பு கொண்ட இந்தப் பி. எஸ். ஜி. நிறுவனத்தார் இப்படிச் சில சோதனைகளை எனக்கு வைப்பதில் கைதேர்ந்தவர்கள்.

மேற்கு, கிழக்கு என்று பிரிவினை செய்து பேசுவது நியாயமானதா? உண்மையில் மேற்கு, கிழக்கு என்ற பகுதிகள் பிரிவினை செய்யக்கூடிய முறையில் உள்ளனவா? 'மேற்கு, கிழக்கு என்பன இல்லை' என்பதனை நான்

சொல்லி, விஞ்ஞானம் கற்கும் நீங்கள் அறியவேண்டிய நிலையில் இல்லை. எல்லாவற்றையும்விட வேடிக்கை என்ன வென்றால், சென்னைப் பட்டினத்தார் செங்கற்பட்டாரைத் தெற்கத்தியார் என்பார். செங்கற்பட்டார் தென்னார்க்காட் டாரைத் தெற்கத்தியார் என்பார். தென்னார்க்காட்டார் தஞ்சா வூர்க்காரரைத் தெற்கத்தியார் என்பார். இப்படித் தெற்கு என்பது விரிந்து கொண்டே செல்கிறது. ஆகவே கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு என்பனவெல்லாம் ஒப்புநோக்குச் சொற்களே தவிர, அவை அடிப்படையான பொருள் பொதிந் தனவும் குறிப்பிட்ட பொருளை அல்லது பகுதியை உணர்த்து வனவுமாகிய சொற்களாகா என்பது புலப்படும். கவிஞன் பாரதி, 'புத்தம் புதிய கலைகள் மெத்த வளருது மேற்கே' என்று எந்தத் திசையை நினைத்துப் பேசினான் என்பது ஆய்தற்பாலது. ஒருவேளை நம்மைவிட மேற்கே உள்ளவர் களை நினைந்து பேசினானோ என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது. இதுபற்றிப் பேசிய, எழுதிய பல ஆசிரியர்களும் கற்பனை யால் ஒரு பிரிவினைச் செய்துகொண்டார்கள்.

இரஷ்ய நாட்டவரைக் கீழ்நாட்டவர் என்று மேலை நாட்டவர் கூறுவதனை நீங்கள் அறிவீர்கள். 'கீழை நாட்ட வரின் பொதுவுடைமை மனப்பாங்கை நம்மால் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை', ("We can never understand eastern communistic mind") என்று மேலைநாட்டவர் கூறுவர். ஐரோப்பாவோடு சேர்ந்து நிற்கும் இரஷ்யரை நம் மோடு சேர்த்துக் கீழைநாட்டவர் என்றால், மேலைநாட்டவர் தாம் யார்? ஐரோப்பாவின் மேற்குப் பகுதியில் வாழ்பவரும் அமெரிக்கரும்தாம் போலும். திசை கூறி ஒன்றை அறுதி யிட்டுக் காட்டவோ வேறுபடுத்திப் பார்க்கவோ இடமில்லை என்பது நன்கு விளங்கும். எனினும், ஒன்றுமட்டும் உறுதி. ஐரோப்பாவின் மேற்குப்பகுதியிலும் அமெரிக்காவிலும்

தோன்றி வளர்ந்த நாகரிகத்திற்கும், ஐரோப்பாவின் கிழக்குப் பகுதியிலும் ஜப்பான் முடிய உள்ள நாடுகளிலும் தோன்றி வளர்ந்த நாகரிகத்திற்கும் அடிப்படையான வேறுபாடு உண்டு. அந்த அடிப்படையான வேறுபாட்டைத் தத்துவ மேதைகளும், ஏனைய சமயத்துறை நின்றுரும், பண்பாட்டா ராய்ச்சியாளரும், மானிடவியல் ஆராய்ச்சி வல்லுநரும் தனித் தனியே தத்தம் நிலையில் ஆய்ந்து கண்டறிந்து, இவைகட் கிடையே வேறுபாடுகள் உள்ளன என்று கூறியுள்ளார்கள். ஆனால், இவை அனைத்தையும் ஒன்றுசேர்த்துப் பார்ப்போமே யானால் ஏதாவது ஒரு புதிய காட்சி கிடைக்குமா என்று சிந்திக்கவேண்டி யுள்ளது.

மக்கள் அனைவரும் ஆறறிவு படைத்தவர்கள் என்றாலும், அவர்களுள் அடிப்படை வேறுபாடு இல்லை என்றாலும், வாழ்க்-கையின் குறிக்கோள்கூட அவர்கள் வாழும் இடத்திற்கு இடம் மாறிவிடுகிறது. வாழ்வினைக் காணும் அடிப்படை நோக்கு முழுவதும் மாறுபட்டிருக்கும் காட்சியைக் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் காண முடியும். உங்களிலே சிலர் நினைக்கலாம்-தொழில்துறை முதலானவற்றில் கற்பனைக்கும் எட்டாத அள விற்கு முன்னேறியுள்ள அந்த நாட்டு மக்கள் நினைவு, செயல் முதலானவற்றிலும் மாறுபட்டு இருப்பதில் வியப்பில்லையே என்று. ஆனால், அது சரியன்று என்றுதான் தோன்று கின்றது. நம் சகோதர நாடான ஜப்பானியர்கள் கீழை நாட்டவ ராயினும் பொருளாதாரத் துறையில் அமெரிக்காவின் அடுத்த நிலையை எட்ட முயன்றுகொண் டிருக்கிறார்கள் என்றால் வியப்படைய மாட்டீர்கள். பொருளாதார அடிப் படையிலே மட்டு மல்லாமல் தொழிலாக்கப் பொருள்களைப் பற்றிக்கூட இருபத்தைந்து ஆண்டுகட்கு முன்னர், ஜப்பான் நாட்டுப் பொருள் என்றால் அது தரக்குறைவான பொருள் என்று எள்ளி நகையாடி வந்த மேலைநாடுகளில், இன்று

ஜப்பான் நாட்டுப் பொருள்கள் நம்பமுடியாத அளவு பாராட்டப்பெறுகின்றன. ஜெர்மனியின் தலைசிறந்த நகர மாகிய ஃபிரான்க்பர்ட்டிற்குச் சென்று எளிதாகக் கையில் எடுத்துச்செல்லும் வானொலிப் பெட்டி வேண்டுமென்றால், அவள் காட்டும் முதல் மூன்றும் ஜப்பான் நாட்டில் உரு வானவை என்பது தெரியவரும். புகைப்படக் கருவி வேண்டு மென்றால் ஜப்பான் நாட்டில் உருவான கேமிராக்களைத்தான் ஜெர்மனி நாட்டின் ஃபிரான்க்பர்ட்டில் காட்டுகிறார்கள். அவ்வளவு தூரம் தொழில் துறையில் ஜப்பானியர் முன்னேறி யுள்ளனர். அவ்வளவு முன்னேற்றம் கண்டுள்ள ஜப்பான் நாட்டு உணவு விடுதியில் நான் கண்ட காட்சி என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

இரவு விடுதிகள் மிகுதியாக வளர்ந்துள்ள அந்த நாட்டில் காலை ஆறு மணிக்கு டோக்கியோவில் உள்ள ஓர் உணவு விடுதியில் பணிபுரியும் பணியாளர்கள் கூட்டாக வழிபாடியற்றும் வியப்பைக் கண்டேன். மாதா கோயிலில் வழிபாடு செய்வதுபோல மண்டியிட்டுத் தரையில் மூக்குப் படுமாறு குனிந்து வழிபடுவதனைப் பார்த்தேன். அவர்களைக் கேட்டபோது நாள்தோறும் அவ்வாறு கூட்டாக வழிபாடியற் றும் பழக்கம் உண்டு என்று கூறினார்கள். தொழில் துறை யில் முன்னேறி உலகச் சந்தையில் போட்டி போடும் அளவிற்கு முன்னேற்றம் பெற்றுவிட்டதனால் பழைய வாழ்க்கைப் பாதையிலிருந்து தங்களை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்றோ, பழமையான தங்கள் வாழ்க்கை முறையை விட்டு விட வேண்டும் என்றோ தேவை இல்லை என்று காட்டவே இதனைச் சொன்னேன்.

எவ்வளவு முன்னேறியும் பழைய பழக்கங்கள் என்று எவற்றை எண்ணுகின்றனரோ, அவற்றை விட்டுவிட அவர் கள் முனைவதில்லை. இரவு விடுதிகளைப் போற்றி மேற்

கொள்ளும் பழக்கத்தில் அமெரிக்கர்களிடம்கூடக் காணமுடியாத அளவு நவ நாகரிகத்தில் புரளும் ஜப்பானியர் பழமை வாய்ந்த மரபுகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் விடுவதில்லை. ஜப்பானியரைப் போன்று தனிமனிதரை உபசரிக்கும உயர்வான நிலையை உலகில் வேறு எங்கும் காண இயலாது. விருந்தினரை அழைத்துத் தேநீர் அளிப்பதனுல் அதனைத் "தேநீர் விழா" (Tea Ceremony) என்று பெயரிடும் அளவு அவர்கள் பழமையைப் போற்றி வாழ்கின்ருர்கள். கொடுப்பதென்னவோ ஒரு கிண்ணத் தேநீர்தான். ஆனுல், அந்தத் தேநீர் விழாவில் விருந்தினரை உயரமான ஆசனத்தில் அமரச் செய்து தாங்கள் ஒருபடி தாழ்வாக உள்ள ஆசனத்தில் அமர்ந்து தேநீர் வழங்குவர். விருந்து உபசரிக்கும் அவர், விருந்து உண்பவரைவிடப் பொருள்வளத்தால் பல நூறு மடங்கு உயர்ந்தவராகக்கூட இருப்பார்; என்ருலும், அவர்கள் தனி மனித உபசாரத்தில் எவ்வளவு சிறந்து நிற்கின்ருர்கள் என்பதற்காக இதைச் சொல்கின்றேன். புத்த தேவன் காலத்தில் தோன்றிய பழக்கத்தை அவர்கள் இன்றைக்கும் ஏற்றுச் செய்கின்ருர்கள்.

இதனை நோக்குகையில், அவர்களது பண்பாட்டில்—நாகரிகத்தில் ஏதோ அடிப்படையான வேறுபாடு இருக்கத்தான் வேண்டும் என்பது தெரியவருகிறது. வாழ்க்கை முறையில் எவ்வெவற்றை வாழ்வின் குறிக்கோள்கள் என ஒரு சமுதாயம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளதோ அவற்றை மறவாமல்-ஆனுல், அதே நேரத்தில் வாழ்வில் முன்னேறுகின்ற அடிப்படையைக் காணுகின்ருேம். எங்கிருந்து வந்தது இப் பழக்கம் என்று ஆராய்வோமானுல் அது பயனுடையதாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

புவியியல் அடிப்படையில் மேற்கு, கிழக்கு ஆகிய திசைகள் என்பன இல்லை என்ருலும், மக்களைப் பொறுத்த

மட்டில் வேறுபாடு இருக்கத்தான் செய்கிறது. மேற்கிலும், கிழக்கிலும் மட்டுமா வேறுபாடு? நம் நாட்டையே எடுத்துக் கொண்டாலும் தெற்கு, வடக்கு என்ற வேறுபாடு இருக்கிறது. பஞ்சாபியரை வங்காளிகள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை; வங்காளியரைப் பஞ்சாபியர் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இன்று என்னோடு ஒரு வடநாட்டு நண்பர் இரயிலில் பயணம் செய்தார். அவர் குவெட்டாவைச் சேர்ந்தவர். பாகிஸ்தான் கலவரத்தில் பம்பாயில் குடியேறி, மோட்டார் உதிரி உறுப்புகள் (spare parts) விற்பனை செய்யும் கடை வைத்திருக்கின்றார். அவர் தம் இனத்தைத் தவிர இந்திய நாட்டில் உள்ள பிற அனைத்து இனத்தவர்க்கும் தேசிய இன இயல்பு என்று சில குணங்களைக் கூறினார்; அவை என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தின. ‘இவர்கள் திருடர்கள்; இவர்கள் வஞ்சகர்கள்; இவர்கள் சாமான் இல்லாமலேயே விற்பனை செய்பவர்கள்’ என்று அடுக்கிக்கொண்டே சென்றார். அவர் போக்கில், இவ்வாறு இந்திய இனங்களுள் வேறுபாட்டைக் கண்டார்.

பாலஸ்தீன நாட்டில் யூதர்களும், முகமதியர்களும் ஒரே கோவிலில் ஆளுக்கு ஒரு பக்கத்தில் சென்று வழிபாடு செய்யும் நிலை இருந்துவருகிறது. ஆனால், இந்தப் பகுதியில் வழிபாடு செய்பவர் அந்தப் பகுதியில் வழிபாடு செய்பவர் தாழ்ந்தவர் என்றும், அந்தப் பகுதியில் வழிபாடியற்றுபவர் இந்தப் பகுதியில் வழிபாடு செய்பவர் தாழ்ந்தவர் என்றும் கருதுகின்றனர். ஒரே நாட்டில் இருந்தவர்கள்தாம் என்றாலும்-ஒரே நாட்டில் இன்று வாழவேண்டிய சூழ்நிலையில் உள்ளவர்கள்தாம் என்றாலும் - இந்த வேற்றுமை இருந்துவருகிறது. லண்டன் நகரத்தில் லண்டன் விமான நிலையத்தில் நாம் இறங்கியவுடன், “நீங்கள் இந்தியர், எனவே உள்நாட்டவர் வெளியேறும் இந்த வாயிற்படி வழியாகச் செல்லலாம்” என்கின்றனர். ஏழாயிரம் மைலுக்கு அப்பாலிருந்து செல்

லும் நமக்கு ஒரு வழி. 22 மைல் தொலேவில் உள்ள பிரெஞ்சு நாட்டி லிருந்து வருபவருக்கு அந்நிய நாட்டார் வெளியேறும் வேறு ஒரு வாயில். ஏனென்றால், அவர் வெளிநாட்டவராம்! 7000 மைலுக்கு அப்பாலிருந்து செல்லும் நாம் காமன் வெல்த் உறவாளர்களாம்; 22 மைல் தொலேவில் உள்ள பிரெஞ்சுக்காரர் இங்கிலாந்து நாட்டவருக்கு வெளிநாட்டாராம். இங்கிலாந்து நாட்டையே எடுத்துக்கொண்டாலும் பழைய அரிஸ்ட்டாட்டில், பிளாட்டோ ஆகியோரின் கொள்கைகளின் அடிப்படையிலே வரும் ரோமன் கத்தோலிக்க மதத்தவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் வேறு; அதிலிருந்து பிரிந்து, மக்கள் மனநிலே மாறுபாட்டிற்கு ஏற்ப மதமானது வளைந்து கொடுத்து மாறுபட வேண்டும் என்ற கொள்கையைக் கொண்ட புராட்டஸ்டண்ட் மதத்தவர் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் வேறு.

புத்த தேவன் ஒருவன்தான். அவன் நிருமாணித்த மதமும் ஒன்றுதான். கருணையே உருவாகிய புத்த தேவன் உருவாக்கிய புத்த மதம் மஹாயானம், ஹீனயானம் என்று இரண்டாகப் பிரிந்து குடுமிபிடிச் சண்டையில் நிற்கும் நிலேயைக் காணலாம். இன்னும் கொஞ்சம் மேற்கே போனால் அமெரிக்க நாட்டில் டெட்ராய்டு பகுதி மக்கள் 'டெக்சாஸ் பகுதி மக்கள் பேசுவது ஆங்கிலமே இல்லே' என்று கூறும் நிலேயைக் காணலாம். இவ்வாறு எங்கு நோக்கினும் மன வேறுபாடு, இனப் பிரிவினே, ஒரே இனத்துள்ளும் பிற வேறுபாடுகள் என்றிருக்கும் நிலேயைக் காணலாம். ஆகவே, சமயத்தால் வேற்றுமை, தூரத்தால் வேற்றுமை, எல்லேயால் வேற்றுமை; ஒரே எல்லேயில் ஒரே இடத்தில் வாழுகின்றவர்கள் இடையேயும் ஒரே சமயத்தைச் சார்ந்தவர்களிடையேயும் அவர்கள் மேற்கொண்ட சமய அடிப்படைக் கொள்கையில் வேற்றுமை.

ஜெர்மனியைப் பொறுத்தமட்டில் ‘ஐடியலிசம்’ என்று சொல்கின்றார்கள். லூதரிலிருந்து வந்த கொள்கையைப் பின்பற்றுபவர்கள் தங்களைக் ‘குறிக்கோள் கொள்கையாளர்’ (ஐடியலிஸ்டு) என்று கூறிக் கொள்வர். தாங்களே மிகுதி யான கடவுள் நம்பிக்கை யுடையவர்கள் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். எனினும், இது ஐயத்திற்கிடமானது என்பதற்கு இரண்டு உலகப் பெரும் போர்களே சான்று யமைவதனைக் காணுகின்றோம். அமெரிக்கர்க்கும் ஆங்கிலே யர்க்கும் அவ்வளவு தூரம் பழமையில் நம்பிக்கை இல்லை என்றும் கூறப்படுகிறது. ஏனென்றால், அவர்கள் புரட்சியின்' அடிப்படையில் வந்த சமயத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்கள். ஆங்கிலிகன் சர்ச் பழைய நம்பிக்கையை மாற்றியமைத்து அதன் மேலே எழுந்தது என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால், மலைநாட்டவர்கள் தங்கட்கு இருக்கும் கடவுள் நம்பிக்கையளவு ஜெர்மானியர்க்கு இல்லையென்று பேசுகின்றார்கள். இவ்வாறு எங்கும் எப்பொழுதும் வேற்றுமை, வேற்றுமை, வேற்றுமை என்று வேற்றுமையே இந்தப் பரந்த உலகெங்கிலும் வளர்வதனைக் காணுகின்றோம். அப்படியானால் இரண்டுக்கு மிடையே ஒற்றுமையே இல்லையா? இருக்கத்தான் செய் கின்றது; அதை மறுப்பதற்கில்லை.

புத்த தேவனுடைய அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றும் ஜப்பான் நாடு இன்று அவருக்கு நேர் எதிரான முன்னேற்றம் பெற்றிருக்கிறது. புத்த சமயம் என்பது தியானத்தை (contemplation) அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவர் கொள்கைப்படி ஒன்றைப் பார்த்து ‘இது நல்லது, இது தீயது’ என்று பேசுவதுகூடச் சரியில்லை. உலகத்தில் நல்லது என்றோ கெட்டது என்றோ, தனியே ஒன்றும் கிடையாது; உயர்ந்தது என்றோ, தாழ்ந்தது என்றோ கிடையாது. உலகப் பொருள்களின் இலக்கணத்தை

ஆய்ந்தால் எது நல்லது எது தீயது என்று கூறமுடியாது. ' இந்த நாற்காலி சிவப்பாகத்தான் இருக்கும். நாம் ஏன் அது பச்சையாக இல்லையே என்று மனம் வருந்தவேண்டும்? அவ்வாறு வருந்தினால் அது அறியாமையின்பாற்படும். நாற்காலியின் நிறம் சிவப்புத்தான். ஆகவே, அறிவுடையவன் நாற்காலி பச்சையாக இல்லையே என்று கவலைப்பட மாட்டான். இருப்பதனை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வான். இப்படி இருந்திருக்க வேண்டும் என நினைப்பதே இல்லை. இரண்டையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் உயர்ந்த மனோபாவம் கொண்டவர் புத்த தேவர். அத்தகைய மனோபாவம் கொண்ட தேவரின் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றுவதாகச் சொல்லும் ஜப்பானியர் இன்றைக்கு மேலைநாட்டவரின் பழக்க வழக்கங்களில் புகுந்து துளையமாடுகின்றனர். ஆக, வேற்றுமை, வேற்றுமை என்று எங்கே பார்த்தாலும் வேற்றுமையையே காண்கிறோம்; இந்த வேற்றுமைகளின் இடையேயும் அடிப்படைக் கலப்பையும், உறவையும் காண்கின்றோம்.

இன்றைக்கு மேலைநாட்டவரைப் பின்பற்றுவதாகச் சொல்லித் திரியும் நம்மிடையே பல சுவையான அனுபவங்களைக் காணலாம். ஓர் இடத்தில் சொற்பொழிவுக்குப் போனேன். அங்கே துண்டுப் பிரசுரம் வழங்கப்பட்டது. அது என்னைப் பற்றிய பிரசுரம்; எனக்கும் வழங்கப்பட்டது. ' விஞ்ஞானம் படிக்கப் போய்த் தமிழிலேயே விழுந்து எழுந்த ஞானசம்பந்தமே! பக்திமான் கண்டது பிரசாதம்; விஞ்ஞானி கண்டது மின்சாரம். நீ பிரசாதம் வழங்க வந்தாயே தவிர, மின்சாரம் ஆக்கித் தருகிற ஆற்றலை ஏன் தரக்கூடாது ' என்று அழகாக எழுதியிருந்தனர். இந்த மாதிரி அடிப்படையே இந்த நாட்டில் வளர்ந்தோங்கக் காண்கின்றோம். மின்சாரம் வழங்கவென்று ஒரு கூட்டத்தார்! பிரசாதம் வழங்கவென்று ஒரு கூட்டத்தார்! மக்கட் கூட்டத்தையே

இப்படி இங்கே வேற்றுமைப்படுத்திவிட்டோம்! இவர்கள் இப்படி வேற்றுமைப்படுத்திப் பேசும் இதே நேரத்தில் மின்சாரம் கண்ட நாட்டின் நிலையையும் காண வேண்டும். ஹிப்பிகள் என்பவர்களைச் சென்னையில் அரிதாகக் காணலாம்; பம்பாயில் இன்னும் கொஞ்சம் மிகுதியாகப் பார்க்கலாம்; நேப்பாளத்திலோ நிரம்பப் பார்க்கலாம். மேலைநாட்டிலோ ஏராளமான ஹிப்பிகளைப் பார்க்கலாம். அவர்கள் இன்பமாக எளிமையாக வாழ விரும்புகின்றனர்.

இவர்களைப்பற்றி எளிதாகப் பேசி, அவ்வளவு எளிதாகத் தள்ளிவிடவும் முடியாது. அவர்களில் பலர் இரண்டு டாக்டர் பட்டங்கள் பெற்றவர்கள். நம் ஊரில் பொருளாதாரத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர் வரலாற்றில் வேண்டுமானால் டாக்டர் பட்டம் பெற முடியும். ஆனால், அங்கோ கீழை நாட்டுத் தத்துவத்தில் ஒரு டாக்டர் பட்டமும், ஆர்கானிக் கெமிஸ்ட்ரியில் ஒரு டாக்டர் பட்டமும் பெறமுடியும். அப்படிப் பட்ட ஒருவர் ஹிப்பியாகி எங்கள் இல்லத்திற்கு வந்தார். வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவர்; கற்றுமிருந்தார். அவர் நாடாகிய அமெரிக்க நாடோ பொருளாதாரத்தில் எவ்வளவோ முன்னேறியுள்ள நாடு; அணுக்குண்டைக் கண்டுபிடித்த நாடு. ஒரு கோளை விட்டு நிலாவிற்குத் தாவிச் செல்லும் நாடு. இருந்தாலும் மனம் நிறைவு பெறவில்லை. பாரதி பாடினனே, "பல கற்றும் பல கேட்டும் பயன் ஒன்றும் இல்லையடி முத்து மாரியம்மா" என்று, அந்த நிலையில் உள்ள இவர்களைப் பார்க்கும்போது எல். எஸ். டி. யாத்திரைதான் நினைவுக்கு வருகிறது.* எல். எஸ். டி. யாத்திரை போகின்றவர்களும்

* எல். எஸ். டி. (L. S. D.) என்பது ஒரு மாத்திரை. அதை விழுங்கினல் பல மணி நேரம் இவ்வுலக நினைவில்லாமல் ஒரு கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்க முடியும். ஆனல், அது பேராபத்தை விளைவிக்கக் கூடியது.

மார்ஃபியா ஊசி போட்டுக் கொள்பவரும் மட்டமான இன்பம் கருதிச் செய்கின்றார்கள் என்று கருத வேண்டா. நூற்றுக்கு ஒருவர் அப்படி இருக்கலாம். ஆனால், நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது பேர் வாழ்க்கையில் அமைதி என்ற ஒன்றைக் காணாமையால் அதனை அடைவதற்கு வழி இது தான் என்று நினைக்கிறார்கள். நாகரிகம் என்ற பெயரில் பலவற்றைக் கண்ட மேலை நாட்டவர் அமைதியை அடைய வழி தெரியாமல் எங்கெல்லாமோ ஓடுகின்றார்கள்.

மனிதனுடைய அறிவின் எல்லையை வளர்த்துக் கொண்டே செல்ல எண்ணுகின்றனர்; அறிவை வளர்க்கின்றனர்; பலப் பல புதுப்புதுப் பொருள்கள் தோன்றுகின்றன. அறிவின் பெருக்கம்மட்டும் வளர்ந்து, மனம் வளராத காரணத்தால் அந்த வளர்ச்சி ஹிரோசிமா*வில் போய் முடிகிறது. அறிவு வளர்ந்து - வளருவதற்கேற்ப மனமும் வளர்ந்திருக்குமே யானால் அது அணுச் சக்தியை அமைதிப் பணிக்கு ஆளாக்கியிருக்கும். உணர்வைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் அறிவை மட்டும் வளர்த்தமையின் அவர்கள் வாழ்வில் ஒரு பெருஞ்சுமையும் அமைதியின்மையும் காணப்படுகின்றன. எங்காவது, எப்படியாவது அமைதியைப் பெற மாட்டோமா என்ற மனநிலை, என்ற ஏக்கம் அந்நாட்டில் வளர்ந்துவரக் காண்கின்றோம். எனவேதான், இன்று மகரிஷிகளுக்கு அங்கே நல்ல வரவேற்பு. செல்லும் 'மகரிஷி' களோ நம் நாட்டவர். மனம் வளரவும் அமைதியடையவும் இயமம், நியமம், தியானம் என்ற வழிகளைக் கூறினார்களே, அந்த உண்மையான மகரிஷிகளை இங்கே குறிப்பிடவில்லை; செல்லும் மகரிஷிகட்கே அது தெரிவதில்லை. என்றாலும், அங்கே சென்று மூக்கைப் பிடித்துப் பத்மாசனம் போட்டு விட்டால் போதும், ஒரு பெரிய மகரிஷி என்ற பெயரைப்

* முதல் அணுக்குண்டு போடப்பட்ட இடம்.

பெற்றுவிடலாம். அந்த அளவிற்கு அவர்களின் ஏக்கம் வளர்ந்துள்ளது; ஆதலின் இங்கிருந்து செல்பவர்களை உயர்வாக எண்ணிப் போற்றுகின்றனர். எலியைப் பிடித்து, பூட்டிய அறையில் விட்டுவிட்டால் எப்படியாவது ஏதாவது ஒருவழியில் தப்பி ஓட முயலுவதைப் போன்று அவர்களின் வாழ்க்கை உள்ளது. பொருள் வளம் என்ற கோட்டைக்குள் சிக்கித் தவிக்கின்றனர். விடுதலை பெறும் வேட்கை அதிக மானவுடன் வேட்டி கட்டியவர்களையெல்லாம் மகரிஷிகள் என்று எண்ணி அவர்கள் பின்னே ஓடுகின்றனர். அந்த நாடுகளில் அமைதியை நாடி ஓடும் வேட்டை நடைபெறும் அதே நேரத்தில், அதுவும் நம்மை நோக்கி அவர்கள் ஓடிவரு வதைக் கண்டும் நம் ஊர்க்காரன் "பக்திமான் கண்டது பிரசாதம்" என்று கேலிக்கூத்துச் செய்கிறான். ஆம்! இந்தப் பக்திமான் கண்ட பிரசாதத்திற்கு மின்சாரங் கண்ட அந்தப் புத்திமான் ஓடிவருகிறான். என்றாலும், நம்மூரிலுள்ள பிரமுகர் - பிரசாதம், மின்சாரம் என்ற இரண்டையுமே காணுதவர் - இதனைக் கண்டு நகையாடுகிறார்!

'அங்கு எல்லாம் உள்ளன' என்று நம்மில் பலர் நினைக்கின்றனர். நமக்கு மின்சாரம் என்றுகூடச் சொல்லத் தெரியாமல் மிஞ்சாரம் என்போம். 'மின்சாரம்' என்று சொல்லத் தெரியாமல் 'மிஞ்சாரம்' என்று கூறுகிற நம்மூர் 'விஞ்ஞானி' இருக்கிறானே, இவன் 'அந்த நாடுகளில் எல்லாம் வளர்ந்திருக்கின்றன. நம்மிடம் எந்த வளர்ச்சியும் இல்லை' என்று கதைக்கிறான். ஆனால், உண்மையிலேயே மின்சாரம் கண்டுபிடித்த அந்நாட்டான் அறிவாற் கண்ட அப் புதுமைகள் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் தருதற்கு வல்லமையற்றன என்றும், அவை தருகின்றவற் றிற்கு அப்பாற்பட்டும் வாழ்வில் பெறவேண்டியவை உள்ளன என்றும் ஏங்குகின்றான். அணுவைப் பிளந்து புரோட்டான்,

எலக்ட்ரான், பாசிட்ரான் எல்லாம் கண்டுபிடித்த அவன், இவற்றையெல்லாம் கண்டபின்னரும் மனத்தில் அமைதி பெறவேண்டுமானால் வாழ்வில் துறவு கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற முடிவுக்கு வருகின்றான். எவ்வளவு தான் அணு ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டுப் பலவற்றைப் பெற்றாலும் அதற்குமேல் மனத்தில் அமைதி பெற இயலவில்லையே என்ற கவலை, வருத்தம் அவர்களைச் சூழ்ந்து கிடப்பதனைக் காண்கின்றோம்.

கோடீசுவரருடைய பிள்ளைகள் இருவர் (ஒரு பையனும் ஒரு பெண்ணும்) ஏழைகள் வாழும் இரண்டு குடிசைக்குத் தீவைத்து வேடிக்கை பார்க்கும் நிலைமையை அங்கே காணுகிறோம். அப்பிள்ளைகள் நினைத்தால் அழகிய கான்கிரீட் வீடுகளைக் கட்டித்தர முடியும். ஏன் அவ்வாறு தீ வைத்தனர்? அதற்குரிய மனநிலை என்ன - என்று அறியும் நோக்கத்தோடு 'டைம்' பத்திரிகை நிருபர் "ஏன் தீ வைத்தீர்கள்?" என்று கேட்டபோது "எங்கட்குச் சலிப்பாக இருந்தது (We are bored); எனவே, சலிப்புத் தீர்ந்து ஒரு மாறுபாட்டைக் காணத் தீ வைத்தோம்" என்றனர். அவர்கட்கு வாழ்க்கை பெரும் சலிப்பாக உள்ளதாம்! என்னுடைய வீட்டில் இருந்து கொண்டு இதற்கு விளக்கம் காண முயன்றேன். என் மக்கள் மருத்துவத்துறை, விஞ்ஞானத்துறை போன்ற பல துறைகளில் கற்றுவருகின்றனர். அவை தவிர வாழ்வில் வேறு ஒன்றும் இருப்பதாக அவர்கட்குத் தெரிவதில்லை. எனவே, அவர்களிடமும் இந்த 'போர்' (bore) என்ற சொல்லை அடிக்கடி கேட்கின்றேன். இன்று நம் நாட்டிலும் குழந்தைப் பள்ளி முதல் குமரர் கற்கும் பல்கலைக் கழகம்வரை இச் சொல் பயின்ற சொல்லாக இருக்கக் காணலாம். இந்த நிலை மிகவும் அஞ்சத்தக்க தீய நிலை என்பதனை எல்லோரும் அறிதல் வேண்டும். இன்னும் வளர்ந்தால், இச்சொல் தோன்றும்

மனநிலைக்கு அடிப்படையை ஆராயாது விட்டுவிட்டால் எதிர் காலம் குடிசைக்குத் தீயிட்டு மகிழும் மன நிலையைத்தான் கொண்டுவரும்.

வாழ்க்கையில் உயர்ந்த குறிக்கோள் இல்லாத காரணத் தால் பொருள்தேடுதல் போன்ற சாதாரண சமாசாரங்கள் அவர்களின் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்களாக அமைந்து விடுகின்றன. அவற்றை அடைந்துவிட்டவுடன் வாழக்-கையே ஒரு பெருந்துளைப்பாகப் போய்ச் சலிப்பு ஏற்பட்டு விடுகின்றது. ஆகையினால், இந்த நாட்டுக்காரன் "உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல்" (குறள்) என்று சொன்னான். ஆனால், மேலைநாடுகளில் வாழ்பவர்கள் பெரும்பான்மை யினரின் குறிக்கோள் என்ன? பக்கத்து வீட்டுக்காரனைப் போல, முடிந்தால் அவனைவிட அதிகமாக முன்னேறுவதே வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். நேற்றுவரை ஒன்றும் இல்லா திருந்த பக்கத்து வீட்டுக்காரன் இன்று லட்சாதிபதியாகி விட்டானே, அவனைப் பார்த்து நீயும் லட்சாதியாகக் கூடாதா? '('Look. What are you doing? Why don't you do like him')' இதுதான் அவர்கள் நாகரிகம். அவர்களின் குறிக் கோள் லட்சாதிபதி யாவதுதான். அந்த நிலையை அடைந்த பிறகு வாழ்வில் பெறக் கூடியது வேறு எதுவுமே இல்லை யா என்ற சலிப்பு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. காரணம், வாழ்வில் குறிக் கோளற்றுப் போய்விட்டதே யாகும். எதனையாவது ஒன்றைப் பற்றி இரவு பகலாக் எண்ணி எண்ணி மறுகுகின்ற மனம் அதனைப் பெற்றுவிட்டால் அப்புறம் அதனோடு அமைதி அடைந்துவிடுவ தில்லை; வேறு ஒன்றை நாடுகிறது. மனித மனம் மிகவும் விநோதமானது. இதனை அறிந்துகொள்ளப் பெரிய மனோதத்துவ அறிஞனை நாடிக் கேட்க வேண்டா. நானூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர்க் கோவையை அடுத்த பேரூரிலே வாழ்ந்த சாந்தலிங்க சுவாமிகள் இதனை "அரிது

பெற்றிடினும் பெற்றதில் விருப்பம் அறப் பெறுதன விரும்பும் உயிர்கள்" என்று கூறி விளக்கியுள்ளார். மிகவும் இடர்ப் பட்டு ஒரு பொருளைப் பெற்றாலும், பெற்ற பிறகு அதன்மேல் ஆசை அடங்கிவிடுகிறது. ஆகவேதான், பொருளாதாரத் துறையில் இவ்வளவு மேலூர்ந்து சென்றுவிட்ட மேலைநாட்ட வர்களால் அதில் இன்பம் காண முடியவில்லை. வாழ்வில் நிறைவு பெறக் கீழை நாட்டாரிடம் ஏதாவது பெற இயலுமா என ஏங்கி நம்மை நாடி வருகின்றனர். இங்கே உள்ளவர்கள் 'வானளாவிய வீடுகளைக் கட்டிவிட்டதனால் மட்டும் பயனில்லை' என்பதையும், 'அத்தகைய வீடுகளைக் கட்டுவதற்கு முன்பும் மனிதன் வாழத்தான் செய்தான்' என்பதையும், 'அவை அணுக்குண்டினால் அழிக்கப்பட்டாலும் அதற்குப் பின்பும் வாழத்தான் போகிறான்' என்பதையும் அறிந்து, இறுதியாக 'மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் இந்த இரண்டிலும் இல்லை. இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டது' என்பதையும் நினைக் கின்றார்கள். இந்த அடிப்படையின் வேறுபாடு மேற்கிலும் கிழக்கிலும் விளங்கக் காண்கின்றோம். இந்த வேறுபாடு ஏதோ புதிதாக வந்தது என்று யாரும் நினைத்துவிட வேண்டா.

மேலைநாட்டாரின் சமய வாழ்க்கை, வாழ்க்கைமுறை, கல்விக் கொள்கை, அடிப்படையான இயல்பு ஆகிய எல்லாமே இந்த வேறுபாட்டின் அடிப்படையாக அமைந்து விட்டன. மிகப் பழைய காலத்திலேயே பிளாட்டோவும், அரிஸ்ட்டாட்டிலும் போட்ட விதை அவர்களின் வாழ்க்கை யில் இத்தகைய ஒரு வழக்கத்தைக் கொண்டுவந்துவிட்டது. எதை எடுத்தாலும் அறிவின் துணைகொண்டு ஆயத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆனால், கீழை நாடுகளான இந்தியா வில் தோன்றிய இந்து, சமண, பௌத்த சமயங்கள், சீனாவில் தோன்றிய கன்பூசியனிசம், அதற்கு அப்பால் தோன்றிய

டோயிசம், அதற்கும் அப்பால் ஜப்பானில் தோன்றிய ஷிண்ட்டோயிசம் ஆகிய அனைத்தும் ஒரே அடிப்படையைக் கொண்டிலங்குவதனைக் காணலாம். ஜப்பான் எங்கே உள்ளது! நாம் எங்கே உள்ளோம்! இந்தக் காலத்தில் காணப்படுவதுபோல் அக்காலத்துப் போக்குவரவு வசதி யில்லை; என்றாலும், இவற்றிற்கிடையே அடிப்படை ஒற்றுமை யைக் காண முடிகின்றது. மேலைநாட்டாரைப் பொறுத்த மட்டில் இன்று இயேசுநாதருடைய கிறித்தவ சமயமும் அதற்கு முன்பு பல தெய்வ வணக்கமும் உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். அக்காலம் தொடங்கி இன்றைய வரையில் அந்நாடு அறிவின் ஆராய்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டே வளர்ந்துள்ளது. நடு நாடுகளில் பரவியுள்ள முகம்மதியச் சமயத்தைக்கூடக் கீழைநாட்டுச் சமயம் என்று சொல்லிவிட முடியும். ஒருமுறையில் பார்க்கப் போனால் இயேசுவும் கீழைநாட்டவரே யாவர்.

மா சே துங் எவ்வளவு முயன்றும் சீனர்கள் வாழ்வி லிருந்து பெயர்த்தெடுக்க முடியாத ஒன்றாய் விளங்குவது அவர்தம் சமயம். புத்தர் கோவில்களையும், கன்பூசியஸ் கோவில்களையும் இடித்துவிட்டால் அவர்களின் சமய நம்பிக் கையை அடியோடு மாற்றிவிடலாம் என்று முயன்றார். அதில் அவர் தோற்றுவிட்டதை உணர்ந்துகொள்ள அதிக காலம் ஆகவில்லை. நம் நாட்டில்கூடப் பிள்ளையாரையும், இராமரையும் எடுக்க முனைந்து கையும் வாயும் சலித்து விட்டுவிட்டோம். ஆனால், பிள்ளையார் போனாலும், புத்தன் போனாலும் வேறு ஒன்றை அங்கே அமைப்பதால் பெயர் மாறுமே தவிரக் கீழைநாடுகளில் சமய நிலை மாறாது. ஒரு பிள்ளையார் சிலைக்குப் பதிலாக ஞானசம்பந்தன் சிலையை வைப்போம்! அவ்வளவுதான். மனித மனம்பற்றி ஆராய்ந்து கார்லைல் தாம் எழுதிய "வீரரும் வீரர் வழிபாடும்" ("Heroes and

Hero Worship") என்ற நூலில் அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றார். ஒன்றைப் பெரிது என்று எண்ணி ஓடுகின்ற மனம் அதனை விட்டுவிட்டால் இன்னொன்றைப் பெரிதெனப் பின்தொடரும் என்பதனைத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். இந்த அடிப்படையான மன இயல்பினை எவ்வாறு மாற்றுவது?

கிறித்தவ சமயத்தின் முன்னரும் பின்னரும் உள்ள தத்துவக் கொள்கைகளே மேற்கு நாடுகள் இன்றைய நிலையை எய்துதற்குத் துணையாயமைந்தன. எதை எடுத்தாலும், அறிவின் துணைகொண்டு ஆராயத் தொடங்கினார்கள். அந் நாட்டுத் தத்துவக் கொள்கையாளரும் அதற்கு ஏற்றபடியே விளங்கினர். ஹேகல், லாக், ஹியூம் இப்படி வரிசை வரிசையாகச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். இவர்கள் அனைவரும் விஞ்ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தங்கள் தத்துவக் கொள்கைகளை வளர்க்கத் தொடங்கினார்கள். விஞ்ஞானத்தில் காணப்படும் பல சொற்கள் கிரேக்க மொழியிலும், லத்தீனிலும் இருப்பதற்கு அதுவும் ஒரு காரணமாகும். பிளாட்டோ காலத்திலிருந்தே விஞ்ஞான அடிப்படையில் தத்துவத்தை ஆராயத் தலைப்பட்டு விட்டார்கள். இந்த மரபில் தோன்றியதுதான் கிறித்தவ சமயம். அதற்கு ஏற்றபடி, 'கடவுள் என்றால் என்ன, உலகம் என்றால் என்ன, இரண்டுக்கும் என்ன தொடர்பு?'— இப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சியே மிகச் சிறந்தது என்ற கருத்தில், கணித அடிப்படையில் ஆராய்ச்சி செய்தனர். அரிஸ்டாட்டில் காலத்தில் முன்னவர் கண்ட கணித உண்மை மாறவே உலகைப்பற்றிய கருத்தும் முற்றிலும் மாறுபட்டு விட்டது. பிளாட்டோவால் கணித இயலின் அடிப்படையில் வளர்க்கப்பட்ட சமயமும் மாற்றத்திற்குள்ளாகியது. அப்போதைய கிறிஸ்தவ சமயம் என்றால், ரோமன் கத்தோலிக்க சமயம் ஒன்றே; புராட்டஸ்டண்ட் பிரிவு அப்போது இல்லை.

விஞ்ஞானப் புதுமைகள் தோன்றும்போது அதன் அடிப்படையில் வளரும் சமயமும் மாறுகிறது. அதன்படி பிளாட்டோ காலத்துச் சமயமும் மாற்றத்திற்குள்ளாகியது.

அவர்கள் சமயம் கட்டப்பட்டது விஞ்ஞான அடிப்படை மீதாகும். அவர்களுடைய கணிதபூர்வமான சில கொள்கைகள் மாறினவுடன் சமயமும் ஆட்டம் கண்டது. அதற்குத் தோமிசம் என்பது பெயர். அந்தத் தோமிசக் கொள்கையார் அரிஸ்ட்டாடிலின் விஞ்ஞானக் கோட்பாடுகள்மீது சமயத்தைக் கட்டத் தொடங்கினார்கள். அது தீர லாக்கே என்ற தத்துவ ஞானி பேருதவி புரிந்தார். அந்த நாட்டுச் சமயக் கொள்கை வளர்வதற்கு உதவியாக நியூட்டனுடைய உற்ற நண்பராகிய லாக்கே எவ்வளவு பெரிய அற்புதமான காட்சியைக் காணுகிறார்! அவர் காலத்தில்தான் இது விரிவடைகிறது. அதற்கு முன்பு கடவுள் என்பவர் ஆகாயத்தில் இருப்பவர் என்றும் அவருடைய கால்களைப் பூமியின்மீது தொங்கவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் நினைத்தவர்கள் அறிவு பூர்வமாகக் கொள்கைகளை ஆராயத் தொடங்கினார்கள். மூன்று பொருள்கள் யாரும் இல்லையென்று சொல்ல முடியாதபடி அமைந்துவிடுகின்றன! காணுகின்றனவாகிய நான், காணப்படும் பொருளாகிய இந்த ஒலிவாங்கி, எங்களிடையே இருக்கும் உறவு — காண்பவனாகிய நான், காட்சியாகிய மீடியம் (medium), காணப்படும் பொருளாகிய ஒலிவாங்கி என்ற மூன்றும் உள்ளன; அப்படியானால் பொருளின் இயல்பு என்ன? இதுபற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி நடைபெற்றது.

இந்த நாட்டில் அத்வைத மதத்தின் தந்தையாக உள்ள ஆதிசங்கரர் இந்த ஆராய்ச்சியை எடுத்துக்கொண்டு பொருள்களை ஆராய்ந்தார். இவை அனைத்தும் மித்தை என்று

முடித்துவிட்டார். அவர் கருத்துப்படி பொருள் என ஒன்றும் கிடையாது. "எல்லாம் பொய் என்றால் - கண்ணால் பார்க்கிறேன், ஒலியை வாங்குகிறது, வாங்கிப் பெரிதுபடுத்துகிறது! இதை எப்படி நீ மித்தை என்று சொல்லலாம்" என்ற வினாவைச் சிலர் எழுப்பினர். "ஐயா, பழுதையைப் பாம்பு என்று எண்ணுகின்றவனும் இருக்கத்தானே செய்கிறான்? கனவில் ஆடுவதாகவும், ஓடுவதாகவும் நினைக்கும் நீங்கள், படுக்கையில் இருந்தே காலை உதைத்துக்கொள்வதில்லையா? இதற்கும் நீ காணும் இப்பொருளுக்கும் வித்தியாசம் இல்லை. இதுமாதிரி ஒரு பொருள் உலகில் கிடையாது. பரந்து விரிந்து காணப்படும் இவ்வுலகம் உன் காட்சியளவே தவிர உண்மையில்லை. இது மரம் என்று பார்ப்போமேயானால் மரமாக இருக்கிறது, அவ்வளவுதான். இதனையே ஆத்ம சக்தியாகிய பிரமம் என்று எண்ணினால் மரம் என்ற காட்சி போய்விடுகிறது; அதுவே பிரமம் ஆகிவிடுகிறது". இதை இந்த நாட்டில் பலரும் ஓரளவுக்கு ஒத்துக்கொண்டார்கள். பெரிய செல்வர் வீட்டுக்குப் போகிறோம். நாய் இருக்கிறது. 'ஓ! நாய்' என்று அஞ்சி அங்கு நின்றுவிடுகிறோம். கொஞ்ச நேரம் நின்று பார்க்கிறோம். அது குரைக்கவுமில்லை; வாலைக் குழைக்கவும் இல்லை; மூச்சு விடுவதாகவும் தெரியவில்லை. பின்னர் 'ஓ! இது கல்லால் செய்யப்பட்டது' என்ற முடிவுக்கு வருகிறோம். முதலிலே பார்த்தபோது கல் அங்கே இல்லை; கல்லென்று தெரிந்த பிறகு நாய் இல்லை. இது நமது நாட்டில் சாதாரணப் பழமொழியாக வழங்கிவருகிறது. "நாயைக் கண்டால் கல்லைக் காணோம், கல்லைக் கண்டால் நாயைக் காணோம்". திருமூலர் திருமந்திரத்தில் "மரத்தில் மறைந்தது மாமதயானை, மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை" என்று கூறுகிறார். கோவிலில் உள்ள யானை வாகனத்தைப் பார்க்கின்றபோது யானையாகத் தெரியவில்லை. யானை என்ற கருத்தில் பார்க்கும்போது மரம் தெரியவில்லை.

இந்த அழகான எளிய உதாரணத்தைச் சொல்லிப் பெரிய உண்மையை விளக்குகின்றார்.

"பரத்தில் மறைந்தது பார் முதற் பூதம்
பரத்தை மறைத்தது பார் முதற் பூதம்"

இவ்வளவு பரவலாக விரிந்து நிற்கின்ற பொருள்கள், இவைகளின் அடிப்படையில் இருக்கின்ற கடவுட் பொருளை மறைத்துவிட்டன. 'இது மைக், இது பேப்பர், இது மேஜை' என்று தனித்தனியே வேறுபடுத்திச் சொல்கிறேன். இவை அனைத்தின் அடிப்படையில் இருக்கின்ற மூலப் பொருளாகிய கடவுட் பொருள் மறைந்துவிடுகின்றது; ஞானியினுடைய பார்வையோ மாறிவிடுகின்றது. 'இது என்ன' என்று கேட்டால் 'பிரமம்' என்பான். இது? அதுவும் பிரமம். எல்லாவற்றையும் பிரமமாகவே காணுகின்றான். எல்லாம் பிரமமாகக் காட்சியளிக்கும்போது வேறுபாடு மறைந்து விடுகின்றது.

இந்த உண்மையை இந்த நாட்டுக்காரர் எட்டாம் நூற்றாண்டிலேயே விரிவாகப் பேசினார்கள். இதே உண்மையை நியூட்டன் காலத்தில் லாக்கே என்பவர் ஆராயத் தொடங்கினார். ஆராயத் தொடங்கியவர் காண்பான், காட்சி, காணப்படும் பொருள் என்ற மூன்று பொருளைக் கண்டு, ஓர் அற்புதமான முடிவுக்கு வந்தார். அவர் நாட்டின் வளர்ச்சியே அதில் அடங்கிவிட்டது. இது என்ன? இது மைக்! இதன் நிறம் என்ன? வெண்மை. வெண்மை என்ற ஒன்றே இல்லை. மைக் என்றே, வெண்மை நிறம் என்ற ஒன்றே இல்லை என்றார் லாக்கே. 'எப்படி? பார்க்கிறேன். உணர்கிறேன். அனுபவிக்கிறேன்-எப்படி இவற்றை இல்லை என்று சொல்ல முடியும்' என்று கேட்டால், அவர் சொல்வார்: "அப்பா, உன் கண்ணாகிய புலன் பட்ட பிறகு அதற்கு இந்த வெண்மை நிறம் தோன்றிற்று. ஒரு நாய் இதனைக் கண்டு இது

வெண்மை என்று நினைக்கிறதா, இல்லையே! இதனை மைக் என்று நினைக்க இல்லை. ஆகவே, இதற்கென்று தனியே ஓர் இயல்பு கிடையாது. காண்பவனுடைய மனோ நிலைக்கு ஏற்ப இதற்கு ஒரு வடிவு, நிறம், பண்பு ஆகியன ஏற்படுகின்றன என்றார். சங்கரருடைய கொள்கையோடு இது மிகவும் தொடர்புடையது. பொருளுக்கு என்று தனி இலக்கணம் இல்லை. உன் மனத்தில் பட்டவுடன் சில இலக்கணங்கள் உண்டாகின்றன; அவ்வளவுதான். இந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையில்தான் அந்த நாட்டுச் சமயம் வளர்ந்தது.

பிறகு விஞ்ஞான அடிப்படைகள் மாறத் தொடங்கின. மாற்றத்தில் பழைய விஞ்ஞானம் அடிபட்டவுடன் விஞ்ஞான அடிப்படையில் கட்டப்பட்ட சமயமும் மாறுகிறது. அந்தக் கொள்கைக்கு அசைவு என்றால் சமயத்திற்கும் அசைவு தானே? ஆகவே, பிளாட்டோ காணாத அறிவின் அடிப்படை யில் எழுந்த தோமியக் கிறிஸ்தவ சமயம் அரிஸ்ட்டாட்டிலின் அடிப்படை மாறி, பிறகு லாக்கேயின் அடிப்படையும் மாறி இவ்வாறு பெரு மாற்றத்திற்கு உள்ளாகிக் கொண்டே வந்து விட்டது. இன்றைக்கும் அவர்கள் சமயத்தில் உள்ள ஒரு பெரிய பிரச்சினை நாளாவட்டத்தில் காணுகிற விஞ்ஞானப் புதுமைகளோடு சேர்த்து வைத்து வாழ்வைக் காண வேண்டும் என்பதாகும்.

ஒப்புமைக் கொள்கை கண்டு 'ஜெனரல் தியரிக்குப்' (General Theory of Relativity) பாடுபட்ட ஐன்ஸ்டீன் என்ற அந்தப் பெருமகன் அதனோடு திருப்தி அடையவில்லை. அணு முதல் அண்டம் வரை ஒரே சட்டத்தின்கீழ்க் கொண்டு வரவேண்டும் என்று நினைத்தார். ஐன்ஸ்டீனின் விஞ்ஞானத் துக்கு மட்டு மல்ல, அந்த நாட்டிலிருக்கும் சமயவாதிக்கும் அதே கொள்கைதான். மேலை நாட்டவர் மக்கள் வாழ்க்கை,

விஞ்ஞான நுண்மைகள், வாழ்க்கை முன்னேற்றம், பொருளாதாரச் சிறப்புமுறை இத்தனையையும் சேர்த்து ஒரே தத்துவத்தில் அடக்கவேண்டும் என்ற முயற்சி உடையவர்கள். இதனுற்றான் அவர்களின் சமயம் நாளுக்கு நாள், நாளுக்கு நாள் மாறிக்கொண்டே வந்தது. ஒரே கிறிஸ்தவ சமயம்தான் எத்தனை மாறுதலுக்கு ஆளாகியிருக்கிறது! வேறு வேறு நாடுகளுக்கு இடையில் ஏசுவினுடைய சமயம் எத்துணை மாறுதல்களுடன் இருக்கிறது! ஏசுவின் ஒரே போதனையைக் கொண்டு இத்தனை வழிபாட்டு முறைகள், சமயங்கள் தோன்றக்கூடுமா? விஞ்ஞான அடிப்படையில் தத்துவத்தைக் கட்டியதால் விஞ்ஞானம் ஆட்டம் காணும்போது புதிய தத்துவத்தைக் கற்பிக்கத் தொடங்குகின்றனர். அது சரியா, தவரு என்ற ஆராய்ச்சியில் நான் இறங்கப் போவதில்லை. மேற்கே உள்ள நாகரிகம் வளர்வது இந்த அடிப்படையில் தான் என்ற அளவில் விட்டுவிடுகின்றேன்.

இனி, கீழை நாடுகளில் பார்ப்போமேயானல் முற்றிலும் மாறுபட்ட ஓர் அடிப்படையைக் காணமுடியும். புத்தர் என்ன சொன்னர்! "இது ஒலி வாங்கி, அதைப்பற்றி ஆராய வேண்டுமா? உனக்கு என்ன கவலை?" என்று கேட்கிருர். 'உனக்கு என்ன தேவை? நீ பேசும் பேச்சைப் பெரிதுபடுத்த வேண்டும். அவ்வளவுதானே? அதற்கு அது உபயோகப்படுகிறது. அவ்வளவுதான்! இருக்கும்போது அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள். இது கெட்டுவிட்டால் சரி செய்ய வேண்டுமே என்று கவலைப்படாதே. போனல் போகிறது என்று விட்டுவிடு' என்ருர். 'கவலையில் தோய்ந்து காலத்தைப் போக்காதே.' இந்த உபதேசம் நுண்மையான கருத்து. இதனைப் புரிந்துகொண்டால்தான் மேற்கும் கிழக்கும் எவ்வாறு மாறுபடுகின்றன என்று புரிந்துகொள்ள முடியும்.

மேலைநாட்டான் கீழ்வருமாறு கருதினான்: "என்னுடைய சமயத்தைப் பரப்ப ஒலிவாங்கி பயன்படுகிறது, என்னுடைய சமயம் அறிவின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்டது. இந்த ஒலிவாங்கி என்ற பொருளில் கடவுளின் பெருமையை நான் எடுத்துச் சொல்கிறேன். அறிவின் துணைகொண்டு இந்த ஒலிவாங்கியைக் காணுமாறு செய்தவனே கடவுள். ஆதலின் இதனை நான் ஆராய வேண்டும் என்று கருதிக் கருவி ஆராய்ச்சியில் கருத்தைச் செலுத்தினேன்." இந்த நாட்டுக்காரன் என்ன எண்ணினான் என்றால், "ஒலிவாங்கி வரும் முன்பும் மனிதன் பேசிக்கொண்டுதான் இருந்தான், இல்லாமல் போய்விட்டாலும் மனிதன் பேசத்தான் போகிறான், இடையில் வந்தது இது. எதற்காக இதுபற்றிய ஆராய்ச்சியில் இவ்வளவு கருத்தூன்றி நிற்கவேண்டும்" என்பதே யாகும். இது நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்று எந்தப் பொருளையும் ஏற்கும்பொழுது அதனுடைய இயல்புகளையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டால் மனிதனுக்குக் கவலையே வருவதில்லை.

எந்த ஒரு பொருளையும் கீழைநாட்டான் முன்னும் பின்னும் தொடர்பில்லாத ஒன்றாகக் காணவில்லை. மேலைநாட்டுக்காரன் பொருள்களைத் தொடர்பற்றவையாகக் காணுகின்றான். தொடர்பில்லாத ஒன்றாகக் காண்பதால் அவை பற்றிய ஆராய்ச்சி நிகழ்கிறது. 'இது எப்படி வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும்?' "தண்ணீரில் எப்படி நீர்க்குமிழி தோன்றித் தோன்றி மறைந்துவிடுகிறதோ, அப்படித்தான் முன்னேற்றம் என்ற பெயரினால் குறிக்கப்படுபவை. அவற்றைப் பற்றி மிகுதியாகக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. இவையெல்லாம் இல்லாத காலத்திலும் மனிதன் வாழத்தான் செய்தான். இவை ஒரு காலத்தில் மறைந்தபோதும் வாழத்தான் போகின்றான். எக் காலத்திலும் உலகம் என்பது

வேறு, நீ வேறு. என்றுமே நீயும் உலகமும் ஒன்றாக ஆகப் போவதில்லை. அமைதியாக இருந்துகொண்டு தியானம் செய்கின்றார்களே (contemplation), அதில் பெறுகின்ற இன்பத்தை வேறு எதிலும் பெற முடியாது.'' இதுதான் புத்ததேவன் உபதேசத்தின் அடிப்படை; கன்பூசியசின் உபதேசத்தின் அடிப்படை. இரண்டு பேர் மட்டுமே இவ்விதம் எண்ணினர் என்று நினைக்கவேண்டா. பிரின்ஸ்டன் பல் கலைக் கழகத்தில் டாக்டர் ஐன்ஸ்டீனைப் பத்திரிகையாளர் அணுகி, ''உங்கள் வாழ்க்கையில் மிகவும் பெரிதாகக் கருதுவது எதனை?'' என்று கேட்டனர். அவர் ''மிகவும் அழகான இரவு நேரத்தில் வெட்ட வெளியில் நின்று நிர்மல மான ஆகாயத்தைப் பின்னால் கையைக் கட்டிக்கொண்டு நிமிர்ந்து பார்ப்பதுதான் மிகப் பெரிய இன்பம்'' என்றார். மிகப் பெரிதாக அவர் கருதியதும் அதுதான்.

இனி, மற்றொரு விஞ்ஞானி ஆஸ்போர்ன் (Osborne). இவருக்கு ஏதாவது புதியதாகக் கண்டுபிடித்துவிட்டால் மண்டை கனத்தது போலத் தோன்றுமாம். அப்போது வெளியே போவாராம். வானத்தை அண்ணாந்து பார்ப்பாராம். பால்வெளி (Milkyway) அவர்தம் பார்வையில் படுமாம். பால்வெளியைத் தியானம் செய்வாராம். அந்தப் பால் வெளியை விழுங்கக்கூடிய பேரண்டங்கள் உண்டு. அதனை எண்ணிப் பார்ப்பாராம். அதில் இந்தப் பால்வெளி சிறிய ஒரு பகுதி என்று தோன்றுமாம். அப் பால்வெளியில் நமது சூரிய மண்டலம் ஒரு சிறிய துகள் என்று நினைப்பாராம். சூரிய மண்டலத்தில் நமது பூமி மிகச் சிறியது என்று எண்ணு வாராம். அப் பூமியில் நமது நாடு, மிகச் சிறியது என்று எண்ணுவாராம். அங் நாட்டில் நம் ஊர் மிகவும் சிறியது என்றும், அதிலும் தமது வீடு மிகவும் சிறியது என்றும், அந்த வீட்டிலும் தான் மிகவும் சிறியன் என்றும் எண்ணு

வாராம். "சே! என் அகங்காரம் அழிந்தது; இனி உள்ளே போகலாம்" என்று வீட்டினுள் போய்விடுவாராம். ஆஸ்போர்னும், ஐன்ஸ்டீனும் விஞ்ஞானிகள்!

இந்த நாட்டில் சிலர், "பக்திமான் கண்டது பிரசாதம்" என்று கூறுகிறார்களே, அவனை நோக்கித்தான் 'மின்சாரம் கண்ட விஞ்ஞானியும்' வருகிறான் என்பதனை நினைவுபடுத்துகின்றேன். ஆகவேதான், இவர்கள் இந்தத் தியான முறையைப் பெரிதும் போற்றினர். பெரிய தொலைநோக்கியோ, நுண்ணோக்கியோ (மைக்கிராஸ்கோப்பு) ஒன்றுமில்லாத காலத்திலேயே உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்தே பலப்பல பெரும் பெரும் விஞ்ஞான உண்மைகளைக் கண்டு கூறிவிட்டுப் போயிருந்தார்கள் இந் நாட்டவர்கள். இவர்கள் பேசிவிட்டுப் போன புதுமையிலிருந்தே வெறும் தியானமூலம் எவ்வளவு காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும் என்பது தெரியவருகிறது. மேலைநாட்டு விஞ்ஞானிகளும் இதே முறையில்தான் கொள்கைகள் சிலவற்றை வகுத்துக் கொடுக்கிறார்கள்.

நியூட்டன் கண்டுபிடித்த இயக்க விதிகள் மூன்றினையும் சோதனை செய்து கண்டறிந்தார்கள். நியூட்டனோ எனில் அவற்றைக் கொள்கையளவிலே கண்டார். விஞ்ஞானமும் அப்படித்தான். ஆழ்ந்த சிந்தனை அல்லது தியானத்தின் மூலமாகத்தான் விஞ்ஞான வளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. விஞ்ஞானியாகட்டும் மெய்ஞ்ஞானியாகட்டும் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஒருமுகப்படுத்திப் பொருளை ஆராயத் தொடங்கியவுடன் உண்மைகள் பளிச்சிடுகின்றன. காகிதத்தையும், பென்சிலையும் வைத்துக்கொண்டுதான் புளூட்டோ என்ற கோள் குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தில் மறைந்து உள்ளது என்ற உண்மையை உணர்ந்து கூறினார் விஞ்ஞானியாகிய ஐன்ஸ்டீன். அவர் ஆராய்ச்சிக்காக ஆகாயத்தை அண்ணாந்துகூடப் பார்த்திருக்க மாட்டார். எல்லாவற்றையும் காகிதத்திலேயே

எழுதிப் பார்த்தார். ஆகவே, மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி அறிவை அதன் வழியில் செலுத்துவதினால் காணக்கூடிய பல புதுமைகளை இன்னுஞ் சிலர் மனத்தைப் பலமுகப் படுத்திக் கருவிகளின் உதவியினால் காணுகின்றார்கள். ஆக, மேனாட்டு விஞ்ஞானிகள் பலரும் கருவிகள் மூலம் காண்பதைப் பெரிதாக எண்ணி நம்பிக்கை வைத்தார்கள். இந் நாட்டு ஞானிகள் தியானத்தில் பெரிதாக நம்பிக்கை வைத்தார்கள். மேலைநாட்டார் விஞ்ஞானப் புதுமைகளில் நம்பிக்கை வைத்த தால் அந்த அடிப்படையில் தோன்றிய வாழ்வு முறையும் மாறத் தொடங்கிவிட்டது.

ஹியூ டால்ட்டன் உடைக்க முடியாதது என்றுதானே "ஆட்டம்" (atom - உடைக்க முடியாதது) என்று பெயர் வைத்தார். 'ஆட்டம்' என்ற அந்த நிலை மாறி 'உடைக்கக் கூடியது' என்ற நிலை வந்து, அந்த அணுவிலிருந்து எலெக்ட் ரான், புரோட்டான், பாசிட்ரான், மீசான் முதலிய பல சக்தி கள் வெளிவந்துகொண்டே உள்ளன என்றாலும், அறிவின் அடிப்படையிலே செல்லும் அவர்கள் முன்னர் இதனைத் தவறாகக் கருதியதற்காக வெட்கப்படுவதில்லை. அப்படியே ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். உண்மை தெரியத் தெரியப் பழைய கருத்துக்கள் மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. இந்த நாட்டுக் காரர்கள் இந்த விஞ்ஞான அடிப்படையில் வாழ்வும் சமயமும் கட்டப்பட்டால் விஞ்ஞானம் மாறும்பொழு தெல்லாம் இது மாறுகின்ற நிலைமை ஏற்படும் என்று கருதினார்கள். எனவே, அது வேண்டாம் என்று விட்டுவிட்டனர். மனிதனுடைய அறிவை விட்டு அவனுடைய உணர்வு உலகம் என்ற ஒன்று இருக்கின்றதல்லவா, அதற்கு ஒரு பொதுத்தன்மை உண்டு. எந்த இடத்திலும், எந்தக் காலத்திலும் மாறாத பொது இயல்புடையது உணர்வு உலகம். அந்த உணர்வை அடிப் படையாகக் கொண்டுதான் இவர்கள் வாழ்வை வளர்த்து

விட்டார்கள். ஆகையினுல்தான் கீழைநாட்டில் தோன்றிய வாழ்வு முழுவதற்கும் அனுபவம் (experience) அடிப்படையாக உள்ளது. "Experience" என்று தத்துவ ஞானிகள் சொல்லும் சொல்லுக்கு அனுபவம் என்பது அவ்வளவு சரியான தமிழாக்கம் ஆகாது. ஆனுல், எனக்கு வேறு சொல் தெரியவில்லை. எனவே, இதனைப் பயன்படுத்துகிறேன். சமயம் என்பது அனுபவித்து உணர வேண்டியதே தவிர, அறிவினுல் ஆராய்ந்து பார்க்கக் கூடியதன்று. (Religion is something to be experienced). அதைச் சோதனைக் குழாயில் போட்டுக் குலுக்கிப் பயனில்லை; அனுபவித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

இதிலிருந்து மற்ெருரு புதுமையையும் நாம் காண முடியும். மேலைநாடுகட்குச் சென்ருல் அவர்கள் பிள்ளைகட்கு நம்மைப்பற்றி அறிமுகப்படுத்தும் வேடிக்கையைப் பார்க்கலாம். "நீங்கள் இந்தியாவிற்குச் சென்ருல், இரண்டு முக்கியமான செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அங்கு யாராவது உங்களை விருந்துக்கு அழைத்தால் அதனை உண்மையாக எண்ணிவிடாதீர்கள். இரண்டாவது, நீ எந்தச் சாமானை எடுத்தாலும் சரி, பேரம் பேசி வாங்க அறிந்து கொள்க" என்று சொல்லிக் கொடுப்பதனைக் கண்டேன். எவ்வாறு பேரம் பேசுவது என்பதனைச் செய்ம்முறையாகச் செய்து காட்டியதனையும் கண்டேன். நம்மைப்பற்றிய இந்த இரண்டு எண்ணங்கள் எவ்வாறு அவர்கட்கு ஏற்பட்டன என்று என்னை எண்ணத் தூண்டியது. இந்த இரண்டும் நம் நாட்டில் நிகழ்வது உண்மைதான். ஏன் என்று புரியாமல் அவதிப்பட்டேன். நார்த்ரோப் (Northrope) எழுதிய "கிழக்கும் மேற்கும்" (East and West) என்ற நூலைப் படிக்கும் போதுதான் அந்த உண்மை வெளிப்பட்டது. அவர்தாம் இதற்கு விளக்கம் சொன்னுர்: "இந்திய நாட்டான் உண்மை (truth) என்று சொல்லுவதற்கும் மெய்ம்மை (fact) என்று

கூறுவதற்கும் என்றுமுள்ளது (eternal) என்று பேசுதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. மேனாட்டானாகிய நீ எதனை உண்மை என்று கூறுகிறாயெனில் அன்றாடக் காட்சிகளையும் உண்மை என்கிறாய். எதனை நன்மை (Good) என்று எண்ணுகிறாயோ அதுதான் நன்மை. மிகப் பெரிய உண்மை இது. அதனால் மேனாட்டார் மதமாற்றம் (prosilitisation) செய்கிறார்கள்" என்று நார்த்ரோப் எழுதுகிறார். பிற மதங்களி லிருக்கின்ற வர்கள் மோட்சம் போக முடியாது; தம்முடைய மதத்திற்கு வந்தால்தான் அது முடியும் என்பதால், நம்மையெல்லாம் தங்கள் வழிக்கு இழுத்துத் தம் சமயத்தைப் போதிக் கின்றனர்.

இந்த நாட்டுக்காரன் நன்மை என்பது ஓர் ஒப்புச்சொல் (relative term) என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டான். எனக்கு நல்லது என்பது மற்றொருவர்க்கும் நல்லதாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற கட்டாயம இல்லை. மிக உயர்ந்து என்று நான் எண்ணுவதனைப் பிறரும் மிக உயர்ந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற தேவையே இல்லை. தீர்க்கதரிசிகளை மட்டும் நம்பி வளர்ந்த சமயங்கள், அதாவது கிறிஸ்தவ சமயமும் இஸ்லாமிய சமயமும் மதமாற்றத்தை நம்புகின்றன. உண்மை என்பதனைத் தாங்கள் கண்டதாகவும், தங்க ளுடைய தலைவர்களாக இருக்கின்ற தீர்க்கதரிசகள் உண்மை இதுதான் என்று அறுதியிட்டுக் கூறிவிட்டதாகவும், இந்த உண்மையைத் தவிர வேறு ஒன்றும் உண்மையென உலகில் இருக்கமுடியாது என்பதாகவும் நம்புகின்ற காரணத் தால் ஒருவன் நல்ல நிலையை அடையவேண்டுமானால் தாங்கள் பின்பற்றுகின்ற சமயத்தை அவனும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறுகின்றனர். பழைய கன்ஃபூசியனிசம், டோயிசம் ஆகியவை இதனை ஒத்துக் கொள்ளவே யில்லை.

உண்மை என்பது பல்வேறு கிளைகளை உடைய ஒரு பொருள். எந்தக் கோணத்தில் நீ நின்று பார்க்கிருயோ அந்தக் கோணத்திற்கு ஏற்ற ஒளி உனக்குக் கிடைக்கிறது. எதிரில் உள்ள சோதரியார் அணிந்திருப்பது ஒரே வைரக் கம்மல்தான். ஒளி எக் கோணத்தில் பாய்கிறதோ அதற் கேற்ருற்போல் ஒளிவீச்சு ஏற்பட்டு நிறமாலை தோன்று கிறது. எந்தக் கோணத்தில் நின்று அக்கல்லைக் காணு கின்ருேமோ அதற்கேற்ருற்போல் நீலநிறமும், ஆரஞ்சு ஒளியும், சிவப்பு வண்ணமும் தோன்றும். எனவே வைரத்தின் நிறம் நீலம்தான் என்ருே, அல்லது ஆரஞ்சுதான் என்ருே, சிவப்புத்தான் என்ருே கூறிவிட முடியாது. அதுபோல உண்மை என்ற அந்தக் கண்காணுப் பொருள் அவனவன் நிற்கின்ற நிலைமைக்கு ஏற்பக் காட்சி தருகின்றது. 'பிறர் கூறுவது உண்மை இல்லை, நான் கூறும் ஒன்றே உண்மை. எனவே அவரை விட்டுவிட்டு என்னிடம் வா' என்று கூறும் கோட்பாடு கீழைநாட்டி லில்லை. இதனை மேலைநாட்டில்தான் காணமுடியும். இந்த அடிப்படையில் வைத்துப்பார்த்தால்தான் இந்நாடுகளில் தோன்றிய சமயங்கள் ஏன் மத மாற்றத்தை ஆதரிக்கவில்லை என்பது தெரியும். எல்லாச் சமயத்தில் இருப்பவர்களும் உண்மையை வெவ்வேறு கோணத்தி லிருந்து பார்ப்பதால் ஒருவரை ஒருவர் உயர்த்தியோ இழித்தோ காண வேண்டியதில்லை.

இந்த ஒப்புத்தன்மையை ஏற்றுக்கொள்ளும் கீழ்நாட்டுச் சமயவாதிகளை மேனுட்டார் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. ஒரு பாதிரியார் சீனுவுக்குப் போனுராம். பண்புடைய சீனர் கள் சிலரை மத மாற்றம் செய்தாராம். மதம் மாறிய அச் சீனர்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்திலே பக்தியுள்ளவர்களாக, நம்பிக்கையுள்ளவர்களாக ஆனுர்களாம். அவர் "பிறருக் காக உன் வாழ்வின் நலங்களைத் தியாகம் பண்ணவேண்டும்.

இதுதான் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் அடிப்படை'' என்று சொல்லிக்கொடுத்தாராம். அவர்களும் ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆனால், தேவை ஏற்பட்டபொழுது அவர்கள் அதனை மறந்துவிட்டார்களாம். எனவே, அந்தப் பாதிரியார் எழுது கின்றார்: "கிழக்கே இருக்கின்ற அத்துணைப் பேரும் யோக்கியதை இல்லாதவர்கள்; நம்பிககைக்குத் தகுதி யில்லாதவர்கள்; கொள்கை இல்லாதவர்கள். ஆகவே, இந்த நாட்டைக் காப்பாற்றவே முடியாது''. இதனைக் கண்ட நார்த்ரோப் அவர்கள் "தவறு அவர்களிடத்திலே இல்லை. பாதிரியாகிய உம்மிடத்திலேதான் தவறு உள்ளது. உங்க ளுடைய நம்பிக்கையின் அடிப்படை வேறு'' என்று கூறிய துடன், மேலும் தொடர்ந்து கூறுகிறார்: "இன்று மாலை எம் வீட்டிற்குச் சாப்பாட்டிற்கு வாருங்கள்'' என்று நான் சொல்லுகின்றேன் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். "இன்று மாலை'' என்ற சொல்லே ஒப்புமைச் சொல். "சாப் பாடு'' என்பதும் "வரவேண்டும்'' என்பதும் ஒப்புமைச் சொற்களே. நான் அவரை அழைத்த சமயம் நிலவிய சூழ் நிலையில் நான் சொன்ன சொற்கள் அனைத்தும் உண்மையே. அதில் ஐயமே இல்லை! நேரம் ஆக ஆகச் சூழ்நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சூழ்நிலை மாறும்போது இந்த அழைப்பே பொருளற்றதாகவும் ஆகிவிடலாம். இந்தக் கருத்தை ஆழ்ந்து பலமுறை எண்ணினால்தான் தெளிவாக இதனை விளங்கிக் கொள்ளமுடியும். இது நமக்கு இயல்பாக உள்ள பழக்கம். சொன்ன வார்த்தையைக் காப்பாற்றுதல் என்பது சொல்லப்பட்டபொழுது உள்ள சூழ்நிலை தொடர்ந்து நிலவினால்தான். வெள்ளையர்களிடம் அத்தகைய கருத்து இல்லை. அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் சொல்லிய சொல் சொல்லப்படும்பொழுது இருந்த சூழ்நிலை மாறிவிட்டாலும் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய ஒன்று. எனவே, சூழ்நிலை மாற்றத்தால் நாம் கொண்டுள்ள கொள்கை அவர்கட்குப்

புதுமையாக உள்ளது. மேலைநாட்டு வாழ்க்கையில் நாமும் தோய்ந்துவிட்டோம். நான் மேலே சொன்ன கருத்தைக் கேட்கும்போது நமக்கே இது புதுமையாக இருக்கும்; தவறு போலத் தோன்றும். மேலைநாட்டவருடன் பழகிப் பழகி இக் கருத்தின் அடிப்படை உண்மை நமக்கு விளங்காமல் போய் விடுகின்றது.

நன்மை என்று ஒன்றைச் சொல்கிறோமே, எது நன்மை? எனக்கு நன்மையாக இருப்பது பிறர் ஒருவருக்கு நன்மையாக இருக்கும் என்று கூறமுடியாது. நண்பர் சளியால் அவதிப் படும்போது, ' சகோதரா! இன்ன இருமல் மருந்து சாப்பிடுங் கள், உடனே சளி தீர்ந்துவிடும்" என்கின்றேன். ஏன்? எனக்கு அதனல் நலன் ஏற்பட்டது என்பதனல் அவருக்கும் நன்மை விளையும் என்ற உறுதி அங்கே உள்ளது. ஆனல், அதே மருந்து அவருக்குத் தீமையும் செய்தல்கூடும். இது போல எல்லார்க்கும் நன்மை என்று உலகில் எதுவுமே இல்லை. உடலுக்கு மட்டுமன்று; ஆன்மாவிற்கும் அவரவர் நிலைமைக்கும் பக்குவத்திற்கும் ஏற்றுற்போல நன்மையும் தீமையும் அமைகின்றன. இதனை நம்பிய காரணத்தால்தான் கீழைநாட்டவர் விக்கிரக வழிபாட்டிலிருந்து தியானம் வரை பல்வேறு படிகளையும், நிலைகளையும் அமைத்தார்கள். அவரவர் மனப் பக்குவத்திற் கேற்ப இப் பல படிகளும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத் தக்கவையாகும்.

உபநிடத ஆசிரியரை அணுகி ஒரு சீடன் "ஐயா! நான் பிரமத்தைக் காண வேண்டுமே" என்று கேட்டான். "அப்படியா? வாழ்வில் எது முக்கியம் என்று நீ கூறு கின்றுய்?" என ஆசிரியர் வினவ, "ஐயா! சோறுதான் வாழ்வில் முக்கியம்" என்றுன் சீடன். "போதுமே! அன்னம் தான் பிரமம்" என்று கூறி அனுப்பினர். சில நாள் சென்றன. சீடன் வந்தான். "ஐயா! உடல் பெருத்ததே தவிர உணர்வு

தோன்ற வில்லையே, பிரமத்தைக் கண்டேனில்லையே" என்றான். "உனக்குச் சோறு முக்கியம் என்றால் அதுவே பிரமம் என்றேன். அதைவிட முக்கியம் எது என்று கருதுகிறாய்" எனப் புது வினா எழுப்பினார் ஆசிரியர். "ஐயா! சோறுகூட இல்லாமல் இருந்துவிடலாம். மூச்சுக் காற்று இல்லாமல் இருத்தல் இயலாது" என்றான் சீடன். இப்படியே பல முறை மாறிமாறி வந்து சென்று இறுதியாகச் சீடன் ஆசிரியரிடம் வந்தான். "ஐயா! இவைகளின்மூலம் என்னால் பிரமத்தைக் காண முடியவில்லையே, வேறு எவ்வாறு பிரமத்தைக் காண்பேன்?" என இரங்கினான். "அப்படியா! பிரமம் எது என்ற உன் வினாவிற்கு 'நேதி' (இது அன்று) என்ற விடையைத்தான் கூற முடியும்" என்றார். நேதி என்ற சொல்லுக்கு இதுவன்று என்பது பொருள். 'இது பிரமமா?' என்ற வினாவால் 'ஆம்' என்ற விடை வரும். வினாவைச் சற்று மாற்றிப் "பிரமம் இதுவா?" என்றால் 'இது அன்று' என்ற விடைதான் வரும். இரண்டு வினாக்களும் ஒன்றுபோல இருப்பினும் வேறு பாடுடையன. "இது பிரமமா" என்றபோது எங்கேயும் நிறைந்துள்ள பரம்பொருள் இங்கேயும் இருப்பதனால் "ஆம்" என்ற பதில் கிடைக்கிறது. 'பிரமம் இதுவா?' என்று கேட்கும்போது 'ஆம்' என்று விடை கூறினால் இதுமட்டும் பிரமம், பிற இல்லை என்று ஆகிவிடும். ஆகையால் தான் பிரமம் இதுவா என்ற இரண்டாவது வினாவிற்கு 'இது அல்ல' என்ற விடை பொருத்தமுடையதாய் உள்ளது. இதனை "நேதி" என்று கூறுகின்றார்.

பிள்ளையார் வைப்பதும், கொழுக்கட்டை படைப்பதும் ஒரு நிலை. பாரதி பாடிய முறையில் "காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா, உன்றன் கரிய நிறம் தோன்றுதடா நந்தலாலா; தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்தலாலா; உன்னைத் தீண்டும்

இன்பம் தோன்றுதடா நந்தலாலா" என்று எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற பரம்பொருளைக் கண்டு உணர்ந்து அனுபவிப்பது மற்ெறாரு நிலை. அதற்குப் பிரமம் என்றோ சத்தியம் என்றோ இயற்கை என்றோ எப் பெயரையாவது இடுங்கள். அது பற்றிக் கவலை இல்லை! ஆனால், பாரதி பாடிய பாட்டின் கருப்பொருளாக உள்ள கருத்து யாதெனில், எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் கண்டு ஒன்றின் பல்வேறு வடிவங்களாகப் பார்க்கும் மனநிலை—இதுதான் கீழைநாட்டுச் சமயம். இச் சமயக் கொள்கை விஞ்ஞானத்தினை அதனோடு தொடர்பு படுத்தவே இல்லை. அப்படியானால் விஞ்ஞானம் வேண்டாவா?

விஞ்ஞானமும் விஞ்ஞானத்தின் பயன்களும் வேண்டும். மைக் இருந்தால் பேச, பிறர் கேட்க வசதியாக இருக்கும். மைக் வேண்டும். மைக் இல்லை யென்றாலும் பேசத்தான் வேண்டும். மைக் இருந்தால்தான் பேசுவது, பாடுவது என்றால் அது பேச்சுக்கோ பாட்டுக்கோ மதிப்புத் தராத நிலைமை. ஆகவே, இந்த நாட்டுக்காரன் உலகத்தில் அறிவை வளர்த்து அதனால் பெறுகின்ற பயன்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்றும், அப் பயன்கள் கிடைக்கவில்லை என்றால் அதற்காக ஏமாந்து ஏங்கி, அதனால் வாழ்வும், வாழ்வின் பயனும் இல்லாமற் போய்விடக் கூடாது என்றும் எண்ணினான். வாழ்க்கை என்பது வாழ்பவன் மனத்தில் இருக்கிறதே தவிர அறிவின் வளர்ச்சியில் இல்லை என்றான். ஆகவே, இவன் வளர்ச்சி, உணர்வின் துணை கொண்டு வளர்வது. அறிவின் பயனால் விளைந்த விளைவுகளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அதே சமயத்தில் உணர்வின் அடிப்படையில் வளரவேண்டும் என்று வாழ்க்கையைப் பற்றி இவன் எண்ணினான். எனவேதான், அறிவின் துணை கொண்டு வளர்ந்த விஞ்ஞான வளர்ச்சி உடைக்க முடியாதது என்று நம்பிக்கையூட்டி 'ஆட்டம்' என்று பெயரிட்டுப்

பின்னர் அதனையே உடைக்க முடியும் என்ற உண்மையை உணர்த்தி, உடைத்துப் பல பொருள்களைப் பெறும் காட்சியை நல்கியபோதும் உணர்வின் துணைகொண்டு வளர்ந்த கீழைநாட்டுச் சமயம் அசையவில்லை எனக் காண்கிறோம். அறிவின் துணைகொண்டு வளரும் வளர்ச்சி எல்லை உடையது எனக் கண்டுகொண்டுள்ள இன்றைய சூழ்நிலையில் இது சரி என்று நம்மவர் கூறுகின்றனர்.

பொருளாதாரக் கோட்பாடுகள் நாளுக்கு நாள் எவ்வாறு மாறுபடுகின்றன? அவ்வாருனால் நூற்றுண்டுக்கு நூற்றுண்டு எவ்வளவு மாற்றத்திற்கு உள்ளாகவேண்டும்? இவ்வளவு விரைவாக மாறுகின்ற இயல்புடைய அறிவு வளர்ச்சியின்மீது, நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் வாழவேண்டிய சமயத்தைக் கட்டினுல் அது அசைந்து ஆட்டம் கொடுத்துவிடுகிறது. எனவே, இந்த உண்மையை அறிந்த கீழைநாட்டான் 'புற வாழ்க்கை வளமாக அமைய அறிவின் துணை வேண்டும், அக வாழ்க்கை அமைதியுற வேண்டுமாயின் உணர்வின் அடிப்படையில் அமைந்த சமயத்தின் துணைவேண்டும்' என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டான். இந்த இரண்டோடும்தான் மனிதன் வாழ்கின்முன். இந்த அடிப்படை இப்படியே வளர வேண்டும் என்பதுதான் கீழைநாட்டு மரபும் குறிக்கோளு மாகும்.

இங்கே நாம் காணுகின்ற விளக்கையும் ஒலிபெருக்கி யையும் காணும்போது எடிசனையும், மார்க்கோனியையும் எண்ணிப் பார்த்து நன்றி கூறுகின்ருேமா? பென்சிலின் ஊசியை விரும்பிப் போட்டுக்கொள்ளும் யாரும் 'சர் அலெக் சாண்டர் பிளமிங் வாழ்க' என்று வாழ்த்திவிட்டுப் போட்டுக் கொள்வதில்லையே! நம் புறவாழ்வு வளம்பெற உழைத்துப் பல புதுமைகளை ஈந்த எடிசனே, மார்க்கோனியோ, பிளமிங்கோ நம் நன்றிக்குரிய பெரியவர்களாக ஆகவில்லை. ஆனுல், 'போட்டிருக்கிற சட்டையைக் கேட்டால் உள்ளே அணிந்

துள்ள பனியயையும் சேர்த்துக் கொடு' என்று கூறிவிட்டு, அதனுடன் அமையாமல் 'இடது கன்னத்தில் அறைந்தால் வலது கன்னத்தையும் காட்டு' என்றூர் ஒரு பெரியவர். புத்த னின் சீடனுன உபகுப்தன் தெருவில் போய்க்கொண்டிருக் கிருன். உபகுப்தனிடம் அவ்வூர்ப் பெண் ஒருத்திக்கு எல்லை யற்ற ஈடுபாடு. அவளோ உடலை விற்று வாழும் இயல்பினள். அவனைக் கண்ட அவள், "உபகுப்தா! இந்த வைசாலி சாம் ராஜ்யத்தில் கால்வாசி என் காலடியில் உள்ளது. அவ்வள வையும் உன் காலடியில் காணிக்கை யாக்குகின்றேன். நீ என்னிடம் தங்கிவிடு" என்ருள். உபகுப்தன் சிரித்தான். "தாயே! உன்னிடத்தில் வரவேண்டிய காலம் உள்ளது! அக் காலம் வரும்போது நான் வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டான். விரைவாக வாழும் வாழ்க்கையை உடைய அவளுக்குத் தொழுநோய் பற்றிக்கொண்டதால் யாரும் சீண்டுவாரற்றுப் போய்விட்டாள். உடல் அழுகும் தொழு நோயோடு நகரின் எல்லையில் அவலமுற்றுக் கிடக்கிருள். அவள் உடலழகில் ஈடுபட்டு வருணித்துக் கவிதை பாடிக் காலடியில் வீழ்ந்தவரெல்லாம் இன்று அவளைக் காறியுமிழ்ந்து செல்கின்றனர். 'எப்படி இருந்த வாழ்க்கை இப்படி ஆகி விட்டதே' என்று எண்ணி ஏங்கினுள். அப்போது உப குப்தன் அங்கே வருகின்ருன். அவளைத் தூக்கி மடியில் கிடத்தித் தலையை நீவிப் புண்களைக் கழுவி மருந்திடுகிருன். கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். "உபகுப்தரே! தாங்களா? இந்நிலையிலா என்னிடம் வந்தீர்?" என்று வியந்து கேட்டாள். "தாயே! உன் பழைய நிலைமைக்கும் இப்போதைய நிலைக்கும் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் வேறுபாடு கிடையாது" என்று அமைதியாக விடை இறுத்தான் உபகுப்தன். அறிவின் துணை கொண்டு பார்க்கும்போது அவள் முன்னைய வாழ்விற்கும் பின்னைய வாழ்விற்கும் வேறுபாடு உண்டு. உணர்வின் துணை கொண்ட இந் நாட்டுச் சமய அடிப்படையில் காணும்போது

இரண்டு வாழ்விற்கும் இடையில் வேறுபாடு காண முடியவில்லை. ஏன்? அன்றிருந்த அவளேதான் இன்றும் இருக்கிறாள். முன்பு நன்கு அமைந்திருந்து இன்று அழுகிப்போன அவளுடைய உடலை அன்றும் இன்றும் சமயவாதி மதிக்கமாட்டான். அழிவில்லாத அவளுடைய ஆத்மாவை அவன் என்றுங் காண்கிறான். அவளுடைய உயிருக்குத் துணையாக, கருவியாக நின்ற உடம்பு அன்று காண அழகாய் இருந்தது, இன்று சீழ் வடிகிறது. அவ்வளவுதான் வேற்றுமை! உள்ளே இருக்கும் அவளாகிய ஆன்மா இன்றும் அன்றும் ஒன்றே. அன்றைக்கு அந்த உடம்பு வேறு காரணத்திற்காக உபகுப்தனை நாடிற்று. இன்று அந்த உடம்பை விட்டுவிட்டு ஆன்மாவை உபகுப்தன் நாடிச் சென்றான். அன்றைய நாட்டம் அழிகின்ற கருவியாகிய உடம்பின் அடிப்படையில் வேறு காரணத்திற்காக நிகழ்ந்தது. உபகுப்தனோ, அழியாத ஆன்மாவை அன்றும் நாடினான், அதனால் அவள் மீது அவனுக்கு வெறுப்புத் தோன்றவில்லை; இன்றும் நாடுகிறான் அதனால் அவளுக்கு இரங்கிப் பணிவிடை புரிகிறான்.

இதுதான் உணர்வின் அடிப்படையில் தோன்றிய சமயத்தின் இயல்பு. இந்த நாட்டு மக்கள் அவ்வாறு உணர்வின் அடிப்படையில் சமயத்தைக் கட்டினார்கள் எனறால், அதற்குரிய மூல காரணம்-அறிவின் துணைகொண்டு அமைவன; மாறும் இயல்பின; வெறுப்புக்கும் வீழ்ச்சிக்கும் ஆளாவன என்பதே யாகும். மாறும் இந்த அடிப்படையில் மக்களின் நிலையான, அமைதியான வாழ்க்கைக்குத் தேவையான சமயத்தைக் கட்ட முடியாது என்ற உண்மையை உணர்ந்த நம்மவர் இவ்வாறு அமைத்தனர்.

அறிவு தேவைதான். ஆனால், அந்த அறிவுக்கு ஓர் எல்லை யுண்டு. உணர்வு என்றும் ஒன்றாக இருக்கின்ற காரணத்தால் இந்த உணர்வின் அடிப்படையில் விளக்கப்

படுகின்ற ஒன்று என்றும் நிலை பெற்று வாழக்கூடியது. ரைட் சகோதரர்கள் கண்டுபிடித்த விமானங்களில்தான் விரைந்து பறந்து செல்கின்றோம். ஆனால், அவர்களை அந்த ஊர்க் காரர்கள்கூட மறந்துவிட்ட நிலையைக் காண்கிறோம். விஞ் ஞானத்தின் அடிப்படையில் இவ்வாறு நன்மையை அடைந்த இந்த உலகம் அவர்களை மறந்துவிடுகிறது. ஆனால், உலகியல் முறையில் மக்கள் நன்றாக வாழ்வதற்கு, ஏசுநாதரோ, புத்தரோ, நம்மாழ்வாரோ, நாவுக்கரசரோ எந்த வழியையும் சொல்லவில்லை. ஆனாலும், இவர்களைமட்டும் உலகம் மற வாமல் நினைவில் கொள்கிறது. அறிவின் நெறியில் நின்று மக்களின் புறவாழ்க்கை வளம்பெறச் செய்த விஞ்ஞானப் பெரியவர்களை மறந்துவிட்டு-சட்டையைக் கேட்டால் பனி யனையும் கொடு என்று கூறிய ஆன்மிகவாதிகளைமட்டும் ஏன் உலகம் போற்றுகிறது! இதன் காரணம் யாது? வாழ்க்கை வளம் என்பதற்குத் தரும் பொருள் வேறுபாட்டினால்தான் இது நிகழ்கின்றது. ஆடையும், அணிகலனும், பொன்னும், பொருளும், போகமும், பிறவும் ஒருவனுக்கு வளர்ந்து விட்டால் அதனை வளமான வாழ்க்கை என்று கூறமுடியாது என்று உணர்ந்தனர் கீழை நாட்டார்.

ஒன்றின்மீது ஆசை ஏற்படுகிறதா? அடுத்து அது கிடைக்கவேண்டுமே என்ற கவலை! கிடைத்த பிறகு பயன் பாடுபற்றிய கவலை! இப்படியே கவலை கவலை என்று கவலை யையே வளர்த்துச் செல்லுகின்றனர். இதுவே துக்கம், துக்க உற்பத்தி, துக்க நிவாரணம், துக்க நிவாரண மார்க்கம் என விரிகிறது என்றான் புத்தன். இதனெதிராக ஆசை தோன்றியவுடன் அதனைக் களைந்து எதுவும் வேண்டாம் என்று விட்டுவிடு. தொல்லையே இல்லை. மேலும் "விட்டேம் என்பாரை விடாஅள் திருவே" என்று புறநானூற்று ஆசிரியர் விளம்புவதுபோல், வேண்டாம் என்று சொல்கிறவர்களிடம்

அது வந்து குவியும் இயல்புடையது. "ஒளியை நோக்கி முன்னேறிப் போங்கள், நிழல் தொடர்ந்து வரும். நிழலைப் பிடிக்க எண்ணி நிழலைத் தொடர்ந்து சென்றால் நிழல் ஓடும், நீங்களும் ஓட வேண்டும்" என்று இராமகிருஷ்ணர் அழகாகச் சொன்னார். இதனைத்தான் 'பற்றற்ற நடுவுநிலை' என்று கிழக்கே தோன்றிய சமயங்கள் கூறுகின்றன.

மக்கள் வாழ்வை இரண்டாகப் பகுத்து, அறிவின் துணை கொண்டு வாழ்கின்ற புற உலக வாழ்க்கை வேறு, உணர்வின் துணைகொண்டு வாழ்கின்ற அகவுலக வாழ்க்கை வேறு என்றும் - புற உலக வாழ்க்கை வளர்ந்தாலும் வளரவில்லை யென்றாலும் அகவுலக வாழ்வில் வளர்ந்து அமைதி காண இயலும் என்றும் ஒரு பேருண்மையைக் கண்டதும் கீழை நாட்டுச் சமயங்களே யாகும். இந்த அகவுலக வாழ்க்கை தான் மனிதனுடைய முழுமையான ஆளுமையே தவிரப் புறவுலக வாழ்க்கை அன்று என்றும் கூறிற்று. அதற்கு மேலும் சென்று, அகவுலக வாழ்வில் முழு வளர்ச்சி யடைந் தால்தான் உலகம் முழுவதனையும் ஒன்றாகக் காணமுடியும் எனவும், மக்களைச் சகோதரராகக் கருதுவதோ பிறருடைய வாழ்க்கைக்காகத் தன் வாழ்வைத் தியாகம் செய்வதோ அறிவுலக வாழ்விலே இயலாது எனவும் கூறி, அகவுலக வாழ்வில் வாழ்ந்து பயின்றவர்களால்தான் இவை இயலும் எனவும் உணர்ந்து கூறியுள்ளனர்.

இதன் மறுதலையாக அறிவின் துணைகொண்டு காணப் பட்ட விஞ்ஞானப் புதுமைகளின்மீது தங்கள் சமயக் கோட்டையைக் கட்டிய மேலைநாடுகள் அந்தப் புதுமைகள் மாற மாறத் தம் சமயக் கோட்டைகளில் விரிசல்கள் வரவரச் சமயக் கருத்துக்களையும் மாற்றிக்கொண்டே சென்று விட்டன. அப்படி மாற்றினாலும், அதிலும் ஒரு நன்மை உண்டு - Adventures of Ideas - என்றும் கூறினர். புதிய

புதிய கருத்துக்களைக் காண்பதில் ஒரு வேகம் இருந்தது அவர்கட்கு. நமக்கு அது இல்லாமல் போய்விட்டது உண்மை தான். 'புத்தம் புதிய கலைகள் மெத்த வளருது மேற்கே' என்றால், அதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய சமயக் கோட்பாட்டிலேயே இந்த அடிப்படை இருக்கிறது. சமயக் கொள்கைகளை மாற்றிக்கொண்டே சென்றுவிட்டனர். நம் நாட்டிலோ வேத காலத்திலிருந்து இன்றுவரை அது பெரு மாற்றங்களைப் பெறவே இல்லை. காயத்திரி மந்திரம் முதலி யவை எத்துணைப் பழமையானவை என்பதை நோக்குக. அவ்வளவு வலுவாக அடிப்படை அமைந்துவிட்டது. உங்க ளுடைய புற வாழ்க்கை எப்படி மாறினாலும் அதுபற்றிக் கவலை இல்லை. சமுத்திரத்தின் மேலே அலையடித்தாலும், புயல் அடித்தாலும், அடிப்பகுதி அசையாமல் இருக்கிறதே, அதுபோல வலுவான அடிப்படையில் கட்டப்பட்டது இந்தக் கீழை நாட்டுச் சமயம். அவர்களைப் பொறுத்தமட்டிலே அறிவின் துணைகொண்டு கட்டப்பட்ட அது புதிய புதிய கருத்துக்களை, சோதனைகளை மேற்கொள்ள - வாழ்க்கை முறைகளை மாற்றி அமைத்துக்கொள்ள வாய்ப்பு இருந்தது. இது அவர்களின் சமயத்திலேயே ஊறிவிட்டது. நம் ஊரில் ஒருவன் விரைவாக நடந்தால்கூட அவன் விரைவைச் சுட்டி, 'ஏன் அவசரப்படுகிறாய்' என்பார்கள்? அப்படி அமைதியாக வாழ்ந்து ஒரு பழக்கம் பெற்றுவிட்டோம்; அவர்கள் அவசர அவசரமாக முன்னேறுகிறார்கள். இற்றை நாளில் அந்த அவசரத்தில் ஒரு பகுதி நமக்கும் வேண்டும் என்பது உண்மைதான். நம் அமைதியில் ஒரு பகுதி அவர் கட்கும் வேண்டும். நம் நாட்டினருடைய நடுநிலை ஓர் 50 சத விகிதமும் அவர்களுடைய அவசர முன்னேற்றம் 50 சதவிகி தமும் சேருமேயானால் ஒரு பி. எஸ். ஜி. நிறுவனம் கிடைக்கும். நாமம் போட்டுக்கொண்டு இருக்கும் ஒருவர் இவ்வளவு நிறுவனங்களையும் தோற்றுவித்து இயக்கினாரென்றால் கிழக்

கையும் மேற்கையும் இணைத்துவிட்டார் என்பதுதானே பொருள்? நாமம் போட்டுச் சமயவாழ்க்கை வாழ்தல் என்பது கீழை நாட்டு நாகரிகம்; எஞ்சினீயரிங் எண்ட்டர்பிரைசஸ் வைப்பது மேலை நாட்டு நாகரிகம். இவை இரண்டையும் நினைத்து மேற்கும் கிழக்கும் இணையும் இணைப்புப் பாலமாக வாழ்ந்தார் திவான்பகதூர். நாமம் போடுவது உளத்திற்காக; எஞ்சினீயரிங் எண்ட்டர்பிரைசஸ் உடம்புக்காக — இவை இரண்டும் நன்கு நடைபெற்றால் உங்கட்கு முழுமையான வாழ்வு அமைந்துவிடும். அவர்களைப்போல் அறிவை மட்டும் வளர்த்தால் ஹிரோசிமாவும் நாகசாகியும்தான் எஞ்சும். அதை விட்டுவிட்டு மனம் மட்டும் வளர்ந்தால் மரத்தடியில் உட்கார்ந்து 'சாம்ப சதாசிவ' என்று பாடவேண்டியதுதான். ஆகவே, இரண்டும் வேண்டும். அகமும் வேண்டும் — அது அமைதிக்காக. புறமும் வேண்டும் — அது வாழ்க்கை வசதிக்காக. இவை இரண்டையும் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடுமானால் மேற்கையும் கிழக்கையும் சந்திக்க வைக்க முடியும். அப்படியொரு வளர்ச்சி ஏற்பட்டு—அறிவின் துணை கொண்டு வளரும் வளர்ச்சிக்கும் உள்ளத்தின் துணை கொண்டு வளரும் வளர்ச்சிக்கும் இடையே சண்டையோ, பிணக்கோ, மோதலோ இல்லை யென்ற பேருண்மையை அறிந்து வாழத் தலைப்பட்டால், பாரதி கூறியபடி இந்த உலகம் தேவர்கள் வாழுகின்ற உலகமாக ஆதல் கூடும்.

2

ஆன்மிகமும் உலகாயதமும்

உலகாயதம் என்பதும் ஆன்மிகம் என்பதும் இன்று நேற்றுத் தோன்றியவை அல்ல. தாயுமானவர் சொல்லுவார் "என்று நீ அன்று நான் உன் அடிமை அல்லவோ" என்று. சிவஞான போதம் பாடிய பெரியவர், "இலது என்றலின் உளது" என்று பேசுகிறார். 'ஒரு பொருள் இல்லை என்று ஒருவன் பேச ஆரம்பித்தாலே, அது இருக்கின்றது' என்பதற்கு அடையாளம் என்று கூறுவர். என்று ஒரு பொருளைப் பற்றி 'உண்டு இல்லை' என்ற வாதம் தொடங்கிற்றோ, அன்றே இரு சாராரும் அது உண்டு என்பதனை ஏற்றுக்கொண்டவர் என்று தர்க்க முறையில் பேசுவார் கூறுவர். ஆகவே, இது இன்று நேற்றுத் தோன்றிய தர்க்க வாதம் அன்று. மேலை நாட்டாரைப் பொறுத்தமட்டில் உலகாயத மாகிய மெட்டீரிய லிசம் இருக்கிறதே, அதற்கு மெருகு கொடுத்து வரலாற்று உலகாயதம் (historical materialism) என்றும், விஞ்ஞான

முறை உலகாயதம் (dialectical materialism) என்றும் இரண்டு வழியாகப் பார்க்கத் தொடங்கினர். ஆனால், இந்த நாட்டுக்காரரைப் பொறுத்தமட்டில் மிகமிகப் பழமையான வேத காலத்திலிருந்து இதற்கு ஒரு சிறப்பிடம் கொடுத்துவந்துள்ளனர். அந்தத் தனி இடம் கொடுத்ததனாலேயே இந்த நாட்டுக்காரர்களுடைய சிந்தனைப் பரப்புக்கும் ஓர் அளவு தெரிகிறது நமக்கு. இல்லை என்று சொல்பவனுக்கு முதலிடம்; எனவே, உண்டு என்று சொல்பவன், இல்லையென்று சொல்பவனிட மிருந்து தொடங்குகின்றான். ஆகவே, முதல் நிலை எவருக்கு என்றால், இல்லை என்று சொல்கின்ற உலகாயதவாதிக்கு. அவனுடைய வாதம் மிகமிக அழகாக இருக்கும். சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமே யானால், என் வாழ்வே எனக்கு விளக்கமாக அமைகிறது.

1930-32-ஆம் ஆண்டுகளில் ஒரு கட்சியின் சார்பாகத் தீவிரமாக நின்று படிப்பதும் சிந்திப்பதும் செய்து, ரஷ்ய நாட்டில் தோன்றிய டைலக்டிகல் மெட்டீரியலிசம் என்ற ஒரு நூலையும், லெனினிசம் என்ற நூலையும் தமிழில் ஆக்க முயன்றேன். அப்படி அதில் ஈடுபட்டிருந்தபோதுதான் என்னுடைய சிந்தனை விரிவடைய அது பேருதவி புரிந்தது. இதற்கு மறுப்புச் சொல்லக்கூடிய காட்சி ஒன்று இருக்கும் என்று நான் ஏற்றுக்கொள்ளவே யில்லை. இத்தனை ஆண்டு கழித்து, திவான்பகதூர் அரங்கசாமி அவர்கள், என்னுடைய வாழ்க்கையைத் திருப்பிப் பார்க்க வாய்ப்பளித்தார்கள். இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் அதுபற்றிச் சிந்திக்கின்ற வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. இப்போது இச் சொற்பொழிவு காரணமாக அவற்றை மீண்டும் நோக்குகையில் எப்படி எப்படியெல்லாம் இருந்திருக்கின்றேன், சிந்தித்திருக்கின்றேன் என்று என்னைப்பற்றியே எண்ணும் நிலைமையைப் பெற்றேன்.

விஞ்ஞான உலகாயதமும் நாமெல்லாம் எண்ணுவது போல அவ்வளவு எளிதானதன்று. இந்த நாட்டில் தோன்றிய பல்வேறு நூல்கள் — தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் சைவ சித்தாந்த நூல்களுள் தலைசிறந்தது என்று கூறப்படுகின்ற சிவஞான சித்தியார் தொடக்கம் வடநாட்டில் தோன்றிய பல நூல்கள் ஈருக—உலகாயதத்தினை மறுத்துள்ளன. மறுக்கின்றன என்றாலும் அவ்வளவு எளிதாக உலகாயதத்தினை மறுத்துவிடவும் இயலாது என்பது உண்மை. காரணம், அவ்வளவு ஆழமாகச் சென்று பொருள்களைப்பற்றி உலகாயதவாதிகள் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். நாம் இரண்டு மூன்று அடிப்படையில் நின்று அதனைக் காண்டல் வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய சித்தியாரில் 'சுபக்கம்' என்ற பகுதி வருகிறது; *'பரபக்கம்' என்ற பகுதியும் வருகிறது. மேலைநாட்டி லிருந்து வந்துள்ள சில நூல்களைப் பார்த்தால்-தான் எந்த அடிப்படையில் இவை தோன்றுகின்றன எனப் பாகுபடுத்தல் இயலும். உலகாயதத்தை வரலாற்று அடிப்படையில் காணப்படுகின்ற உலகாயதம், அறிவின் துணை கொண்டு ஆராய்கின்ற உலகாயதம் என்று இரண்டாகப் பிரித்துவிடலாம். இவை இரண்டிற்கும் தொடர்பு உண்டு. ஆனால், இரண்டும் வெவ்வேறு திசை நோக்கிச் செல்கின்றன. அறிவின் துணைகொண்டு ஆராய்கின்ற உலகாயதம்தான் இந்நாட்டு நூல்களில் பரபக்கம் என்ற பகுதியில் மறுக்கப்படும் உலகாயதம் ஆகும்.

அளவைகள் எனப்படுபவை மூன்று. அவற்றில் காட்சி அளவையைத் தவிரப் பிறவற்றை உலகாயதவாதிகள் ஏற்றுக்கொள்வ தில்லை. காணப்படுகின்ற அடிப்படையில் வைத்துத்தான் எதைப்பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும் என்ற

* *பிறர் கோட்பாடுகளை எடுத்துச் சொல்லி மறுப்பது பரபக்கம் எனப்படும்.*

முடிவுக்கு வருபவர்கள் ஆதலின் அந்த அடிப்படையில்தான் பேசுகிறார்கள். உலகில் எல்லாப் பொருள்கட்கும் மூல காரணமாய் இருப்பவை அணுக்கள். தமிழில் அணுக்கள் எனக் கூறும்போது ஆங்கிலத்தில் வரும் "ஆட்டம்" (atom) என்ற சொல்லோடு சேர்த்துக் குறிப்பிட வேண்டா. தமிழில் அணுக்கள் என்று கூறுவது எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படை யாக இருக்கின்ற மிகமிகச் சிறிய நுண்ணிய தன்மையைத் தான் என்பதை மனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

"ஒத்துறு புணர்ச்சியில் உருக்கள் பலவாம்". இந்த நாட்டவரின் உலகாயதக் கொள்கைப்படி உலகம் அணுக் களின் கூட்டத்தால் பல்வேறு வடிவமாக உள்ளது. இந்த அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும்போது பல்வேறு வடிவங் களைப் பெறுகின்றன. "வைத்துறு கலாதி பல மண்ணினால் வருமா போல்". மண் இருக்கிறது, அதனை எடுத்துக் குடமாகச் செய்கின்றோம், சட்டியாகச் செய்கின்றோம், செப்பாகச் செய்கின்றோம், அழகான வெவ்வேறு பொம்மை களாகச் செய்கின்றோம். என்றாலும் மூலப்பொருள் மண்தான். இந்த மண், பல்வேறு வடிவத்தைப் பெறுவது போல, நுண்பொருளாக இருக்கின்ற அணுக்கள் இருக் கின்றனவே, அவை சேரும்போது சேர்க்கையின் அளவின் பிரகாரம், புல்லாய், பூடாய், புழுவாய், மரமாய், கல்லாய், விலங்கமாய், மனிதனாய் விளங்குகின்றன என்றனர். இதற்கு மேலும் ஒரு படி செல்கின்றனர். 'புத்தி, குணம், பொறி, புலன்கள் இவையெல்லாம் நுண்மையாகக் காட்சி அளிக்கின்ற இந்த உலகம் இருக்கின்றதே, அதில் நுண்மைப் பொருள்களாக இருக்கின்றனவே புத்தி (intellect), குணம் (character), நல்ல பொறி புலன்கள் (fine senses) இவை என்ன ஐயா?' என்று வினவினால் "இவை யெல்லாம் இத்தில் வரும், இந்த அணுக்கள் ஒன்றாகச் சேரும்போது

அவற்றில் தோன்றும் இயல்புகள், குணங்கள்" என்கிறார்கள்.

களிமண்ணைக் கொண்டு மனிதன் போன்ற உருவம் செய்தால் மனித உரு அதற்கு வந்துவிட்டது. சட்டியாகச் செய்தால் சட்டி உருவம் வந்துவிடுகிறது. சட்டிக்கென்று சில குணங்கள், பொம்மைக்கென்று சில குணங்கள். சோற்றைச் சட்டியிலிட்டுப் பிசைந்து உண்ணலாம். பொம்மையிலிட்டுப் பிசையவோ உண்ணவோ இயலாது. பொம்மையும், மண் சட்டியும் மண்தான். சட்டி என்று பண்ணப்படும்போது அதற்குச் சில இயல்புகள், பொம்மை என்று பண்ணப்படும்போது அதற்குச் சில இயல்புகள்; இவை இரண்டின் இயல்புகளும் வடிவுக்கு ஏற்ப வேறுபட்டு விடுகின்றன. அதேபோல நுண்மையான இயல்புகளாகிய புத்தி முதலானவைகளெல்லாம் இந்த அணுக்கள் மனித வடிவைப் பெறும்போது அவைகட்கு இயல்பாக அமைந்து விடுகின்றன.

அணுக்கள் மரத்தினுடைய வடிவத்தைப் பெறும்போது அதற்குச் சில இயல்புகள். மேல்நோக்கி வளர்தல், பச்சை நிறமாக இருத்தல், காய்கனி முதலியன தருதல், வேர் கீழ் நோக்கி ஓடுதல், பூமியிலிருந்து சத்தையும் நீரையும் எடுத்தல் போன்ற இயல்புகள் தாமாகவே ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. இது தாவரத்தின் இயல்பு. 'இதில் என்ன அதிசயம்?' என்று கூறிய அவர்கள், இந்த அளவோடு நிறுத்தவில்லை. "சட்டி இருக்கிறது; அது உடைந்தால் மண்தானே. அதுபோல அணுக்களால் ஆன உடம்பும் பிறவும் இறக்கும் காலத்து மீண்டும் அணுக்களாக ஆகிவிடுகின்றன என்றால், காணப் படும் பொருள் ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கைதானே? மனிதன் இறக்கையில் அவை ஐம்பூதங்களாகப் பிரிந்து, அது அது

தன் மூலப் பொருளோடு சேர்ந்துவிட்டது; அவ்வளவுதான்" என்பார்கள். மண்ணுக்கு உருக் கொடுத்தபோது சட்டி என்ற பெயர் பெறுதல்போல, ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையில் உண்டாகிய மனித உரு ஞானசம்பந்தம் என்று பெயர் பெறுகிறது. 'சட்டி உடைந்தால் மண்ணோடு மண்ணாதல் போல, மனிதன் இறந்தபோது தன்மைகள் பிரிந்துபோய் விடுகின்றன' என்று கூறுகின்றார்கள்.

ஒருவர் எவ்வளவுதான் உயர்ந்தவராைலும் அவர் இறந்தபோது, 'பெரிய மனிதரை எடுங்கள்' என்றா கூறு கின்றனர்? இல்லையே! 'பிணத்தை எடுங்கள்' என்று தானே கூறுகின்றனர்! இதனைத் திருமூலர் "பேரினை நீக்கிப் பிணம் என்று பேரிட்டு" என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதுதான் மரபு. அணுக்கள் சேர்ந்து ஒரு வடிவாக வந்த இந்த உடம்பு அதன் வேலை தீர்ந்த பிற்பாடு—திருமணத்திற்குக் கடன் வாங்கிய சாமான்களைத் திருமணம் முடிந்தவுடன் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுதல் போல—வேலை முடிந்தவுடன் எல்லாம் அணுவாய்ப் போய்விடுகின்றன. ஐம்பூதங்கள் ஒன்றாகி வாழ்ந்து பிரிந்தவுடன் ஐம்பூதங்களின் பல்வேறு அணுக் களாய்ப் பிரிந்துபோய்விடுகின்றன என்பர். ஆனால், ஒரு கேள்விக்கு இவர்கள் பதில் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டனர். இந்த அணுக்கள் சேர்ந்தன; உருவாக மாறின; உண்மை தான். 'இவை எப்படிச் சேர்ந்தன, ஏன் சேர்ந்தன' என்ப தற்குச் சரியான பதில் இல்லை. ஆனால், விகிதாசாரம் காரணமாகப் பல்வேறு வடிவு பெறுகின்றன என்றுமட்டும் சொல்லிவிட்டனர். டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களும் ஏன் சேர்ந்தன என்பதற்கு இவர்கள் விடை காணமற் 'போய்விட்டார்களே' என்று வியந்து கேட்கிறார். 'எப்படிச் சேர்ந்தது' என்ற வினாவுக்குத் தாமே 'ஒவ்வோர் அளவில் சேர்ந்தன' என்று கூறிவிடலாம். 'ஏன் சேர்ந்தன' என்ப

தற்குப் பதிலே இல்லை. முடிவைமட்டும் பேசுகிறான், உலகா யதவாதி; “ஓடும் அவையாகிய உறுகாரியம் உலந்தால் ஆதியாம்” என்றான்.

‘புதியதாக எப்படியய்யா ஒரு குணம் உண்டாகும்’ என்று கேட்டதற்கு “வெற்றிலை பச்சை நிறம், பாக்கு தளிர் நிறம், சுண்ணும்பு வெண்மைநிறம், இந்த மூன்றும் சேர்ந் தால் சிவப்பாதல் போல அணுக்கள் என்னென்ன விகிதா சாரத்தில் ஒன்றாகச் சேருகின்றனவோ அவைகட்கு ஏற்பக் குணங்களைப் பெற்றன. இதில் என்ன ஆச்சரியம்” என்றான். கன்மம், உரு, இறைவன் என்றெல்லாம் ஆன்மிக வாதிகள் பேசுவனவற்றைக் கேட்டுச் சிரிக்கிறான் உலகாயத வாதி. “காணப்படும் பிரபஞ்சத்தின் அடிப்படை என்ன என்று கேட்டாய். அதற்கு அழகிய விடை கூறியுள்ளேன். இதற்கு மேல் காணப்படாத தாகிய உலகை நீயாகக் கற்பனை செய்து கன்மம் என்றும் கடவுள் என்றும் ஏன் பேசுகிறாய்? நீ கூறும் கடவுளின் வடிவம்தான் என்ன?” என்று உலகாயதவாதி கேட்பான். அதற்கு ஆன்மிக வாதியோ “அவன் அருவானவன்” என்றான். “ஆண்டவன் அருவமென்னில் ஆகாயமும் அருவம்தானே? அருவமே இறைவனாகில் அறிவன்று ஆகாயமாகும்” என்று கூறி மறுக்கின்றான் உலகாயதவாதி. ‘இல்லை, உருவம் உண்டு’ என்றான் சமயவாதி. “உருவமே இப்பூதக் கூட்டத்தில் ஒன்றென்றான்” உலகாயதவாதி. அடுத்துச் சொன்னான் ஆன்மிகவாதி: “இல்லை ஐயா ஆண்டவன் அருவுருவாக விளங்குகின்றான்” என்று. “உருவமும் அருவமும் கலந்தது கடவுள் என்றால் இரண்டும் கலந்து நிற்றல் இயலுமா? அருவமாகிய விண்வெளியில் உருவமாகிய கல்லைத் தூக்கி எறிந்தால் அங்கேயே நிலைத்து நிற்குமா” என்று கேட் கின்றான் உலகாயதவாதி.

எப்பிக்குரியன் ஃபிலாசஃபி (epicurian philosophy) என்பது எகிப்து நாட்டில் புகழ்பெற்று விளங்கிய ஒன்று. நம்முள் பலருக்கு அந்தத் தத்துவத்தின் பெயர் தெரியாது. ஆனால், வாழ்க்கையில் அதனைத்தான் கொண்டுசெலுத்து கிறோம். அதாவது "வாழ்வு நிலையற்றது. எனவே, கிடைத்த வசதிகளை எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு அனுப வித்துக்கொள்" என்பதுதான் அந்தத் தத்துவம். அதனை விளக்க எகிப்து நாட்டு விருந்தில் உண்ணச் செல்வதற்கு முன்பு ஒரு சிறிய பெட்டியைக் கொடுப்பார்களாம். அதனைத் திறந்து பார்த்தால் அதனுள் பிணப் பொம்மை ஒன்று இருக்குமாம். அதற்கு அடியில்,

"EAT AND BE MERRY BEFORE
YOU BECOME LIKE THIS"

என்று எழுதப்பட்ட காகிதம் இருக்குமாம். அற்புதமான தத்துவம்! நம்மில் பலர் பயிற்சியில் கொண்டாடும் இந்த நிலையை உலகாயதவாதி எடுத்துக் காட்டுகிறான். "இல்லாத பொருளைப்பற்றி எண்ணி எண்ணி ஏனய்யா அவலமுறு கின்றாய்? கண்ணால், காதால், மூக்கால், உடம்பால், வாயால் பெறுகின்ற சுகங்களே உண்மையான சுகங்கள்". இவையெல்லாம் அடங்கிவிட்டால் பெறுவது என்ன? இந்த அடிப்படையை ஒருவாறு விளங்கிக்கொண்டால் மேலைநாட் டவர் காட்டும் உலகாயதத்தினை ஒருவாறு புரிந்துகொள்ள முடியும்.

அவர்கள் காட்டுவது இரண்டு வகை உலகாயத மாகும். ஒன்று வரலாற்று முறையில் பேசப்படுகின்ற உலகாயதம். மற்றொன்று விஞ்ஞான முறையில் பேசப்படுகின்ற உலகா யதம். மக்கள் வாழ்கிறார்கள்; பொருள்களை உற்பத்தி செய்கின்றனர்; பணி செய்கின்றனர்; பொருளீட்டுகின் றனர்; வம்ச விருத்தி செய்கின்றனர், இதுதான் வாழ்வு.

இந்த உறவுதான் சமுதாய வாழ்வாகிறது. இதில் மனிதன் நின்றுவிடுவானே யானால் மனிதன் எத்தனையோ ஆயிரம் ஆயிரமாண்டுகள் பின்னால் நிற்கவேண்டும். இந்த உறவு முறைக்கு அடிப்படையில் வேறு ஒன்று வந்துவிடுகிறது. மனிதர்களுக்கு இருக்கின்ற உணர்ச்சி, இந்த உணர்ச்சி களுக்கு அடிப்படையில் இருக்கின்ற ஏதோ ஒன்று, அந்த உணர்ச்சிகள் பிறரிடம் சென்று தாக்குவதனாலே ஏற்படு கின்ற எதிர்ச்செயல்கள் (reaction) - இவற்றைப் பற்றிப் பேச வந்த அவர்கள் "இதுதான் அடிப்படை, இந்த அடிப் படையி லிருந்து எதனையும் பெற்றுவிடலாம்" என்று சொன்னார்கள் ".*

ஜடப் பொருள் (matter) — இந்த ஜடப் பொருள்களுக் குச் சில இயல்புகள் உண்டு. வடிவம், உருவம், பல்வேறு வடிவங்களையும் உருவங்களையும் பெறுதல் இவற்றி லெல்லாம் பிரச்சினையே கிடையாது. இதனை அடுத்த நிலைக்குப் போகும்போது இந்த ஜடப் பொருள்களுக்குரிய இயல்புகள் மாறிப் புதிய இயல்புகளை ஏற்கும்போது தொல்லை வருகிறது. நல்லவன், தீயவன், கோபக்காரன், அன்புடை யவன் என்று கூறப்படுகிற சில இயல்புகள் உண்டே, இவற்றையெல்லாம் எதில் கொண்டுபோய் அடக்குவது? நினைக்கும் இயல்பு மனத்திற்கு உண்டு. ஆனால், மனம் என்பது என்ன? இங்கேதான் இரு சாரார்க்கும் மோதல் ஏற்படுகின்றது. அந்த மனமும் ஜடப்பொருள் என்றார்கள் உலகாயதர்கள். அது எப்படி ஜடப் பொருளாக இருக்க முடியும்? பருப்பொருளாக (concrete) இருக்கும் தன்மை மனத்திற்கு ஏற்றப்பட்டால் இந்த வாதத்தைச் சுலபமாக

* The relationship between social being and social conciousness. As a result of this, definite relations are formed between them which constitute the material life of society as it is Social being.

முடித்துக் கூறிவிடலாம். ஆனால், இவ்வாறு சொல்லுகின்ற அவர்களே ஜடப்பொருளாக இருக்கும் ஒன்றிற்கு ஏற்றப்படு கின்ற குணங்கள் பருத்தன்மை உடையனவாக உள்ளன வற்றிற்கு ஏற்றப்பட முடியுமே தவிர நுண்மையாக உள்ள பொருள்களுக்கு ஏற்றப்படக் கூடியன அல்ல என்பதைக் காணமுடியும்.

இதனை முதலில் கூறியவர் யார் தெரியுமா? பிரகஸ்பதி பகவானே யாவார். பிரகஸ்பதியோ தேவகுரு. இப்படியொரு குரு கிடைத்திருந்தால் அந்தத் தேவர்கள் அரக்கர்களோடு சண்டை போட்டுக் காலம் கழித்ததில் வியப்பில்லை! ஸ்தல புராணங்கள் அனைத்தும் தேவர்கள் செய்த பாவ விமோசனத் திற்காகப் பூலோகத்தில் வந்து தவம் செய்ததனையே குறிப் பிடும். இதன் அடிப்படை நுணுக்கம் இதுதான். நாம் நினைக்கின்றபடி போக பூமியில் உள்ளவர்கள் எவ்வாற்றானும் உயர்ந்தவர்க ளல்லர். சூழ்நிலை காரணமாக அவர்கள் அங்கே உள்ளார்கள், நாம் இங்கே இருக்கின்றோமே தவிர வேறு இல்லை. இந்தப் பிறவியில் நாம் பெற்ற பயனைத் தேவர்கள்கூடப் பெறவில்லை. ஆகவே, தேவர்கள் என்றால் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ண வேண்டா என்பதற்காகவே இப்படிப்பட்ட கதைகளைக் கட்டினார்கள். தேவர்களின் குரு பகவா னாகிய வியாழபகவான்தான் இந்தச் சாங்கிய மதத் தினை உண்டாக்கியவன் என்று கூறுகின்றார்கள். அவ்வளவு பழைய காலத்தில் பேசிய அந்தக் கருத்தைச் சமீப காலத்தில் பிறநாட்டு உலகாயதர்கள் பேசுகிறார்கள். நுண்மையான இயல்புகள் எப்படி ஜடப்பொருளுக்கு இயல் பாக இருக்க முடியும்?

சமுதாய மக்கள் வாழ்கின்றார்களே, இவர்க ளெல்லாம் ஜடப் பொருளின் உறுப்புக்க ளாவர். ஜடப்பொருள் வடிவாக இருக்கக்கூடிய மக்கள் ஒன்றுகூடிச் சமுதாயமாக வாழும்

போது அறிவுத்துறையில் அரசியல், ஒழுக்கம், பொருளாதாரநிலை, கலைத்துறை, தத்துவம் (economical standard, artistical worth, philosophical doctrine) என்ற இவ்வளவும் மக்களுடைய சிந்தனை என்ற ஒன்றின் அடிப்படையிலே தோன்றியவை. இவைகளை எதில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது? ஜடப் பொருளாக இருக்கின்ற ஒன்றிற்கு இவ்வளவு இயல்புகளையும் ஏற்ற முடியுமா? பழங்கால லோகாயதவாதிகள் கொஞ்சம் விழித்துக்கொண்டார்கள். பேப்பர் என்றும், மைக்ரோ-ஃபோன் என்றும், பேனு என்றும், மேஜை என்றும் உள்ள ஜடப் பொருளைப்பற்றி ஆராய்கின்ற பகுதியை மெட்டீரியலிசம் என்று சொன்னார்கள். மனிதனுடைய சிந்தனையின் அடிப்படையில் தோன்றியவைகளை மெட்டீரியலிசம் என்று சொல்லவே இல்லை.

மெட்டீரியலிசம் பேசி, இந்த உலகத்தில் உலவுகின்ற ஒரு சிலருள் தலையாக நிற்பவர் மார்க்ஸ். ஜெர்மனிக்காரர்கள் மார்க்ஸ் பற்றிச் சொல்கிருர்கள்; ரஷ்யர்கள் சொல்லுகின்ருர்கள்; கிழக்கு ஜெர்மனிக்காரர்கள் சொல்லுகின்ருர்கள்; சீனர்கள் சொல்லுகின்ருர்கள். இவர்கள் கூறும் அத்தனையையும் ஒன்ருக்கிப் பார்த்தால், 'இந்த மார்க்ஸ் என்னதான் சொன்னர்' என்று சிந்திக்கவே முடியவில்லை. ஏனென்ருல் வெள்ளைத் தாள் வெள்ளையென்று ஒரே கூற்றை எல்லோரும் சொன்னல் நியாயமானது. ரஷ்யாக்காரர் தாளைக் கறுப்பு என்று சொன்னல், சீனக்காரர்கள் 'நாங்கள்தான் உண்மை நிறம் கண்டோம்; அது கறுப்பு அன்று, மஞ்சள்' என்று பேசுவார்கள். இப்படி முரண்படுகின்ற, சொல்லிலேயே எல்லையில்லாத கருத்து வேற்றுமைக்கு இடம் தருகின்ற கோட்பாட்டை மார்க்ஸ்தான் முதன்முதலில் ஆரம்பிக்கின்ருர். 'மார்க்ஸ்தான் இதற்குச் செம்மையான ஒரு கட்டளைக் கல் விதித்துக் கொடுத்தவர்' என்று விஞ்ஞான முறை உலகாயதம் பேசுகிறவர்கள் கூறுகின்ருர்கள்.

இனி, அவர்கள் பேசுவதனுடைய அடிப்படைக் கருத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லிவிடலாம். மக்களுடைய வாழ்க்கையில் சொல்லப்பட்ட இந்தக் கருத்துக் குவியல்கள் இருக்கின்றனவே, இவையெல்லாம் அவர்கள் வாழ்க்கையின் அடிப்படையில் உண்மையானவையாகத் தோன்றியனவாய் இருப்பினும் அங்கே பண்பு என்று எதுவும் கிடையாது. அந்த ஜடப் பொருள்களுக்கு உள்ளது ஓர் இயல்பு; அந்த இயல்பில் இந்தக் குணங்களும் வந்தன. உண்மையான இந்தக் குணங்களும் அந்த ஜடப் பொருள் தன்மையிலேயிருந்து தோன்றின. அதை அப்படியே யோசித்துக் கொண்டே யிருக்க வேண்டியதுதானே தவிர, வேறு எதுவும் கிடைக்காது.

ஜடப் பொருளேப்பற்றிச் சிந்திக்கின்ற இயல்பு ஒருபுறம் இருக்க, உண்மையான அறிவாவது இருக்கின்றதா என்று கேட்டால், உண்டு என்று பேசினர். எப்படி அவை இருக்கின்றன? அணுக்கள் என்ன செய்கின்றன? அணுக்கள் ஓயாமல் சுற்றித் திரிகின்றன. இந்த இயக்கம் அணுக்களுக்கு இயல்பு. அதற்கு விஞ்ஞானமும் இவர்களுக்கு ஏற்றாற்போல் ஒத்தாசையும் செய்துவிட்டது. ஆகவே, மெட்டீரியலிசம் பேசுவோர் மெட்டீரியலிசத்திற் குரிய விஞ்ஞானத்தின் சூழ்நிலே கொண்டு இலக்கணம் வகுத்தார்கள். அப்படிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்னேற்றமடைந்து, 'மேட்டர் (matter) என்று சொல்லுகின்ற ஜடப்பொருள், இயங்கும் இயல்புடையது' என்ற விஞ்ஞானக் கருத்து வந்தவுடனே இவர்களும் சேர்ந்துகொண்டு "ஆமாம் ஆமாம், நாங்கள் சொன்னமாதிரிதான் விஞ்ஞானமும் கூறுகிறது" என்கின்றனர். 'அந்த ஜடப்பொருளுக்கு இயக்கம் உண்டு என்பதை நாங்களும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம்; முன்னேக்கிப் போவது தான் இயக்கம் என்று எண்ணுதே; பின்னேக்கிப் போவதும்

பக்கவாட்டில் போவதும் இயக்கம்தான். ஆகவே, மக்கள் கூட்டமாகச் சேரும்பொழுது அவர்களிடையே முன்னேக்கிச் சிந்திக்கின்ற எண்ணங்கள், தங்களுடைய பிறகாலத்திய வரலாற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்ற எண்ணங்கள், சமுதாயத்தில் எப்படியெல்லாம் வாழவேண்டும் என்று தோன்றுகின்ற எண்ணங்கள் ஆகிய இவையெல்லாம் தோன்றினாலும் இவைகளும் அணுக்களின் இயக்கம்' என்று முடித்தார். மனிதனுடைய சிந்தனையை அணுக்களின் இயக்கத்தோடு முடிச்சுப் போட்டு, 'இதுதான் அது' என்று சொல்கின்ற அளவில் மார்க்ஸ் போய்விட்டார்.

இதில் வருகின்ற இடைஞ்சல் என்னவென்றால், இன்னும் அதைப் பூரணமாக எடுத்துக்கொள்ள முடிவதில்லை. எவ்வளவுதான் டயலெக்டிக் மெட்டீரியலிசம் படித்தாலுங் கூட, எதை எடுத்தாலும் இயல்பு என்றும்—'இவன் நல்லவனாக இருக்கின்றானே' என்றால் 'நல்லவனாக இருப்பதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை, இது அவன் இயல்பு' என்றும்—'இவன் முழுக் கெட்டவனாக இருக்கின்றானே ராபர்ட் கிளைவ் மாதிரி' என்றால், 'அது அவனுடைய இயல்பு' என்றும் கூறப்படுகிறது. புறநானூற்றில்,

> "நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
> முறைவழிப் படூஉம் என்பது திறவோர்
> காட்சியில் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியிற்
> பெரியோரை வியத்தலும் இலமே,
> சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே" (புறம் 192)

என்று ஒரு பாடல் உண்டு. பெரியோரைப் புகழ்தலும் இல்லை. சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இல்லை. ஏன் தெரியுமா? நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோல் ஆருயிர் முறை வழிப்படும் என்பதைத் திறவோர் காட்சியில் தெளிந்தனம்! ஓர் ஆற்றில் கட்டையைத் தூக்கிப் போட்டால் என்ன

செய்யும்? தண்ணீர் எப்படி ஓடுகிறதோ அப்படிக் கட்டையும் போய்க்கொண்டிருக்கும். கட்டைக்கு என்று சுய இயல்பு கிடையாது. எந்தத் தண்ணீர் எந்த வேகத்தில் எந்தத் திசையை நோக்கிப் போகிறதோ அந்த வேகத்தில் அந்தத் திசையில் அந்தக் கட்டையும் போய்க்கொண்டிருக்கும். அதுபோல இந்த மக்களுடைய உயிர்கள் என்ன என்ன விதிக்கு உட்பட்டு வந்திருக்கின்றனவோ, அந்தந்த விதிக்கு ஏற்ப மாறுதலுக்கு உட்பட்டு இயங்குகின்றன என்பதே இவர்தம் வாதம்போலும்!

ஆகவே, விளைவை அடியொற்றிச் செய்யும்போது ஒருவன் நல்லது செய்கிறான் என்றோ, கெட்டது செய்கிறான் என்றோ, ஏன் அவனிடம் சண்டைக்குப் போகவேண்டும்? இயல்பு என்று இதைத்தானே உலகாயத வாதிகள் சொல் கிறார்கள்? அணுக்கூட்டங்கள் இயக்கத்தின்பாற் படும்போது அரசியல் எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன, ஆன்மிக எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன, பொருளாதார எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. இதுதான் அந்த அணுச் சேர்க்கையின் இயல்பாகக் காண்பது. அந்தக் கருத்தை இங்கே அப்படி வைத்துப் பார்ப்போமேயானால், பெரியோர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் யாருமில்லை. 'அவர்களுடைய செயல் கள், எண்ணங்கள் இவை' என்று சொன்னால் 'அவை அவர்களுடைய இயல்பு, ஆகவே அவர்கள் அதைச் செய் கிறார்கள்' என்று கூறிவிடலாம்.

இந்தக் கருத்தைத்தான் லெனினும் பேசினார். டார்வின் எப்படி உயிர்கட்குக் கூர்தல்அறம் பேசினாரோ, அதுபோல மார்க்ஸ் இந்த ஜடப் பொருளினுடைய வளர்ச்சியை வற்புறுத்தினார். வளர்ச்சி என்பது மாறிமாறித் தோன்று வதால், ஜடப் பொருள்கள் ஒருவகை வளர்ச்சியைப் பெறு கின்றன என்றனர் மார்க்சியவாதிகள். 19-ஆம் நூற்றாண்டில்

தொழிலாளர் புரட்சி தோன்றியதென்ருல், அதுவும் தேசிய உணர்வின் வளர்ச்சிதான் என்றனர். முதலாளித்துவம் பெருகினதென்ருல் அதுவும் இதன்படிதான். இவை சமுதாய வளர்ச்சியின் இயல்பு என்ற அளவில் கொண்டுபோய் விட்டு விட்டார்கள்.

பொருளுக்கு இயல்பான பண்போ, வடிவமோ ஒன்றும் கிடையாது. காண்பானுடைய காட்சியின் அளவை ஒட்டி அதற்கு வடிவம் ஏற்படுகிறது. 'இப்படி ஒரு பொருள் இருக்கின்றதே' என்று என் கண்ணுகிய பொறி பார்த்து என் மனத்தில் பதிவு செய்தவுடன் அதன் வெள்ளை நிறத்தை என் மனம் ஏற்றுக்கொண்டது' என்று லாக்கே என்ற தத்துவஞானி சொன்னுன். இதற்கு ஒரு வட்ட வடிவம் உண்டு என்று மனம் ஏற்றுக்கொண்டதாம். இப்படி வளைந்து கொடுக்கின்ற இயல்பும் இந்த வடிவம் உடையது என்றும் என்னுடைய மனம் ஏற்றுக்கொண்டதாம். ஆகவே, காண் பானுடைய மனத்தில்தான் இதற்கு ஒரு வடிவம் உண்டே தவிர, இதற்கென்று ஒன்றும் கிடையாது என்று பேசினுன் லாக்கே. அங்கேதான் இந்த நாட்டின் சங்கரருடைய தத்துவம் தொடங்குகிறது.

இங்கே காணப்படுகின்ற பிரபஞ்சத்திற் கென்று ஒரு வடிவம் கிடையாது. வடிவம் இல்லாத பொருளுக்கு எப்படி வடிவம் இருக்கும் என்று கூறமுடியாமல் தொட்டுப் பார்க்கிருேம் என்று சொன்னுல் அது அதனுடைய காட்சி யளவாக இருக்கும். அந்த ரோஜாப் பூ இருக்கிறது. ரோஜாப் பூவைப் பார்த்தவுடனே காந்தியைப் போன்றவர்கள், "இந்த அழகான பூவினைக் காப்பாற்றுவதற்குக் கருணை வடிவமான கடவுள் முட்களை வைத்தானே" என்று நினைக்கின்ருர். இதன் எதிராகக் "கடவுளே இல்லை; அப்படியே இருந்தாலும் அவன் அறிவற்றவன். ஏனென்ருல் இந்த அழகான பூவைப்

பறிக்க முடியாதபடி முள்ளைக் கொண்டுபோய் வைத்தானே" என்று நினைக்கிறான், மற்றொருவன். பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூரார் கண்ணபிரான் நினைவில் ஈடுபடுகிறார்; அளைகமழ் பவளவாயனை' என்று துதிக்கிறார். 'வெண்ணெய் வாசம் வீசுகின்ற அற்புதமான திருவாயினை உடைய பெருமானே' என்கிறார். அதே பாரதத்தில் துரியோதனன் என்பான், அதே கண்ணனைப் பார்க்கிறான். இதே அடை மொழிகளை அவனும் கொடுக்கிறான். ஆனால், கொஞ்சம் மாறுபாடுதான். 'நாற்றம் அடிக்கும் வெண்ணெயைத் தின்ற நாற்ற வாயா!' என்றான். தப்பா அது? திருட்டு வெண்ணெய் சாப்பிடுகிறவன் எங்கே நல்ல வெண்ணெய் எடுக்க முடியும்? "முடையெடுத்த நவநீதம் தொட்டுண்டும், கட்டுண்டும் முன்னாள் நாகக் குடையெடுத்து மழைதடுத்தும் வஞ்சனைக் கோர் கொள்கலமாம் கொடிய பாவி" என்று துரியோதனன் அதே கண்ணனைப் பற்றிப் பேசுகிறான். கண்ணன் ஒருவன்தான். அந்த முழுமுதற் பொருளாகிய அவனே காண்பானுடைய காட்சியளவில், அவனுடைய பண்பாட்டின் உயர்வாகக் காட்சியளிக்கின்றான். வில்லிபுத்தூராருடைய காட்சியில் 'அளை கமழ் பவளவாயின'னாகக் காட்சியளிக் கின்றான். துரியோதனனுடைய காட்சியிலே 'முடையெடுத்த நவநீதம் உண்டு கட்டுண்ட பாவி'யாகக் காட்சியளிக் கின்றான். இதே கருத்தைத்தான் இங்கே கொண்டு வர வேண்டும். வேறு வழி இல்லை. ஒலிவாங்கி (மைக்) என்ற வடிவம் ஒன்றும் இல்லை; ஆனால் காண்பானுடைய காட்சி யளவிலேதான் உருவு, வடிவு, பண்பு, நிறம் ஆகிய அத்தனையும் தோன்றுகின்றன என்ற லாக்கேயின் கருத்தை அப்படியே இங்கு வாங்கிக்கொள்கின்றார் லெனின்.

"ஐயா, நீர் பார்க்கின்ற இந்தப் பிரபஞ்சம் இருக்கிறதே இதற்கென்று ஒரு வடிவு, உரு ஒன்றும் கிடையாது. இது

ஒரு ஜடம். அது ஒரு ஜடம். இது பச்சையாக இருக்கிறது, நீலமாக இருக்கிறது, சிவப்பாக இருக்கிறது, மேஜையாய் இருக்கிறது, நாற்காலியாய் இருக்கிறது என்றால், உம்முடைய பொறி புலன்களின்மூலம் உள்ளே சென்று இந்தப் பொருள் கள் உம்முடைய மனத்தில் படிந்து வடிவத்தைக் கொடுக் கின்றன; அவ்வளவுதான். "வட்டம் ஒன்றை வரைந்து விட்டு நான்கு பேரைக் கூப்பிட்டுப் பார்க்கச் சொல்லுங்கள் தெரியும். சும்மா பார்க்கச் சொன்னால் சரியில்லை. 'இந்த வட்டம் சரியாக இருக்கிறதா' என்று கேட்டுவிட வேண்டும். பிறகு பார்க்கச் சொல்ல வேண்டும். 'ஒரு வேளை சரியில்லாமல் இருக்கலாம்' என்று நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுது, சரி இல்லாமல் இருக்கிற மாதிரியும் தெரியும். பொறி புலன்கள் வெகு விரைவில் மனிதனை ஏமாற்றிவிடும் என்பது விஞ்ஞானம் படித்த அத்தனை பேருக்கும் தெரியும். ஆனாலும் இந்தப் பொறி புலன்கள்மேல்தான் நமக்கு நம்பிக்கை அதிகம்.

இனி, அதற்குமேல் ஒருபடி போகின்றார்கள். அதற்கு அப்பாற்பட் டிருக்கின்ற உண்மையான கருத்துக்களைப் பற்றியும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு மூல காரணமாக இருக்கின்ற கடவுளைப்பற்றியும் ஆராய்கின்றபொழுது வரலாற்று முறை உலகாயதவாதிகள் அந்த ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடாமல் விட்டுவிடுகின்றார்கள். இருக்கலாம்; நாம் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. ஆனால், விஞ்ஞான முறையில் மெட்டீரியலிசம் பேசுகின்றவர்கள் இருக்கின்றார்களே, அவர்கள் இவற்றை 'இல்லை' என்று மறுக்கின்றார்கள். 'இப்படியொரு பொருள் இருத்தலுக்கே இடம் இல்லை. ஏன்? ஜடப்பொருளுக்குரிய இயல்பு என்று சொல்லிவிட்டால் நல்லது, கெட்டது, சிந்தனை, உணர்வு, உயர்வு, தாழ்வு எல்லாம் அதன் இயல்பாக ஏற்றிவிடலாம். எனவே, கடவுள் முதலிய கற்பனை வேண்டா' என்கின்றனர்.

இனி, இந்த அண்டம் முதல் அணுவரை உள்ள பொருள் களினுடைய இயக்கம் இருக்கின்றதே, இந்த இயக்கத்தில் ஒரு பொதுத்தன்மை இருக்கின்றது. ஒரு கோவையும் அழகும் ஒற்றுமைத் தன்மையும் உள்ளன. இதனை வெளி யிடத் தகுந்த சொற்கள் இல்லை. நம்முடைய கருத்தை வெளியிடுவதற்குச் சொல் தகுதியுடைய கருவியே அன்று; அது சிறந்த தகுதியுடைய கருவியாக இருந்திருக்குமேயானால் இவ்வளவு நூல்கள் இந்த உலகிற்கு வேண்டியதில்லை. சட்டம் எழுதுகிறார்கள். சட்டத்தை அச்சடித்த காகிதங்கள் காய்வ தற்குள் எத்தனை விதமான பொருள்களில் அச்சட்டங்கள் நீதிமன்றங்களில் பேசப்படுகின்றன! இத்தனை விதமான பொருள்களையும் இந்தச் சட்டத்துறையில் இருக்கின்றவன் சிந்திக்கிறான் என்றாலும் அறிவின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்பச் சொற்களின் பொருள்கள் மாறுபட்டுக்கொண்டு போகின்ற தாகவே தெரிகிறது. நாம் நினைக்கின்ற கருத்துக்களை அப்படியே வாங்கித் தருகின்ற சக்தி அந்தச் சொற்களுக்குக் கிடையாது. அதிலும் சில சொற்களை நாம் பயன்படுத்தும் போது, நான் ஒரு கருத்தில் கூறுகிறேன், கேட்கிறவர்க ளாகிய நீங்கள் ஒரு கருத்தில் அவைகளை வாங்கிக்கொள்கி றீர்கள். நீங்கள் வேறு கருத்தில் வாங்கிக்கொண்டீர்கள் என்று தெரிந்ததற்குப் பிறகு நான் என்ன செய்கிறேன்? வெவ்வேறு வழிகளில் என் கருத்தைப் புரியவைக்க முயல்கி றேன். இப்படித்தான் இன்றைய நிலை உள்ளது.

இன்றுள்ள அனைத்தையும் அவை பருப்பொரு ளாயினும் சரி, நுண்பொரு ளாயினும் சரி, கருத்துக்க ளாயினும் சரி— அத்தனையையும் இயக்கம் (மோஷன்) என்ற வார்த்தையில் அடக்கப் பார்க்கிறார்கள். இந்த விஞ்ஞான உலகாயதர் களுக்கு எதை எடுத்தாலும் இயக்கம், இயல்பு என்று கூறி விட்டால், முடிந்தது.

இனி, அதற்குமேல் உணர்வுக்கும் (consciousness) வருகிருர்கள். அதாவது, ஜடப் பொருள்களினுள் வளர்ந்துள்ளதாகிய நம்முடைய மானிட உடம்பு இருக்கிறதே, உயிர் உடைய உடம்பு—அது மிகவும் உயர்ந்தது. அதாவது, புல்லாய், பூடாய், மரமாய், புழுவாய்......எல்லாம் உயிருள்ள பொருள்கள்தாம்; என்ருலும் அவைகளுக்குள்ளேயும் நாம் உயர்ந்திருப்பதாக நமக்கு ஒரு கர்வம். 'நமக்குமேல் ஒன்றும் கிடையாது; நமக்குமேல் வளர்ச்சியுடைய பொருள் இருக்கின்ற தென்ருல், அது நாமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்' என்ற அளவில் அகங்காரம் கொண்டிருக்கின்ருேம். மனிதனுக்குரிய சிறப்பு இயல்பாகச் சொல்லப்படுகின்றது இந்த் உணர்வு. அதையும்கூட ஜடப் பொருளின் ஒருவகை இயக்கத்தால் கிடைப்பது என்று பேசிவிடுகின்ருர்கள். தன்னுணர்வின் வெளிப்பாடாக இருக்கின்ற சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் என்று சொல்லுகின்ற—ஐந்து வகையான பொறி உணர்வுக்கும் அடிப்படையாக இருக்கின்ற—ஐந்து பொறிகளினுலே உணரப்படுகின்ற உணர்வுகள், அந்த உணர்வின் அடியிலே தோன்றுகின்ற சிந்தனைகள், அந்தச் சிந்தனை வெளிப்பாட்டின் வழியாகத் தோன்றுகின்ற கருத்துக்கள், அந்தக் கருத்துக்கள் தோன்றுவதனுலேயே ஒன்ருேடொன்று மோதுகின்ற எண்ண ஓட்டங்கள்—இவை யனைத்தும் ஜடப் பொருளின் இயல்பாம். எதை எடுத்தாலும் 'அதுதான் அதன் இயல்பு' என்று சொல்லுகின்றவர்களுக்கு எதையுமே விளங்கிக்கொள்ள முடியாத சூழ்நிலை. ஆனுல், அதே நேரத்தில் 'அது அப்படி இல்லை' என்று நிரூபித்துக் காட்டக்கூடிய சூழ்நிலையிலே நாமும் இல்லை.

இதுவரையிலே சொல்லப்பட்ட இந்த உலகாயதத்தைத் திருப்பிப் பார்த்துவிடலாம். காணப்படுகின்ற இந்தப்

பிரபஞ்சம்* என்று சொல்லுகின்ற ஒன்று அணுப் பொருளின் கூட்டம். அணுப் பொருள் என்று சொல்லும்போது நாம் இன்றைக்கு விஞ்ஞானம் காட்டுகின்ற ஆட்டம் (atom) இருக்கிறதே, அது என்று கருதாமல் அதனையும் உளப்படுத்தியிருக்கின்ற அடிப்படைப் பொருள் (basic material) என்று கருதிக் கொள்ளவேண்டும். இந்த அடிப்படையான பொருள்கள் பல்வேறு தன்மையில் பல்வேறு அளவையில் கூடுகின்றன. அப்படிக் கூடும்பொழுது பல்வேறு வடிவு பெற்ற பொருள்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. பரிணமிக்கின்ற பொருள்கள் உயிரற்ற ஜடப் பொருள்களாகவும், நீங்கள் நினைக்கின்ற உயிருள்ள பொருள்களாகவும் பரிணமிக்கின்றன. ஜடப் பொருள்களாக இருக்கும்பொழுது அவற்றிற்குச் சில இயல்புகள் உண்டாகின்றன. உதாரணமாக, இந்தத் தரை இருக்கிறது; அதற்கென்று ஒரு வடிவம். உருவம் கொடுக்கப்படும்போது சில இயல்புகள் தோன்றுகின்றன. உயிருள்ள பொருள்களாக மாறும் பொழுது அதற்கென்று சில இயல்புகளும் வருகின்றன.

இனி, உயிருள்ள பொருள்களாக மாறும்பொழுது அவற்றின் அடிப்படையிலும் ஜடப் பொருள்களுக்கு உள்ள இயல்புகள்தாம் இருக்கின்றன. உண்மையான கருத்துக்கள், எண்ணங்கள் என்று சொல்லுகின்றீர்களே, அவைகளும் உண்மையானவைகள் அல்ல. இந்த ஜடப் பொருளாகிய மேட்டர் (matter) இருக்கின்றதே, அதற்கு உரிய இயல்புதான். கருத்துக்கள் முதலியவையும் அவை முன்னே காணுகின்ற இயல்புகள், காண முடியாத இயல்புகள் என்ற

* வெகு தூரத்தில் இருக்கின்ற அண்டங்கள் என்று சொல்லுகின்றோமே, பிற அண்டங்கள் எல்லாம் சேர்த்துத்தான் பிரபஞ்சம் என்று சொல்லுகின்றோம். அதற்கு மேல் ஏதாவது இருந்தால், அதையும் சேர்த்துக்கொள்ளட்டும்.

அளவில் உலகத்தில் எதுவுமே இல்லை. ஜடப் பொருள்களின் கூட்டம், ஜடப் பொருள்களின் இயக்கம், ஜடப்பொருள் களின் இயல்பு என்று உலகாயதர்கள் இவ்வாறு மிக எளி தாகக் கூறி முடித்துவிட்டார்கள். இந்தச் சுலபமான முடிவில் சார்புக் கொள்கையையும் (theory of relativity) கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டு, காலத் தத்துவத்தையும் அதில் ஏற்றிப் பார்த்து அதுவும் அதற்கு இயல்பு என்று சொல்லு கின்ற அளவில் அவர்களுடைய உலகாயதம் வளர்ந்திருக் கின்றது.

இனி, இவையெல்லாம் முதற்சொற்பொழிவில் சொன் னேமே, அந்த மின்சாரம் கண்ட விஞ்ஞானிகள் பேசுவது போலும் என்று நம்முடைய நாட்டு அன்பர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இனி, பக்திமான்கள்—அதாவது பிரசாதம் கண்டவர்கள்—பேசுகின்ற பேச்சை அடுத்தபடி யாகப் பார்க்கப் போகிறேம். அது ஆன்மிகம் (spiritualism) எனப்பெறும். ஆன்மா என்று நினைத்தவுடனேயே ஒரு கிளுகிளுப்பும் உணர்ச்சியும் தோன்றுகிறது, ஆன்மிகத் தைப்பற்றிச் சிந்திக்கின்றவர்களுக்கு; அல்லாதவர்களைப் பற்றிய பேச்சே இல்லை. இந்த நாட்டில்—அதாவது கீழை நாட்டில்—தோன்றுகின்ற சமயங்களைப்பற்றிச் சொன் னேனே, அவற்றினுள்ளே இரண்டே இரண்டு முக்கியமான சமயங்களை எடுத்துக்கொள்கிறேன். புத்த சமயம் ஒன்று. நம்முடைய இந்து சமயம் என்று சொல்லப்படுகின்றது மற்றொன்று. (இந்து சமயம் என்று சொல்லப்படுகின்ற - என்று கூறப்படுகிற அதற்கென்று ஒரு வடிவம் கிடையாது. இதுதான் என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. இதனைத் தோற்றுவித்தவர் யாரென்று கிடையாது).

இந்து சமயம் என்பதற்கு வேதத்திலிருந்து நேற்று முன்தினம் காலையில் வந்து 'ஓம் சக்தி' பாடிய பாரதிவரை

உள்ள அத்தனை பேரும் எத்தனையோ விதமான விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அவைகளெல்லாம் ஓரளவு உண்மையே தவிர, முற்ற முடிந்த உண்மையாகா. புத்த சமயத்தைப் பொறுத்தமட்டில் புத்தர் பல கொள்கைகளை வகுத்தார். அதற்குப் பின்னர் ஹீனயானம், மஹாயானம் எனப் பிளவுபட்டாலும் அடிப்படையில் புத்தருடைய சம யத்தை எடுத்துக்கொண்டோமே யானால் அது ஒரு வரலா றாகும். ஜடப் பொருள்களைப்பற்றி உலகாயதவாதிகள் எப்படி ஆராய்ந்தார்களோ அப்படியே பௌத்தர்களும் ஆராய்ந்தார் கள். அதற்குமேல் புத்தர் போன ஒரு படி என்னவென்றால், ஜடப்பொருளின் இயல்பு வகையில் ஆன்மாவினுடைய இயல்பு இது என்ற அளவிற்கு ஒன்றைச் சொன்னதுதான். ஆன்மா வினுடைய இயல்பு என்று சிலவற்றைக் கூறினாரே தவிர, ஆன்மாவிற்கு மேற்பட்ட பரம்பொருள் என்ற ஒன்று இருக் கின்றதா என்றால், அதற்குப் புத்தர் வாயே திறக்கவில்லை. புத்தருடைய சீடன் ஆனந்தன், பிம்பிசாரனிடம் போய்ப் பேசுகிறான். பிம்பிசாரன் கேள்வி கேட்கிறான்: "ஆனந்தா, மறுபிறப்பு ஒன்று உண்டு என்று நம்புகிறாயா?" "குரு தேவர் அதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை" என்பது ஆனந்தனின் விடை. "சரி கடவுள் உண்டு என்று நம்பு கிறாயா?" என்ற வினவிற்குக் "குருதேவர் அதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை" என்றே விடை தருகிறான். இப்படி இரண்டு கேள்விகளையும் மிக அழகாக மறுத்துவிடுகின்றான். அதிலும், இல்லையென்று ஆனந்தன் சொல்லாமல் 'குரு தேவர் அதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை' யென்று சொன்னானே தவிர, இது உண்டு-இல்லை என்ற ஆராய்ச்சி யில் இறங்கவில்லை. ஆகவே, பௌத்தர்கள் ஆன்மாவை ஒத்துக்கொண்டார்கள். ஆன்ம இலக்கணத்தை ஒத்துக் கொண்டார்கள். அந்த ஆன்மா அடையக்கூடிய பயன்களை ஒத்துக்கொண்டார்கள். ஆனால், இந்த ஆன்மாவிற்குரிய

பயன்களைத் தரக்கூடிய கர்த்தாவாகிய ஆண்டவனை மட்டும் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அது அவர்களுடைய ஆன்மிக சமயம். உலகாயதர்களைவிட அதிகமாக ஒருசில படிகளை ஏறிப் போய்விட்டார்கள் என்பது உண்மை.

சென்னைப் பட்டினத்திற்கு வந்தீர்களேயானால், கலங் கரை விளக்கம் (light house) என்று ஒன்று இருக்கும். புதிதாக வருகிறவர்கள் அனைவரும் மேலே ஏறிப் பார்க்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுவார்கள். கிறுகிறு வென்று மேலே ஏறி, ஓடிப் போய்விடுகின்ற பையன்களும் உண்டு. கொஞ்சம் ஏறிப் போனவுடன் இடுப்பையும், முழங்காலையும் பிடித்துக் கொண்டு பாதியிலே உட்கார்ந்துகொண்டு 'லைட் ஹவுஸ் பார்த்தது போதும், அம்மா!' என்று சொல்லிவிட்டு, ஊருக்கு வந்த பிறகு 'ஏன்'பா, லைட் ஹவுஸ் பார்த்தாயா' என்று கேட்டால், 'ஆஹா, பார்த்தேனே!' என்பவர்களும் உண்டு. இவர்கள் ஏறினது கால்வாசிதான். ஆனாலும் ஏறாத என்னை விடக் கொஞ்சம் உயர்ந்தவர்கள்தாமே பாதித் தூரம் ஏறின வர்கள்! பாதியாவது ஏறிவிட்டார்கள் இல்லையா? எனவே, அதுதான் லைட் ஹவுஸ் என்று கருதினால் தப்பு இல்லை. புத்த ருடைய நிலைமையும் அப்படிப்பட்டதுதான். ஆன்மாவை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்ற புத்தர், அந்த ஆன்மா இலக்கணங் களை ஏற்றுக்கொண்ட புத்தர், அந்த ஆன்மாவின் இலக் கணங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமே யானால், ஒரு கர்த்தா வேண்டும் என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

ஆகவே, ஆன்மிகத் துறையின் முதற்படியில் நிற்கின் றவர் புத்தர். இனி, அதற்கு அடுத்தபடியாக இந்த வடிவ மற்ற இந்து சமயம் என்று சொன்னேனே—அதுபற்றிக் காண்போம். நிர்த்தாரணம் பண்ணக்கூடிய அளவில் இந்து சமயத்தில் வெகுதூரம் முன்னேறிக்கொண்டுபோ யிருக் கிறார்கள். மேலைநாட்டுக்காரர்களைப் பொறுத்தமட்டில்—

அதுவும் இந்த உலகாயதவாதிகள் இருக்கின்றார்களே அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில்—புத்த சமயம் மிகவும் நன்றாகப் பிடிக்கும் அவர்களுக்கு. ஏனென்றால், அவர்கள் படிக்கு மேல் ஒருபடிதான் போயிருக்கிறார் புத்தர். அதனால், விரும்புவது இயல்புதானே? உலகாயதத்தில் உழன்றுகொண்டிருக்கின்ற மேலைநாட்டார்கள், உலகாயதத்திற்குமேல் ஒரு படி சென்று ஆன்மாவை மட்டும் ஒத்துக் கொள்ளுகின்ற பௌத்தத்தைத் தங்களுடையதாக ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றார்கள். இன்றைக்கும் நீங்கள் பார்க்கலாம். மேலைநாட்டவர்க்குப் புத்த சமயத்தில் இருக்கின்ற ஈடுபாடும், ஈர்ப்பும், உணர்வும் மற்றச் சமயங்களில் இல்லை. நார்த்ரோப் என்ற அறிஞரும் புத்த சமயத்திற்குத்தான் அதிக மரியாதை தருகின்றார். 'அடுத்த உலகம் என்றெல்லாம் பேசுகிறார்களே. இந்த மாதிரியெல்லாம் புத்தனிடத்தில் பேச்சே இல்லை' என்று மிக அற்புதமாய் அச்சமயத்தை நார்த்ரோப் வியந்து பேசுகின்றார்.

மூலையிலே நின்றுகொண்டு வித்தைக்காரன் பேசுகிறான். எதுகை மோனையோடுகூடக் கடகடவென்று பேசுகிறான். அவ்வளவு பேரும் நின்று கேட்கின்றார்கள். ஆனால், என் மாதிரி பேசுகின்ற பொழுது ஒருத்தன்கூடக் கேட்கமாட்டேன் என்கின்றான். ஏன்? அவர்களுடைய எல்லையிலே நின்று அவனால் பேச முடிகின்றது. அந்த அளவை மீறும் பொழுது யாருக்கும் ஈடுபாடு ஏற்படுவதில்லை. அந்த நாட்டுக்காரன் எந்த அளவில் உணருகின்றானோ அந்த அளவில் புத்தர் நின்று பேசுகின்றார். 'மறு உலகம், பிற உலகம் என்றெல்லாம் பேசாத இந்தப் புத்த சமயத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்' என்று பேசுகிறார், 'கிழக்கும் மேற்கும்' என்ற சிறந்த நூலை எழுதிய அறிஞர் நார்த்ரோப்.

இனிப் புத்த சமயத்தின் அடிப்படையில் இருக்கின்றது தியானம். புத்தர் தியானம் (contemplation) என்று

சொல்கிருரே அது என்ன என்று கேட்க விழைகிருேம். சர்க்கரை இனிக்கும் என்று சொல்லுகிருர்கள். 'ஏன் சார், இனிப்பு என்ருல் என்ன?' என்று கேட்டால், 'அது ஒரு சுவை' என்றுதான் கூறமுடியும். நாக்கில் போட்டால்தான் தெரியும். இந்தப் புத்தர் சொன்னுரே அக நோக்கு, இந்த அக நோக்கை அறிவின் துணைகொண்டு அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆனுல், மற்றச் சமயத்தார் சொல்லுகின்ற பிற உலகம், கடவுள் இவையெல்லாவற்றையும் புத்தர் சொல்ல வில்லை. அந்த அளவில் அவர்கள் திருப்தியடைகிருர்கள்.

இனிக் கீழைநாட்டில் தோன்றிய சமயங்கள் அனைத்தும் அதாவது உள்ளத்தில் எழுகின்ற அனுபவத்தைப் (experience) பொறுத்தே அமைகின்றன. Experience என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு எவ்வளவு ஆழமான, அழகான பொருளைத் தத்துவவாதிகள் சொல்லுகின்ருர்களோ, அந்த அளவிற்கு அனுபவம் என்ற சொல்லிலும் பொருள் காணவேண்டும். வேறு ஒரு வழியும் தெரியவில்லை. ஆன்மிகம் என்பது அனுபவத்தினுல் அனுபவிக்கின்ற ஒன்ருகுமே தவிர, இது இன்னது என்று சொல்லித் தெரியாத ஒன்ருகும் என்று இந்தக் கீழைநாட்டுக்காரன் நினைக்கின்ருன்போலும். தாய், தன் மணுளனேடு ஆடிய சுகத்தை மகள் கேட்டால், தாய் என்ன சொல்லமுடியும்? இவ்வாறு வள்ளலார் தம் அனுப வத்தைப் பற்றிக் கூறுகிருர். இதற்கு மிகவும் முன்னரே தொல்காப்பியரின் 'அகம்' என்ற சொல்லுக்கு 'இன்னேர்க்கு இன்ன விதமாய் இன்னதென்று எடுத்துரைக்கப்படாததாய், உள்ளதே அகம்' என்றனர் உரையாசிரியர். உரைக்கப் படாததே தவிர அதனை அனுபவிக்க முடியும். சொல்லினுல் சொல்லி விளங்கவைக்க முடியாது. சர்க்கரை இனிக்கும் என்று சொன்னுல் விளங்கப் போவதில்லை. அதே போலத் தான் ஆன்மிகம் என்பது அறிவின் துணைகொண்டு

ஆராயப்படுவது ஒன்றன்று; உணர்வின் துணைகொண்டு அனுபவிக்கப்படுவது.

மிகவும் விரிவாக மாயைபற்றி முப்பது நூல்கள் (volume) எழுதிய சங்கரர் கடைசியில் எங்கே வந்து முடிக்கிருர் என்று சொன்ஞல், வியப்பாக இருக்கும். அறிவின் துணைகொண்டு ஓர் அளவுதான் ஆராயமுடியும். அதற்குமேல் பொருளை அனுபவிக்க வேண்டுமாஞல், 'பஜ கோவிந்தம் பஜ கோவிந்தம், கோவிந்தம் பஜ மூடமதே' என்று பாடும் உணர்வின் துணையிஞல்தான் முடியும்.

ஆகவே, நினைத்துப் பார்ப்போமேயாஞல், இளமையில்—எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும், அந்தப் பொருளின் இயல்பு என்ன என்று ஆராய்கின்ற வயதில்—அனைவரும் அப்படித் தான் இருப்பர். அதஞல் தவறு ஒன்றுமில்லை. ஆஞல், ஒருநிலை வரும்பொழுது இந்த ஆராய்ச்சியில் பொழுதைக் கழிப்பதைவிட, அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற நிலை வருகிறது. அத்தகைய ஒருநிலை எல்லோருடைய வாழ்விலும் வருகிறது. சிலருக்கு இளமையில் இந்நிலை கிட்டலாம். சிலருக்கு முதுமையிலே கிட்டலாம். சிலருக்குப் பல பிறவியிலும் கிட்டாமலும் இருக்கலாம் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். கீதைக்காரன் கருமயோகம், ஞானயோகம் என்று பல யோகங்களைச் சொல்கிருன். அவற்றைக் கேட்ட காண்டீபன், 'இப்படிப் பல யோகங்களைச் சொல்வதாஞல், ஒரு மனிதனுடைய பிறப்பு முடியுமுன் இவற்றைக் கடைப்பிடிக்க முடியாதே கண்ணு... என்னுடைய முடிவுதான் என்ன ?' என்ருன். 'அதைப்பற்றி ஒன்றுமே கவலைப்படாதே. எந்த நிலையில் போய் முடிகின்ருயோ, அங்கிருந்து அடுத்த பிறவியில் தொடரலாம்' என்ருன் கண்ணன். அதை மனத்தில் வாங்கிக்கொள்வோமே யாஞல் ஒருநிலை வரும் பொழுது அனுபவத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்க முடிகின்றது.

அந்த அனுபவத்தைத்தான் புத்தன் பேசுகின்ருன். அனுபவ மாகிய ஒன்று (மெடிட்டேஷன் என்ற பெயரிலே சொல்லப் பட்டாலும் எக்ஸ்பீரியன்ஸ் என்ற பெயரில் சொல்லப்பட் டாலும் சரி) எவ்வாறு பிறக்கிறது ? பொருளைப் பார்க்கின்ற பொழுதும், அது நம்மோடு உறவாடும்பொழுதும், மோதும் பொழுதும் இரண்டு வகையில் நாம் எதிரொலிக்கின்ருேம். நாம் பொருளை அனுபவிக்கின்ருேம். இந்த நிலைதான் நாம், பொருள், அனுபவம் என்ற மூன்று அற்றநிலை.

இன்னும் சிலர் பொருளை அனுபவிக்கின்ருர்கள். ஓர் உதாரணம் சொன்னுல் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். திருவாசகத்தைப்பற்றிப் பாடுகிருர் வள்ளலார். ‘மணிவாசகப் பெருமானே, உம்முடைய திருவாசகத்தை நான் பாடுகின்ற பொழுது நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே, தேன் கலந்து, பால் கலந்து செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்து ஊன் கலந்து என் உயிர் கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே’ என்று பாடு கின்ருர். திருவாசகத்தை என்னுடைய சிறிய வயதிலிருந்தே படித்தேன். ஆனுல் ஒருநாள்கூடத் தேனும் பாலும் போலச் சுவைக்கவில்லை. ஆகவே, அடிப்படை எங்கே உளது? திருவாசகத்தைச் சொல்லுகின்றபொழுது நான் கலந்து பாட வேண்டும். படிக்கின்ற நான், படிக்கின்ற திருவாசகம், படித்தலாகிய செயல் - மூன்றும் இருக்கின்றவரை நான் வேறு தான், திருவாசகம் வேறுதான். நடுவிலே ஓசைதான் வரும். ஆனுல், நான் என்ற பொருள் திருவாசகத்தில் கரைந்து விடுமேயானுல் தேன் கலந்து, பால் கலந்து, செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்தது போன்ற இன்பம் தரும். இதனைத்தான் தியானம் (meditation) என்று சொன்னுர்கள். இந்த நாட்டுக் காரன் தியானம் என்று சொல்லும்பொழுது, புறத்தில் செல்லுகின்ற பொறிபுலன்களையெல்லாம் அடக்கு, அடக்கு என்றுகூடச் சொல்லுவதில்லை. அடங்கு என்றுதான்

சொல்லுகிறுன். ஒரு செயலேச் செய்தால் எதிர்ச்செயல் உண்டு என்று தெரியுமல்லவா ? (Action has got equal and opposite reaction) ஆகையினுலே அடக்கு என்று கூறுமல் அடங்கு என்று சொல்லுகின்றுன்.

இராமகிருஷ்ணருடைய கதையைச் சொன்னுல் நன்ருகப் புரிந்துவிடும் என்று நினேக்கிறேன். ஒருவர் தவம் பண்ண வேண்டும் என்று போனுர். ஆற்றங்கரையில் உட்கார்ந்தார். தவம் பண்ண வேண்டுமானுல் கண்ணே மூடவேண்டும் என்று யாரும் சொல்லவில்லேயே! கண்ணேத் திறந்தே உட்கார்ந் திருந்தார். யாரோ ஒருத்தி அந்த வழியில் போனுள். அவளேப் பார்த்துச் சிந்தனே வந்தது. தவம் கலேந்தது. 'சேச்சே... கண்ணேத் திறந்து இருந்தால்தான் இந்தப் பிரச்சினே' என்று, மறுநாள் கண்ணே மூடிக்கொண்டார். அவள் வழக்கம்போலத் தண்ணீர் எடுக்கப்போனுள். அவள் காலில் போட்டிருந்த மெட்டி கல் கல்லென்று ஒலித்தது. அன்றைக்கும் தவம் காலியாயிற்று. மூன்ரும் நாள் பார்த்தார், 'இந்தப் பொறி புலன்கள் எல்லாம் திறந்திருந்தால்தான் இந்த வம்பு' என்று நினேத்துக் கொஞ்சம் பஞ்சு எடுத்துக் காதையும் அடைத்துக் கொண்டார். கண்ணும் மூடியாயிற்று; காதும் மூடியா யிற்று. ஆனுல், இந்த மனம் இருக்கின்றதே அது விஞேதை மான ஒன்று. காலேயில் நாலரை மணிக்கெல்லாம் எழுந் திருக்க வேண்டுமென்ருல் அலாரம் (alarm) வைக்க வேண் டியதில்லே. அதுபற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டே படுத்திருந் தால், காலேயில் எழுந்துவிடலாம். இவருக்கு அந்த நேரம் வந்ததோ என்னவோ தெரியவில்லே. கண்ணும் மூடியிருக் கிறது. காதும் மூடியிருக்கிறது. இருந்தாலும், 'இந்த நேரத்துக்குத்தானே அந்த அம்மை தண்ணீருக்குப் போவார்' என்று நினேத்தார்; உடனே கண்ணேத் திறந்துவிட்டார்! ஆகவே, பொறி புலன்களே அடக்குவதனுல் மட்டும் தியா னத்தைச் செய்யமுடிவதில்லே என்பது தெளிவாகிறது.

ஆகையினால் இந்த நாட்டுக்காரராகிய திருமூலர் 'ஐந்தும் அடக்கு அடக்கு என்பார் அறிவிலார்; ஐந்தும் அடக்கும் அமரரும் அங்கு இல்லை' என்றார். இந்த நாட்டுக் காரருடைய ஆன்மிகம் எப்படிப் போகிறது என்று பாருங் கள். பொறி புலன்களின் வலுவை அறிந்த இவர்கள்—பொறிபுலன்களை அடக்குவதினாலேயே முழுப் பயனையும் அடைய முடியாது என்பதை உணர்ந்த இவர்கள்—அதை அடக்குகிறதனால் மோட்சம் போக முடியாது என்று கூறினர். இதனைக் கருதித்தான் வள்ளுவர் "ஐயுணர்வு எய்தியக்கண்ணும் பயமின்றே மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு" என்றார். அடக்கினவர் மோட்சம் போவரென்றால் ஹிப்பிகள் அனைவரும் செயற்கை முறைகளில் பொறி புலன்களை அடக்கியவர்களே; ஆனால், அதனால் பயனில்லை என்பதை நம்மவர் கூறினர்.

'ஐந்தும் அடக்கு, ஐந்தும் அடக்கு என்பார் அறி விலார்; ஐந்தும் அடக்கும் அமரரும் அங்கு இல்லை' என்றால், பொறி புலன்கள் அடங்க வேண்டும் என்பதில்லையா? உன் னுடைய உறுதி காரணமாக (will power) அவைகள் தாமே அடங்கவேண்டும். தாமே அடங்குவதென்றால்கூட, இடர்ப் பாடாகத்தான் இருக்கும். எவ்வளவு அற்புதமான இசையைக் கேட்டுக்கொண் டிருந்தாலும்கூட அந்தப் பக்கம் இரண்டு பேர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்களேயானால், காதில் விழத்தான் செய்யும். ஆகவே, இவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்றால், நீ அதை அடக்கவே முடியாது; அவைகளும் தாமே அடங்கா. அப்படியானால், என்ன வழி? இந்த நாட்டுக்காரன் மனத்தையும் எண்ணங்களையும் வேறு திசை யில் திருப்பு என்று சொன்னான். மடைமாற்றம் (sublimation) என்பது எளிதில் அனைவருக்கும் முடியாது என்பதால் இந்த நாட்டுக்காரன் மனத்தையும் பொறி புலன்களையும் திசை

திருப்பச் சொன்னான். பஞ்சை வைத்தாலுங்கூடக் கண்டிப் பாக ஓசை கேட்கும். கேட்பது உறுதி என்றவுடன் நல்லதைக் கேட்டால் பரவாயில்லை என்றான். இந்த அள விற்குப் போகிறார் புத்தர். 'சத் சங்கம்' என்று கூறினார். அதாவது பலர் கூடிப் 'புத்தஞ் சரணம் கச்சாமி', 'சங்கம் சரணம் கச்சாமி' என்று ஓயாமல் சொல்லிக்கொண்டே யிருப்பது நலம் என்றார்.

இந்த நாட்டுப் புத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வேறு; பர்மா, இலங்கை, புத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வேறு. பர்மாவிற்குப் போவீர்களானால், அவர்கள் மூங்கிலால் செய்த ஒரு மணியை வைத்து அடித்துக்கொண்டே யிருப்பார்கள். இது ஏன் எனச் சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பார்த்தால், மனத்தைத் திருப்திப்படுத்துவதற்குத் தானே தவிர வேறொன்றுமில்லை. 'டொன், டொன்' என்ற ஓசையை ஆதாரமாகக் கொண்டு புத்தஞ் சரணம் கச்சாமி, சங்கம் சரணம் கச்சாமி என்று சொல்லுவார்கள். பொறி புலன்களை அடக்க முடியாதென்பதை அறிந்த இந்த நாட்டுக்காரர்கள் 'திசை திருப்பு' என்று சொல்லிவிடுகின்றார்கள். கண்ணால் பார்க்கிறேனென்றால் அதற்கு ஒரு விக்கிரகம் வேண்டுமா என்று அதற்கு மேலே ஒருபடி போகின்றான். உருவ வழிபாடு, எங்குமே பரவியிருக்கின்ற ஒன்று. அதைப்பற்றி மிக அழகாகச் சொல்லுவார்கள். 'கடவுள் ஒருவன் இருக்கிறானோ இல்லையோ, அதைப்பற்றி ஒன்றும் கவலை வேண்டா. இன்று உன்னுடைய ஆன்மா அமைதி அடையக்கூடு மானால் அதனால் இப்பொழுது ஒரு மனநிறைவு.' என்னுடைய மனைவி 250 மைலுக்கு அப்பால் இருக்கிறாள். உடல் நலமில் லாமல் இருக்கலாம். வீட்டில் இருக்கலாம். தூங்கிக்கொண் டிருக்கலாம்; உட்கார்ந்துகொண்டும் இருக்கலாம். மனம் ஏதோ ஒன்றை நினைவில் கொண்டு அமைதி அடைகிறது.

இந்த நாட்டில் தூரத்தில் இருப்பவர்கள் எப்படி யிருந்தாலும் "ஒன்றும் இருக்காதுங்க, நீங்க ஏன் கவலைப்படுகின்றீர்கள்" என்று அமைதியைத் தருகின்ற பேச்சுமுறை வழக்கில் இருக்கிறது; ஆன்மிகத்திற்கு மட்டும் இல்லை, உலகியலிலும் கூட ஒருவருக்கு ஒருவர் 'கவலைப்படாதீர்கள்; ஒன்றுமே இருக்காது' என்று கூறும் மரபுண்டு. 'எல்லாம் முடிந்தது' என்ற நிலையிலும்கூட இந்த நாட்டில் எத்தகைய தந்தி கொடுப்பார்கள் என்று தெரியுமா? 'டேஞ்ஜர் (danger)' என்றுதான் தந்தி அடிப்பார்கள். இதை ஒரு பயித்தியக் காரத்தனம் என்றுகூட நான் ஒருகாலத்தில் நினைத்ததுண்டு. ஆனால் இன்றோ, அதிர்ச்சி கொடுக்கக்கூடாதென்ற நல்ல எண்ணத்தால்தான் - மனித மனத் தத்துவத்தை உணர்ந்து தான் - அவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்பதை அறிகின்றேன்.

மேலை நாட்டுக்காரர் நாகரிகத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்றதையும் நம் நாட்டுக்காரர் பேசுகின்றதையும் கவனித்தீர்களானால் ஒன்று நன்றாகத் தெரியும். புத்தனுடைய உபதேசத்தில் கீழே தரப்பெற்றது ஒரு பகுதியாகும். பிற்காலத்தில் ஏசுநாதரும் இதனைச் சொல்கின்றார். புத்தர் தியானத்தில் நல்லது, கெட்டது என்ற வேறுபாட்டிற்கு இடமில்லை என்றார். பிறர் படும் துன்பம், துயரம் ஆகியவற்றை இரு நாட்டாரும் பார்க்கும்பொழுது அவனுக்கும் இவனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு தெரியும். மேலைநாட்டார்கள், மக்கள் துயரத்தைத் துடைப்பதற்காகத் தீர்க்கதரிசிகள் முயன்றதைப்பற்றிக் கூறுவர். ஆனால், இங்கே பிறருடைய துயரத்தைப் பார்க்கின்றார் புத்தர். கருணையை யுடைய புத்தர் அதைப் பெரிதுபடுத்தவில்லை. தன்னாலே முடிந்த அளவுக்கு அந்தத் துயரத்தைப் போக்க முயன்றார் என்பதில் தவறே இல்லை. ஆட்டுக்குட்டிக்குப் பதிலாகப் பலி பீடத்தில் தம் கழுத்தைக் கொடுக்கப் போகின்றார். ஆனால்,

"சகோதரர்களே, நீங்கள் பாவத்திற்கு ஆளாகப் போகிறீர்கள்; அதனுல் நரகத்திற்குப் போவீர்கள்" என்று சொல்லவில்லை.

காரணம், எல்லா உயிர்களையும் படைத்தவன் இறைவன்; எல்லா உடல்களிலும் உயிர்வடிவமாக இருப்பவன் ஆண்டவனே. நீ நரகத்திற்குப் போவாய் என்று சொல்கின்ற அளவுக்கு அதிகாரம் எவனுக்கும் இல்லை. அதனுல்தான் இந்த நாட்டு ஆன்மிகவாதி எவனும் மத மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மேலும் இந்த உலக வாழ்க்கையே நிலைபேறு இல்லாதது என்ருல், அந்த உலகில் நீ நல்லவன் என்ருல் அதுவும் நிலைபேறு இல்லாததுதானே! ஆகவே, நிலைபேறு இல்லாதவொன்றை எதற்காக விளம்பரப் படுத்தவேண்டும்? வலி இருக்கிறது, வயிற்று வலி. ஏதோ உண்ணக் கூடாததனை உண்டிருக்கலாம். இதை ஒரு பிரமாதமாக விளம்பரப்படுத்திக்கொள்கின்ற சூழ்நிலை தேவை இலலை. இந்த நாட்டுக்காரன் வலி முதலிய துயரத்திலுங் கூட ஒருவகை நடுநிலைமையை (equanimity) ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ருன். வலி என்பது நிலைபெற்ற தன்று. சுகம், இன்பம் என்பவை எப்படி நிலைபேறு இல்லாதனவோ, அப்படித்தான் துன்பம், துயரம் ஆகியனவும் நிலைபேறு உடையன அல்ல. எனவே, நிலைபேறு இல்லாத வாழ்க்கைக்காக நீ ஒன்றும் சிரமப்பட வேண்டா. அவற்றைப் போகிற போக்கில் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்று சொன்ஞர்கள் இந்த நாட்டில் தோன்றிய புத்த சமயக்காரர்கள்.

இந்து சமயத்தை எடுத்துக்கொண்டால், ஒன்றே ஒன்றைத்தான் பார்க்கவேண்டும். ஆன்மிகம் என்று சொன்னவுடன் திருநீறு பூசுதல், உருத்திராட்சம் போடுதல், தேங்காய் உடைத்தல், பிரசாதம் கொண்டு போதல் ஆகியவற்றுடன் குழப்பிவிட வேண்டா. ஆன்மிகத்திற்கும், இவற்

றிற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாது. இவை ஒன்றுமே இல்லாமலும் ஆன்மிகவாதியாக இருக்கமுடியும். கோயிலுக் குப் போகாமல், திருநீறோ திருமண்ணோ இடாமல், உருத்தி ராட்சமோ, துளசிமணியோ பூணுமல் எந்தவிதத் தடை யிலும் கட்டுப்படாமல் சிறந்த ஆன்மிகவாதியாக இருக்க முடியும். இதையும் இந்நாட்டார் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அந்த நாட்டுக்காரர்கள், 'நீங்கள் என் உபதேசத்தை நம்புவீர் களேயானுல், இந்தக் காரியங் கைகூடச் செய்யலாம். இல்லாவிட்டால் உங்களுக்கு நரகம்தான் சித்திக்கும்' என்றூர்கள். இதன் எதிராக இந்த நாட்டுக்காரன் 'நீ என்ன செய்தாலும் கவலையில்லை; உன் மனம் எப்படி இருக்கிறது என்பதே முக்கியம்' என்றனர். இதை மக்களுக்குப் புரிய வைப்பதற்காக எவ்வளவு தூரம் போனுர்கள் தெரியுமா?

மனிதனுக்கு நிறுவப்பட்டுள்ள கடமைகளைச் செவ்வனே செய்தால்தான் மிக உயர்ந்த நிலையை அடையலாம் என்று கூறினுர்கள். இந்த அடிப்படை எதை உணர்த்துகின்றது? ஆன்மிகம் என்பது சடங்குகள் அன்று என உணர்ந்து, அவற்றின்மேல் உட்கார்ந்திருப்பவன் எவனே அவன்தான் ஆன்மிகவாதி. இன்றைய நிலையில் பெரிய பெரிய பட்டை யாகப் போட்டுக்கொண்டு, படுத்தால் 'முருகா', நின்றுல் 'முருகா', உட்கார்ந்தால் 'முருகா' என்று சொன்னுல்தான் அவன் பெரிய பக்திமான், ஆன்மிகவாதி என்று சொல்லு கின்ற அளவு குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது. உண்மையிலேயே இவற்றிற்கும் ஆன்மிகத்திற்கும் தொடர்பே இல்லை. அப்படி யானுல் எது ஆன்மிகம்? ஆன்மா என்ற ஒன்றைச் சிந்தித் தால் - அதைச் சிந்திக்கத் தொடங்கினுலே - அது ஜடம் (matter) என்று நினையாதபடி, அதற்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்று என்ற கருத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறுன். அந்த நிலையே ஆன்மிகத்தின் தொடக்கமாகும். ஏற்றுக்கொண்ட ஆன்மிக

அனுபவ நிலையை நிரூபிக்க முடியுமா என்றால், நிரூபணம் பண்ண முடியாத ஒன்றாகும் இது.

இந்த உலகாயதவாதி இருக்கின்றானே அவன்தான் நிரூபணம் இயலாது என்பதனைக் காட்டினவன். எத்தனை பேர் அணுவையும், எலெக்ட்ரானையும், புரோட்டானையும் கண்ணால் கண்டு வியந்தவர்கள்? விஞ்ஞானி என்னவோ சொல்கிறான், நாம் நம்புகின்றோம். 'இந்த உலகத்தை யெல்லாம் படைத்தவனாகிய கடவுள் என்ற எவனோ ஒருவன் இருக்கின்றான்' என்று நான்கூடச் சொல்கிறேன்; அதனையும் நீங்கள் நம்பலாமே! நீங்கள் நம்பும் எல்லா வற்றையும் நிரூபணம் என்ற ஒன்றினால் நிரூபித்துவிட முடியும் என்பது விஞ்ஞானத்திலும் கிடையாது; ஆன்மிகத் திலும் கிடையாது. விஞ்ஞானத்திலும் நம்பிக்கை பெரும் பணி செய்கிறது; ஆன்மிகத்திலும் அவ்வாறே. இந்த நினைவினால் பெறுகின்ற பயன்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை நினைத்துத்தான் இவர்களும் வாழுகின்றார்கள். அவர்களும் வாழுகின்றார்கள்.

ஆன்மா என்ற ஒன்றை ஏற்றுக்கொண்டபொழுது இந்த ஆன்மா உலகம் முழுவதும் நிலைத்திருக்கின்றது என்பதைக் காண்கிறார்கள். அந்த எண்ணம் வந்ததோ இல்லையோ, வேறுபாடு, மாற்றம் என்ற எண்ணத்திற்கே இடம் இல்லாமல் போய்விட்டது. இங்கேயும் ஆண்டவன் இருக்கின்றான், அங்கேயும் ஆண்டவன் இருக்கின்றான் என்றால், பகை என்ற இடத்திலேயும் ஆண்டவன்தான் இருக்கின்றான்.

நீங்கள் உலகாயதத்தில் (மெட்டீரியலிசத்தில்) இருக் கின்றவர்களுடைய வளர்ச்சியையும், ஆன்மிகத்தில் இருக் கின்றவர்களுடைய வளர்ச்சியையும் இப்பொழுது ஒரு தராசில் வைத்துப் பார்க்கலாம்.

பிறரைத் துன்புறுத்தியோ கொன்றோ தம் கொள்கைக்கு இழுத்தல் அவர்களுக்கு இயல்பு. சமுதாயத்திற்காகத் தனி மனிதனைப் பலியிடுவதில் தவறு இல்லை என்று உலகாயத வாதிகள் நினைக்கின்றார்கள். அது அவர்களுடைய அடிப் படைத் தத்துவம். இந்த நாட்டுக்காரன் அப்படி நினைக்க வில்லை. ஈ, எறும்பிலிருந்து மனிதன்வரை சங்கிலித் தொடர் பாக இருக்கின்ற ஆன்மா ஒன்றே என்று நினைப்பதினாலேயே ஈ, எறும்புகட்குக்கூடத் துன்பம் விளைவிக்கக்கூடாது என்று நினைக்கின்றான். இதன் எதிராக உலகாயதன் அனைத்தையும் ஜடப்பொருள் என்றும், அவற்றின் இயல்புகளே குணங்கள் என்றும் குறிப்பதால் ஒருவன் ஒன்றை நல்லது அல்லது உயர்ந்தது என்று கருதினால்—அதனை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு மற்றவர்களை வற்புறுத்தலாம்; அதில் தவறில்லை என்று நினைக்கிறான். ஆன்மிகவாதி இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வதே இல்லை. உயர்ந்தது என்று சொல்லுவதே தவறு என்பது எதனால் எனில், இன்றைக்கு இதுதான் உயர்ந்தது என்று ஒன்றை நினைத்தால் நாளைக்கு மற்றொன்று உயர்ந்ததாக இருக்க முடியுமல்லவா? இன்றைக்கு நல்லது என்று நீ நினைக்கின்றது நாளைக்கும் நல்லது என்று யார் சொல்லப் போகிறார்கள்? இன்றைய சூழ்நிலையிலே நீ நல்லது செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்துச் செய்வதானாலும் அது பிற ருடைய துன்பத்திற்கு ஏதுவாகக் கூடாது.

உலகாயத அடிப்படையில் வந்த அந்த நாட்டில் வளர்ந்த ஆன்மிகத்தில், 'நீங்கள் பாவிகள், நீங்கள் அஞ்ஞானிகள், உங்களை உயர்வழிக்குக் கொண்டு செல்ல எந்த வழியையும் பயன்படுத்தலாம்' என்று கூறுகிறவர்கள் உண்டு. இது நல்லது என்று கூறுகிறவர்கள் உண்டு. நல்லது என்று இன்றைக்கு இந்தச் சூழ்நிலையில் நான் ஒன்றை நினைக்கின் றேன், அவ்வளவுதான். ஆனால், இதைச் சொல்லுவதற்குக்

கூட உரிமையில்லை என்று நினைக்கின்றேன். காரணம், எனக்கு இந்தச் சூழ்நிலையில் நல்லதாக இருப்பது மற்றொரு சூழ்நிலையில் நல்லதாக இருக்குமா என்பது வினா. என்னுடைய சூழ்நிலையில் இன்றைக்கு ஒன்றை நல்லது என்கின்றேன். உன்னுடைய சூழ்நிலையில் அதே ஒன்று நல்லது என்பதை நாம் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? உன்னிடத்திலும் ஆண்டவன் இருக்கின்றான், என்னிடத்திலும் ஆண்டவன் இருக்கின்றான். எல்லாவற்றிலும் உள்ளுறைந்து இருக்கின்ற ஆண்டவனைக் கண்டுவிட்ட ஒருவன் பிறரைத் திருத்துவதற்குக் கூடத் தனக்கு உரிமையில்லை என்று நினைக்கின்றான். ஒன்றை நியாயம் என்று கண்டது தன்னுடைய அளவில் தானே தவிரப் பிறரும் அதனை நியாயம் என்று எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என வற்புறுத்துவதற்கு உரிமை இல்லை என்று நினைக்கின்றான். அதேபோல ஒருவனைத் துன்புறுத்துவதற்கும் தனக்கு உரிமையில்லை என்று நினைக்கின்றான். ஒருவன் துன்புறுவானேயானால் அவனுடைய துன்பத்தைப் போக்கத் தன்னாலான முயற்சியைச் செய்யலாமே தவிர, அதனை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகின்ற அளவுக்கு ஒருவனுக்கு உரிமை இல்லை என்று கூறுகின்ற அளவு இவனுடைய ஆன்மிகம் வளர்ந்து வந்துள்ளது.

காந்தியடிகளின் வாழ்க்கையிலே இந்த அடிப்படையைப் பார்க்கின்றோம். ஆன்மிகம் என்பதைப் போர்வையாகக் கொள்ளவில்லை அவர். இந்த நாட்டுக்காரன் ஆன்மிகத்தைத் தன் உடம்பில் ஓடுகிற குருதியோடு கலந்ததாக நினைத்தானே தவிரச் சமயத்தை, அல்லது ஆன்மிகத்தைப் போட்டுக்கொள்கின்ற ஜிப்பாவாகக் கருதவில்லை. ஆகையினால்தான் இவர்கள் சமயம்பற்றிய சட்டதிட்டம் அதிகம் வகுக்கவே இல்லை. 'இந்தச் சமயத்தைப் பின்பற்றிய நீ இந்தக் குறிக்கோளை மேற்கொள்ளவேண்டும்; இன்னது உண்ண வேண்டும்;

இப்படிக் கோயிலுக்குச் செல்லவேண்டும், இப்படி இருக்க வேண்டும்' என்று மிகுதியாக வரையறுத்துச் சொல்லவில்லை. இந்தக் கட்டுப்பாடு விதிப்பதே ஆன்மிகத்திற்கு விரோதம் என்ற அளவிற்கு வந்துவிட்டார்கள் இந்த நாட்டு ஆன்மிக வாதிகள். பிற உயிர்களுக்கு இரக்கம் காட்டுதலே ஆன்மிகம் என்று இவன் கருதினன். அந்த உலகாயதவாதி இரக்கம் இல்லாத நெஞ்சினனாய் இருப்பதில் தவறு காணவில்லை. இலங்கையில் வாழ்ந்த அரக்கர் அனைவரும் உலகாயதவாதி கள் என்று கம்பன் சொல்கிறான். அந்த உலகாயதவாதிகள் 'இரக்கம் என்ற ஒரு பொருள் இல்லாத நெஞ்சினர்கள்' என்றும் கம்பன் கூறுகிறான். 'எல்லாம் ஜடம்' என்று கருதினதால் இரக்கம் என்ற பொருளுக்கு மதிப்பே இல்லாது போயிற்று. 'எல்லாம் இறைவன் வாழுகின்ற இடம்' என்று கருதினதால் இரக்கத்திற்கு ஆன்மிகத்தில் இடம் உண்டு.

இனி, அடுத்ததொரு நிலை தியானம். புத்ததேவர் சொல்லியதிலிருந்து இந்து சமயம் சொன்னவரையில், பிறருக் காக வாழுகின்ற இயல்பு ஆன்மிகத்தில் இருக்கிறதே தவிர உலகாயதத்தில் இல்லை. தான் கொண்ட கொள்கைக்காக, எதனையும், எவனையும் அழிக்கலாம் என்ற முடிவில் உலகாயத வாதிகள் போகிறார்கள். ஆன்மாக்கள் இறைவனுடைய மறு பதிப்பு என்று நினைக்கின்றதனாலேயே—எல்லா உயிர்களி லேயும் இறைவன் இருக்கின்றான் என்று கருதுவதனாலேயே- பிறர் வாழவேண்டும் என்பதற்காகத் தன்னைத் தியாகம் செய்கிறான் ஆன்மிகவாதி.

ஒருவன் ஆட்டு மந்தையை ஓட்டிச் செல்கின்றான். புத்தர் 'இவ்வளவு ஆடுகளும் எங்கே போகின்றன' என்று கேட்டார். 'பெரிய யாகம் ஒன்று நடக்கிறது; அதற்காகப் போகின்றன' என்ற விடை கிடைத்தது. 'யாகத்தில் இவற்றை என்ன பண்ணுவார்கள்' என்று கேட்கின்றார் புத்த

தேவர். 'இவற்றைப் பலியிட்டுவிடுவார்கள்' என்ற விடை கிடைத்தது. 'இது பெருங் கொடுமை, இத்தனை ஆடுகளையும் கொன்றுவிடுவதனால் எவ்வளவு உயிர்கள் நாசமாகின்றன!' என்ற இரக்க உணர்வு தோன்ற ஓர் ஆட்டுக் குட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு வேள்விக்குச் சென்றார். அரச குடும்பத்தில் பிறந்த இவர் ஓர் ஆட்டுக் குட்டிக்காகத் தம் உயிரைத் தியாகம் பண்ணத் துணிகின்றார். ஆன்மிகத்தை உணர்ந்தவன் தன்னுடைய ஆன்மாவிற்கும் ஆட்டுக் குட்டியின் ஆன்மாவிற்கும் வேறுபாடு கருதுவதே கிடையாது. உலகாயதன் தான் கொண்ட கொள்கைக்காக உலகத்தில் உள்ள அனைவரையுங்கூட அழிக்கப் பார்ப்பான். இது இன்று நேற்றுத் தோன்றியதன்று, என்றுமே உள்ளது. ஆகவே, காந்தியடிகள் தம்முடைய பெரிய வாழ்க்கையில் 'தியாகம்' என்ற ஒன்றை உயிர்நாடியாகக் கொண்டாரென்றால் அது தான் ஆன்மிகம். ஆன்மிகவாதி ஒருவனுக்குத்தான் இந்தத் தியாக உணர்வு கிட்டும்.

ஆன்மிகவாதி அறிவின் துணைகொண்டு சமயத்தைக் கட்டவில்லை. ஆன்மிக உணர்வின் துணைகொண்டு கட்டினான். அந்த உணர்வு என்றும் ஒரே மாதிரியாக இருந்ததனால் வேத காலத்திலிருந்து 707 ஜெட் விமானம் பறக்கும் இன்றுவரை அவன் கட்டிய தத்துவத்தின் அடிப்படை மாறவில்லை. அன்றைக்கும் அவனுடைய அடிப்படை இதுதான், இன்றைக்கும் அவனுடைய குறிக்கோள் இதுதான். எவ்வளவு தான் முன்னேறினாலும் உணர்வின் அடிப்படையில் தோன்றும் குறிக்கோள் ஒன்றாகத்தான் இருக்கும். ஆன்மிகவாதி சமுதாயத்தைக் காணுகின்ற காட்சி வேறு, உலகாயதவாதி சமுதாயத்தைக் காணுகின்ற காட்சியே வேறு. ஆன்மிகவாதி தனிமனிதனைக் காணுகின்ற காட்சி வேறு; உலகாயதவாதி தனிமனிதனைக் காணுகின்ற காட்சியே

வேறு. ஆன்மிகவாதி தனிமனிதனுக்கு ஊறு செய்து உலகத்தைக் காக்கவேண்டும் என்று கருதுவதில்லை. உலகாயதவாதி தனிமனிதனை அழித்தேனும் சமுதாயம் முன்னேற வேண்டும் என்று நினைக்கின்றான். ஆன்மிகவாதி தனிமனிதன் ஒருவனுக்கும் துன்பம் வேண்டா என்று நினைக்கின்றான். ஏன் ? தனிமனிதனிடத்திலும் இறைவனைத்தான் காணுகின்றான், சமுதாயத்தினிடத்திலும் இறைவனைக் காணுகின்றான். உலகத்திடத்திலும் இறைவனைக் காணுகின்றான். ஆகவே, தனிமனிதனை அழித்து நன்மையைப் பெறவேண்டும் என்று ஆன்மிகவாதி நினைப்பதே இல்லை.

என்றாலும், புரட்சி என்றால் உலகாயதவாதிதான் புரட்சி பண்ணுகின்றான் என்று நினைக்க வேண்டா. மார்க்சும், லெனினும் வருவதற்கு முன்பு பல்லாயிரம் ஆண்டுக் காலத்திற்கு முன்னரே சமயவாதிகள் புரட்சி பண்ணியிருக்கிறார்கள். உலகத்தில் அறிவின் விளக்கம் குறைந்திருந்த காலத்தில் உணர்வின் அடிப்படையில் பேருண்மையைக் கண்ட சமயவாதிகள்தாம் புரட்சி செய்திருக்கின்றார்கள். அந்தப் புரட்சியின் பயன் நீங்கள் நினைப்பது போல அறிவுப் புரட்சியன்று, பிறரைத் திருத்தி உயர்த்தும் புரட்சியேயாகும். அப்படியானால் சமயத்தின் பெயரில் ஏன் இத்தனை பெரிய சண்டைகள், குழப்பங்கள் என்று கேட்கத் தோன்றும். ‘உலகத்திலே நடந்த சண்டைகளில் தொண்ணூறு பங்கு சமயச் சண்டைகள்தாமே’ என்று கேட்கலாம்.

இதுவரை யான் கூறிவந்தது ஆன்மிகத்தையே தவிர, புற வாதமிடும் சமயத்தைச் சொல்லவில்லை. சமயவாதிகள் வேறு, ஆன்மிகவாதிகள் வேறு. ஆன்மிகவாதி சமயவாதியாகவும் இருக்கலாம். சமயவாதிகளால் வளர்க்கப்பட்ட சமயம் வேறு; ஆன்மிகவாதிகள் வளர்த்த சமயம் வேறு.

அதுபோலத்தான் இந்த நாட்டுச் சமயத்திலும், புத்த தேவர் சொன்ன அடிப்படைக் கொள்கைகளே இல்லாமல் அதன் மேல் போலிச் சம்பிரதாயம் போன்ற குப்பை மூடிவிட்டது. அதுபோலத்தான் இந்து சமயமாகட்டும், மற்ற எந்தச் சமயமாகட்டும், அவைகளின் அடிப்படைக் கொள்கைகள் மிக எளிமையானவை; யாவரும் பின்பற்றக் கூடியவை. 'அறிவே இல்லாத மக்களிலிருந்து பெரிய ஐன்ஸ்டீன்வரை புரிந்துகொள்ளும் முறையில் எவ்வளவு எளிமையாக ஏசுநாதர் உபதேசம் செய்தார்!' என்று டாக்டர் இராதா கிருஷ்ணன் மிக அழகாகச் சொன்னார். ஆன்மிகவாதி எல்லா உயிரையும் தன் உயிர்போலக் கருதுவான். பிறருக்குத் துன்பம் செய்யக்கூடாது, பிறர் வாழ்வதற்காகத் தன்னைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும். சத்தியவானாக இருத்தல் வேண்டும். சத்தியமான கொள்கையை உடையவனாக இருத்தல் வேண்டும். — இது ஆன்மிகவாதியின் எளிய கட்டமைப்பு.

இந்த உண்மையான அடிப்படைக் கொள்கைகளின் மேல் சம்பிரதாயங்கள், கோட்பாடுகள், சடங்குகள் இவற்றை யெல்லாம் ஏற்றி ஏற்றி உண்மைச் சமயம் — ஆன்மிகத்தின் அடிப்படையில் உள்ள சமயம் — மறைக்கப்பட்டது. ஆன்மிகத்தின்மேல் தோன்றிய சமயத்தில் சடங்குகளும், சம்பிரதாயங்களும் நாளாவட்டத்தில் ஆன்மிகத்தையும், சமயத்தையும் ஒழித்துவிட்டுத் தாம் மட்டுமே எஞ்சின. இந்தச் சடங்குகளையே சமயம் என்று கருதியும் ஆன்மிகம் என்று கருதியும் நம்முடைய இளைஞர்களும், பெரியவர்களும் ஆன்மிகத்தையும் சமயத்தையும் 'பயனற்றன, தீமை பயப்பன' என்று ஒதுக்க முனைகின்றனர்.

ஆன்மிகம் என்பது ஆன்மாவினுடைய அடிப்படை யாகத் தோன்றும். ஆன்மா என்பது ஒவ்வோர் உயிரினிடத்தி

லும் இருப்பது. உயிரன்று ஆன்மா. உயிர் என்பதனை மூச்சுக் காற்றளவிலே நிறுத்திவிட்டார்கள். ஆன்மாவை அதற்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு பொருளாகக் கண்டார்கள் ஆன்மிகர். அந்த ஆன்மாவின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்ட ஆன்மிகத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்தார்கள். மனிதனுடைய வாழ்வு, குறிக்கோள் உடைய வாழ்வாக அமைய வேண்டுமானால், அது ஆன்மிக வாழ்க்கையில்தான் முடியும் என்று கருதினார்கள். அந்த ஆன்மிகத்தின் அடிப்படையில் குறிக்கோள்களை வைத்தார்கள். மனித வாழ்க்கை உயர்ந்தது என்றால் — கேவலம் விலங்கின் வாழ்க்கையிலிருந்து உயர்ந்தது என்றால் — அது குறிக்கோள் உடைய வாழ்க்கையாக இருக்கவேண்டும். குறிக்கோள் என்பது பிற உயிருக்காகத் தியாகம் செய்கின்ற வாழ்க்கையாக — சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் வாழ்க்கையாக — அமையவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இந்த ஆன்மிக வாழ்க்கையை யுடையவர்கள் தாம் உலகில் மிகப் பெரிய காரியங்களைச் செய்திருக்கின்றார்களே தவிர ஏனையோரால் அவற்றைச் செய்ய முடியாது என்ற பேருண்மையையும் இந்நாட்டார் கூறினார்கள். ஆன்மிக வாழ்க்கையை நம்புகின்றவர்கள் மறந்தும் தவறு செய்ய முடியாது என்று கூறினார்கள். ஆன்மிக வாழ்க்கையை யுடையவர்கள் உலகமே பெறுவதாக இருந்தாலும், ஒருவனுக்குத் துயரம் தந்துதான் அப் பரிசிலைப் பெறவேண்டும் என்றால், பெறமாட்டார்கள் என்ற பேருண்மையைக் கூறினார்கள். ஆன்மிகவாதிகள் கீழைநாடு, மேலைநாடு ஆகிய எல்லா நாடுகளிலும் உள்ளனர்.

ஆன்மிகத்தின் பேரில் எத்தனையோ குப்பைகள் ஏறி, இன்று ஆன்மிகம் என்ற சொல்லிற்கே பொருள் விளங்காது என்ற நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. இந்த நிலை மாறவேண்டுமானால் — உண்மையான ஆன்மிகத்தின் பொருள் விளங்க

வேண்டுமானால் — மக்களுடைய வாழ்வு பயனுடையதாக இருக்கவேண்டுமானால் — எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றவேண்டுமே யானால், அது உலகாயதர்களால் செய்ய இயலாத காரியம் என்பதை அறியல் வேண்டும். ஆன்மிகம் என்ற ஒன்றுதான் மனிதனை மனிதனாக்கும் என்ற அளவில் இன்றைய சொற்பொழிவை முடித்துக்கொள்கிறேன்.